

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 127

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 65

Segona reunió,
tinguda dimecres 23 de març de 1983

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart i nou minuts d'onze del matí, sota la presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, llevat de la Sra. Vice-presidenta Primera. En el torn de rèplica intervenen, en primer lloc, els Diputats no adscrits I. Srs. Corral (p. 3858); Franch (p. 3859), que és respost per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3860), i Roselló, que és respost per l'H. Sr. Conseller (p. 3862).

En segon lloc, hi intervenen els Diputats I. Srs. Luna, del G.p. de Centristes (p. 3862), que és respost per l'H. Sr. Conseller (p. 3867); Torres, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 3868), que és respost per l'H. Sr. Conseller (p. 3871), i Vives, del G.p. del PSUC (p. 3873). El M. H. Sr. President anuncia a la Cambra que el President de la Xunta de Galícia, senyor Gerardo Fernández Albor, és present a la tribuna d'honor (p. 3878).

El M. H. Sr. President de la Generalitat intervé en el debat (p. 3878).

L'H. Sr. Conseller respon al Diputat I. Sr. Vives (p. 3879), el qual pren la paraula novament (p. 3879). Intervenen el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3881) i el Diputat H. Sr. Gutiérrez, del G.p. del PSUC (p. 3881). La sessió se suspèn a dos quarts i sis minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart i mig de sis de la tarda.

Continuant el torn de rèplica, intervé, primerament, el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 3881), que és respost per l'H. Sr. Conseller (p. 3886). L'I. Sr. Diputat replica (p. 3887) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 3889). L'I. Sr. Diputat torna a prendre la paraula (p. 3890).

Segonament, intervé el Diputat I. Sr. Parera, del G.p. de Convergència i Unió (p. 3890).

La sessió se suspèn a mig quart de vuit del vespre i es reprèn a dos quarts i vuit minuts de nou. El M. H. Sr. President declara obert l'espai de temps reglamentari per a presentar a la Mesa propostes de resolució (p. 3893).

La sessió se suspèn a dos quarts i onze minuts de nou del vespre.

La sessió es reprèn a un quart i nou minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat del Vicepresident Segon, el Secretari Primer, el Secretari Segon, el Secretari Tercer i el Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso. Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuem amb el debat general sobre política agrària, i corresponen ara, després de la intervenció de l'Honorable senyor Conseller que va tenir lloc ahir, les intervencions dels Grups. Però abans hi ha tres Diputats no adscrits que han demanat participar en el debat, i, d'acord amb l'ordre de les peticions, dono la paraula ara al Diputat senyor Josep Maria Corral per un temps no superior a deu minuts.

El Sr. CORRAL : Gracias, señor Presidente. Señoras y señores Diputados, como es habitual la intervención es una intervención colectiva de los Diputados no adscritos que militamos en el Partit dels Comunistes de Catalunya.

El PCC constata que la duración del discurso del Conseller de Agricultura, Ganadería y Pesca no es proporcional, ni de lejos, con ese 1,9% de los Presupuestos de la Generalitat que tiene asignada su Conselleria. Un discurso que no contempla el balance de estos últimos tres años, que es muy descriptivo, que tiene un aceptable rigor formal. Pero, señor Carol, lo importante no es el tiempo ni la formalidad, sino el fondo y las orientaciones políticas, las cuales brillan por su ausencia en algunos casos, y en otros no coincidimos.

Nos habló el señor Conseller de un ramillete de acciones que hará el Gobierno de Convergencia y Unión, pero no nos dijo cuando, ni tampoco nos dijo por qué no se han hecho en estos últimos tres años, cuando eran corresponsables de la política con el partido del Gobierno central, la UCD, ni si piensan llevarlas a cabo con su nuevo aliado natural, los fraguistas de Alianza Popular. No queremos entrar en discutir datos y porcentajes. Vamos a situar temas fundamentales no abordados por el Conseller, tratados con insuficiencia, o simplemente con los que no coincidimos. La política agraria del Consell Executiu debe ser una política global, que aborde la realidad agraria catalana en toda su dimensión, independientemente de las competencias establecidas, porque ante esa realidad la Generalitat debe tener una posición y una política con el objeto de articular una acción de gobierno destinada a gestionar con eficacia las materias de competencia autonómica y plantear al Gobierno central las soluciones oportunas y necesarias. No se puede practicar, y el Partit dels Comunistes de Catalunya no lo acepta, una política que dé por hecha la entrada en el Mercado Común Europeo, cuando puede ser perjudicial para los intereses españoles y catalanes. Hay que estudiar a fondo las consecuencias de nuestra integración en todos los sectores económicos, y también en el agrario, para después de un amplio debate público organizar un referéndum. Hay que potenciar las cooperativas de producción, de transformación, pero frenando y eliminando las grandes empresas multinacionales y monopolísticas. En sus estadísticas, señor Carol, no

nos dijo el tanto por ciento de gran capital que ha penetrado en el sector, principalmente en la industria de transformación.

Vayamos ahora a la comercialización. De política de precios, nada. ¿Piensa apoyar el Consell Executiu cooperativas de comercialización? ¿Cómo piensa combatir que el payés cobre poco por su producto y el consumidor pague precios elevados, lo que origina el enriquecimiento de unos pocos intermediarios a costa de la mayoría de los ciudadanos?

Hablar de infraestructura significa para el PCC hablar del eje transversal, que atravesando las comarcas interiores comunique Balaguer con Girona. El eje transversal, que también se quedó en el tintero, permitirá un desarrollo económico para estas comarcas agrarias y deprimidas. Hablar de infraestructura es garantizar los equipamientos sociales necesarios, y pensemos aquí en los pueblos que acogen a centenares y miles de temporeros y que viven en pésimas condiciones, incluso higiénicas.

Regulación de los ríos, sí, pero dentro de una perspectiva global en un plan nacional de aguas que regule y aproveche los ríos del norte, pero que también dé soluciones a los problemas de escasez de aguas de muchas comarcas de Cataluña.

Señor Carol, ¿no había espacio en dos horas y media para hablar de las cámaras agrarias? El PCC está por su disolución, ¿y ustedes? A la vez proponemos la participación de los sindicatos agrarios y los organismos agrarios. Queremos que sean consultados por las instituciones y organismos oficiales sobre los temas que afectan a la agricultura. Ya sabe usted que existen los sindicatos agrarios; en su exposición de ayer no se nota.

Sobre las repoblaciones forestales y los incendios me remito, señor Conseller, a las dieciseis medidas de gobierno que el Partit dels Comunistes de Catalunya presentó en este Parlamento el 28 de julio del 82, *Diari de Sessions*, número 106. No hay que decir, hay que hacer, y no se ha llevado a la práctica lo que presentamos.

En las zonas costeras de Tarragona, el problema de la pesca es la expoliación que sufre el sector pesquero por parte de las multinacionales petroquímicas y petrolíferas. Hay que combatir esta situación, pero hay que combatirla metiendo en vereda al gran capital. Hay que ordenar el sector pesquero, no parcialmente por zonas, sino globalmente el litoral. Hay que organizar las vedas temporales, etcétera.

Sobre este tema, los señores y señoras Diputados y el señor Conseller conocen nuestra posición y nuestras alternativas, expresadas en una interpelación y la consiguiente moción, que presentamos en esta Cámara. Es ineludible equiparar la Seguridad Social agraria a la rama general de la Seguridad Social. Es preciso abolir las peonadas teóricas y que paguen los peones quien realmente los tiene, y garantizar el seguro de desempleo a los asalariados agrícolas parados.

Señor Conseller, permítame recordarle una frase del poeta castellano Gracián que viene como anillo al dedo al discurso que usted pronunció ayer : «Lo bueno, si breve, dos veces bueno.» Y ahora, ustedes, el Gobierno de Convergencia y Unión, pueden redoblar las palabras y las promesas, pero, como decía el gran poeta andaluz, Rafael Alberti, «las palabras no sirven; sólo son palabras».

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el Diputat no adscrit senyor Ramon Franch.

El Sr. FRANCH : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest debat és conseqüència del debat de política general que l'Honorable Jordi Pujol va fer al mes de setembre, i la nostra sorpresa va ser que no es va donar un sol mot en el tema agrari en aquell debat. I crec que, per als professionals, ja és hora que comencem a dir que no volem ser el vagó de cua d'Espanya; que ho siguem a Madrid, pot ser; però que, a Catalunya, fins i tot en un debat de política general no es mencionés res de l'agricultura, crec que això, per als professionals, és una mica dolent.

La política agrària a Catalunya, més que un pla de política agrària, senyor Conseller, jo he entès que ha estat una política de canvi. Jo tinc un llibre molt maco, de l'any 80, on hi ha una política de reconversió de l'olivar 2 000. Crec que vostè va ser ple de bones intencions, però, com a professional, no em va convèncer. Em centraré precisament en una de les causes que avui afecten l'agricultura, i és l'augment de la contribució rústica i pecuària. Senyor Conseller, un augment que augmenta el 300%, que l'estimació objectiva singular augmenta el 40%. I, això, davant del món agrari, és dolent, és perillós. Ja sé que em pot dir, i em dirà, que no és competència seva; no solament, però vostè pot saber també que afecta els agricultors. I aquest cas és dolent perquè en els consorcis de les províncies on es va acceptar l'augment de la contribució rústica i territorial, precisament a Tarragona hi formaven part cinc batlles, el Delegat de Finances, funcionaris d'Obres Públiques i dos funcionaris de la Conselleria de Finances de la Generalitat. I això es va aprovar, es va aprovar amb un vot en contra d'un sol alcalde, d'un alcalde que, precisament, era pagès, els altres no, perquè el de Reus i el de Tarragona quan vénen les eleccions són pagesos, però en acabat no saben què és un terròs; però els pagesos, arribat el moment, a pagar. És un atemptat contra la Seguretat Social agrària. Senyor Conseller, vostè sap que l'augment de la contribució rústica i territorial és inconstitucional perquè afecta l'article 9, el 31, el 133, el 105, el 103 i el 82? A la Llei Tributària, també afecta l'article 2 i l'article 10. Jo li pregunto, quines mesures ha pres davant del camp per a aquesta qüestió que és tan important per als pagesos? Què ha fet la Conselleria d'Agricultura? Vostè creu que amb aquestes proporcions els joves podran comprar finques? Com s'ho faran per a fer aquests traspessos patrimonials? Em dirà, «no és cosa meua», però vostè és qui ha de defensar és el camp; vostè és qui ha de portar la bandera de si o no està d'acord amb aquestes coses.

S'ha dit «les famoses peonades teòriques». És molt més dolent l'augment de la contribució rústica que les peonades teòriques. I, en aquells moments, molts senyors van posar els pagesos a la carretera, i, en canvi, avui posen el cap sota l'ala i no han fet un sol escrit sobre aquest augment.

Es va centrar molt en la cooperació agrària. És veritat que, a Catalunya, tenim una Llei de les Cooperatives, de totes les cooperatives; però, com a professional, jo crec que ha estat a costes de la cooperació agrària. A mi, m'ha dolgut molt que vostè no intervingués en la Llei de Cooperació, o no l'hi van deixar intervenir. Això per als professionals agraris encara és molt més dolent. Volem potenciar les cooperatives, senyor Conseller, però per als qui vivim a les cooperatives és molt diferent de fer una llei a poder tirar una cooperativa endavant, i menys ara, en aquests moments, amb la persecució dels

inspectors de treball, l'impost de societats que tenim a les cooperatives... I, així, no podem tirar endavant; menys encara si, pel sol fet de treballar en una cooperativa, se'n pot ser soci. El dia que hi hagi pèrdues, ja em diran, en una secció «x» de qualsevol cooperativa..., encara que no s'entengui que les cooperatives del camp tinguin seccions, i tenen seccions perquè hem sabut remuntar la cooperació; tenim seccions perquè hem aprofitat aquells patrimonis que els nostres avis van saber fer, i aquesta ha estat la nostra intenció. I, a través d'aquí, comercialitzem.

S'ha fet una política de propaganda a Catalunya, però els qui som cooperadors i hem de sortir fora de Catalunya a vendre els nostres productes moltes vegades ens trobem —i això és una veritat— que l'economia de mercat de Catalunya s'està perdent, l'empresa familiar agrària està fent un retrocés, la petita i la mitjana empresa estan fent un retrocés per l'augment dels fertilitzants, per l'augment del gas-oil..., que els factors de fora del sector pugen un 40%, i, senyor Conseller, per a poder tirar endavant tot això no cal solament produir més, hem de buscar mercats, no a Catalunya, sinó fora de Catalunya. Si no fem això, senyor Conseller, amb tota la seva bona voluntat no tirarem endavant el camp. Perquè l'avi deia que «les benediccions del cel no omplen la bossa», i aquesta es una vertadera veritat. No solament s'ha de quedar fent cartells; precisament, què farem dels excedents de la fruita? Una altra cosa : enguany es pot presentar una gran productivitat de patata, i què farem d'aquest producte? Pagant cartells i que es podreixin, o farem una feculera a Catalunya per a l'any 2000, quan ja no sobreviurem?

Senyor Conseller, he trobat a mancar en aquest debat de política agrària una orientació de cultius, una llei de nous cultius, una ordenació del territori, la manca del compliment per les companyies elèctriques d'una llei que està en vigor, que és abonar el 16% de la despesa energètica, i no hi ha ningú que els hagi fet complir aquesta llei; i si a algun pagès li han fet aquest retorn, se les ha vistes negres per a poder-lo aconseguir. També sé que no és competència seva, però jo ho repeteixo, senyor Conseller : és vostè qui representa els agricultors i afecta els agricultors.

Quina política de greixos fa la Conselleria amb les importacions de soia? Quin tractament fiscal tenen les farines de soia? Per què s'han retardat tant els expedients d'IRYDA, que des del mes de gener no s'ha cursat un sol expedient? I això és greu per als agricultors perquè ens posem una soga al coll. Fem préstecs pont, cada dia pugen més, i, quan ens vénen els crèdits, ens val el doble, senyor Conseller; i el que no podem fer és, quan no hi ha cèntims, enviar un paquet de documents d'IRYDA, i quant n'hi ha, no enviar-ne cap.

Quin pla té, senyor Conseller, per als excedents de vi i d'alcohol? Quines mesures ha pres per a aquests senyors que estan regant la vinya, i van contra l'estatut del vi? En conseqüència, fan mal a tots els mateixos agricultors.

Amb quins criteris actua sobre la contaminació d'aigües subterrànies agrícoles?, que hi ha molts pagesos, en aquest sentit, que n'estan afectats.

Quins criteris té la Conselleria d'Agricultura de la composició del gas-oil B? Una de les coses que també s'han d'investigar perquè també ens ataca molt als mateixos pagesos.

Crec que la Conselleria d'Agricultura s'està apartant dels

projectes d'infraestructura de nous regadius. Sé que ha de ser conjuntament amb els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques, però el que no podem permetre és que es margini, en obres d'infraestructura, la Conselleria d'Agricultura.

La passivitat que hem tingut davant dels atacs als productes espanyols pels agricultors francesos, senyor Conseller; hem d'actuar més fermament davant de Catalunya.

Senyor Conseller, jo sóc conscient que vostè té dificultats econòmiques dintre la Conselleria per a poder aconseguir tota l'agricultura a Catalunya, però li haig de dir que els qui estem al camp vivim, en aquests moments agraris, un món de cooperació. Per a sortir a vendre, tenim dificultats; però jo crec que, al camp, li convé una cosa molt grossa, i és l'única : obrir mercats, senyor Conseller; obrir mercats fora de Catalunya, obrir mercats de cara a la Comunitat Econòmica Europea, i, si no fem això, pensi bé que no podrem tirar endavant, per més que pensi que fa una política agrària suficient, que s'estan perdent les petites i mitjanes empreses. I jo dic : «la voluntat és molt gran», però com podem dir als nostres fill que comencin a fer explotacions familiars davant de la situació que estem travessant, si aquests crèdits que puguin treure per a fer explotacions familiars..., i no tenim uns mercats bons i conseqüents, mai de la vida podrem tirar endavant.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Diputat no adscrit... *(El senyor Conseller demana per parlar.)* El senyor Conseller vol contestar immediatament. Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, voldria contestar al Diputat senyor Franch i a la seva exposició crítica de la nostra política, però que ha estat, gairebé tota aquesta crítica, emmarcada més aviat en la política estatal que en la política d'aquesta mateixa Conselleria.

Jo, l'únic que li voldria dir és que la Conselleria, en allò que té de vector, de transportador de l'afany del sector envers l'Administració central, ho ha fet, ho està fent i ho farà, però indiscutiblement no es pot sentir de cap manera responsable de la política que es gesta a la capital de l'Estat.

Li puc comunicar, quant a l'augment de la contribució rústica que ell ha criticat, que nosaltres fa entre deu i quinze dies vàrem tenir una reunió amb les organitzacions pageses, amb els sindicats representatius del sector, en la qual es va redactar un document que es va fer arribar als ministres d'Agricultura, evidentment, perquè és la via paral·lela a la nostra, i al ministre de Finances, en el qual s'exposava l'opinió del sector.

Quant a aquest món cooperatiu agrari, nosaltres hem d'acatar la voluntat sobirana del Parlament, que ha aprovat una llei, i és una llei que ens obliga a tots a complir-la.

La resta d'accions que ha exposat sobre excedents de l'alcohol, sobre obertura de mercats exteriors, tot això, senyor Diputat, amb tot el sentiment de l'ànima, ni agricultura ni comerç, que essencialment haurien de promoure aquests fets a l'exterior, no hi poden tenir representació pròpia, ja que ho han de fer a través dels mitjans de l'Estat. El mateix li puc dir quant als crèdits d'IRYDA; nosaltres en som simples gestors i no som executors d'aquests crèdits.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Diputat no adscrit senyor Pere Roselló, també per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. ROSELLÓ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc voldria fer significar que crec que al Govern de la Generalitat la política agrària, en aquests moments, no li deu importar massa perquè, en primer lloc, trobo a faltar el President de la Generalitat. Crec que això és donar poc suport a un Departament que té tanta importància per a Catalunya. A la vegada, de tretze Consellers malauradament en veig tres, acompanyant el senyor Conseller. Crec que està molt sol dins del Consell Executiu; llàstima.

A l'exposició que va fer ahir ens deia en primer lloc que el partit que dona suport al Govern i el mateix Govern tenen un programa de política agrària. Jo m'atreiria a dir que potser sí i fins i tot a afirmar-ho. De la llarga exposició indubtablement pot sortir un programa de política agrària; també ens deia que per a poder-la portar a terme feia falta un diagnòstic, cosa que va fer com en una bona explicació de càtedra d'una facultat o d'una escola d'enginyers. Després ens va dir els principis que inspirarien les actuacions, i, finalment, ens va explicar les línies i els programes d'actuació.

Jo i el nostre Grup del CDS podríem dir que estariem d'acord en un percentatge bastant elevat tant en el diagnòstic, tant en el programa futur que vostè va plantejar, no passat sinó futur, com en el diagnòstic. Amb els principis inspiradors, fins i tot amb les línies i programes estariem bastant d'acord, però bastant d'acord no ara en aquests moments, sinó en temps passats, el març o l'abril de l'any 80; llavors crec que subscriuríem en un percentatge molt elevat tot el que vostè ens va dir ahir.

Podrien pensar, senyores i senyors Diputats, que això fa que aprovem la tasca feta per la Conselleria d'Agricultura durant aquests quasi tres anys que han passat, però, malauradament, això no és així, això no és així. No aprovem el discurs fet ahir, ja que creiem que està fora de temps; el temps era, com he dit, l'any 80, quan aquest Govern va prendre possessió. Va ser un discurs jo podria dir una mica idíl·lic, i m'explicaré.

La tasca portada a terme per la Conselleria no s'ajusta al programa exposat per l'Honorable Conseller d'Agricultura. Vostè va exposar un programa però la tasca que ha portat a terme la Conselleria no s'ajusta pas massa a tot el que vostè ens va dir. I crec que, això, ho corrobora el temps dels verbs emprats; jo m'he entretingut a repassar-ho, i vostè empra molt el futur : «farem», «desitgem», «intentarem»..., però, és clar, senyor Conseller, li queda com a màxim un any de govern —no entro en el futur de les properes eleccions—, i el que no ha fet en tres anys difícilment, en el gran programa que vostè va plantejar ahir, ho podrà portar a terme.

Això dona a entendre —i així ho entenem nosaltres— que a la pràctica aquest programa acceptable, més o menys, no s'ha portat a terme, és a dir, és un projecte d'una voluntat política, podríem dir. Recordo les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat en el seu discurs d'investidura, el dia que volia fer l'estatut de l'explotació familiar agrària, a l'any 80 : «facilitar el finançament agrari, intervenir en el camp de les assegurances agràries»; després, en el debat que va venir a

continuació, el mes de setembre també de l'any 80, ens diu igualment el Molt Honorable President de la Generalitat que ja tenia el projecte de llei sobre l'explotació familiar agrària, el qual marqués què és l'explotació familiar agrària, què representa, quins objectius té i quines mesures es prenen per a desenvolupar-la i donar-li suport, a aquesta explotació familiar agrària. Demanava així mateix l'Honorable President de la Generalitat que això s'aprovés durant l'any 81, i a mi em consta que si no s'ha aprovat no és pas per culpa de cap Grup parlamentari d'aquesta Cambra. És per culpa del Govern, que no ha presentat aquesta llei, o aquest projecte de llei de l'estatut de l'explotació familiar agrària.

En el debat econòmic, el Conseller d'Agricultura ens deia també, el mes de novembre de l'any 80, que com a línies directrius del seu Departament hi havia una adequada política creditícia, de la qual cosa jo no he vist pràcticament res. També ens tornava a parlar, vostè senyor Conseller, de l'explotació familiar agrària, que volia presentar una llei i un estatut. Tampoc no l'ha presentada, i que jo sàpiga no té pas previst de presentar-ho en el temps que li queda de Conseller.

El foment i promoció de l'explotació, adequació del sector agroalimentari en el nou marc jurídic i econòmic de la Comunitat Econòmica Europea : això també ens ho deia vostè. Que jo sàpiga tampoc no s'ha portat a terme.

Parlava també de la tipificació i la normalització dels productes, un tema candent. Crec que cal fer un gran esforç per adequar les produccions agràries de Catalunya cap al món de la tipificació i la normalització, adequant-lo poc o molt a les estructures comunitàries. Tampoc, que jo sàpiga, això no s'ha portat a terme.

Bé, tot això i més coses s'han anat repetint al llarg d'aquests tres anys, i ara quasi se'ns tornen a plantejar com a futur amb una esperança de portar-ho a terme, amb un cant al futur, un cant a l'esperança. No pot ser de cap manera.

Nosaltres sabem de les dificultats que hi ha per a fer-ho, dificultats de traspàs del que queda d'agricultura, com la resta de l'IRYDA, i això fa que la política a través dels medis rurals es faci difícil i amoïnadora, i temes compartits, temes gestionats. Crec que del que queda de l'IRYDA, caldria fer un esforç per poder-ho portar cap a Catalunya. El tema de les aigües. Les SATS les Societats Agràries de Transformació, una entitat d'agrupacions de pagesos molt important en moltes comarques de Catalunya; crec que caldria gestionar-ho a través de la Conselleria, les APES. I últimament cal no oblidar tampoc les dificultats econòmiques per les quals passa el conjunt de la Generalitat, i, concretament la seva Conselleria, a causa de les valoracions.

Però ens hem d'acostumar que les valoracions no aniran pas massa bé, no anirà pas massa bé el que queda de traspàs, i més ara en aquests moments que sembla que el Govern que hi ha va retallant, vol retallar les valoracions i a la vegada sembla que es tanca en rodó per acabar de traspassar el que queda d'agricultura.

Però tot això no pot ser una excusa, no pot ser excusa per no haver presentat l'estatut de l'explotació familiar agrària com deia, no haver presentat una llei de sanitat animal, no haver presentat una llei de sanitat vegetal, una llei de pastures, a la qual també feia esment el President de la Generalitat, una llei de caça, una llei d'arrendaments o d'adequació de la llei

d'arrendaments estatal a Catalunya. No és excusa per no haver fet un pla de foment dels regadius, o una orientació de cultius de què abans feia esment un company que m'ha precedit en l'ús de la paraula, o bé un pla concret d'adequació de les estructures agràries catalanes, o no haver presentat una orientació cap a la tipificació i normalització dels productes agraris, i no haver fet un pla de foment de l'exportació de tots els productes, que com vostè deia ahir, senyor Conseller, n'hi ha molts que s'exporten i tenen un bon camp, sobretot els productes mediterranis, tenen un bon camp a l'exportació.

Però tot això, no ara, sinó al llarg dels tres anys que hem passat, s'havia d'haver fet. No ara, ara comença a ser massa tard. Vostè ens ha presentat un macro-pla futur sense prioritats i sense explicar-nos com ho vol portar a terme i amb quins diners —tema fonamental—, i amb quins diners. Perquè vostè no ens va parlar gens, dins les seves línies, de quins eren els diners amb què vostè comptava en la seva Conselleria.

Nosaltres, senyor Conseller, volem pensar que vostè hi posa tota la bona voluntat del món, tota la bona voluntat del món però això no és suficient, senyor Conseller. Vostè té bona part de culpa, encara que no tota. El Govern, amb el seu President al davant, també la té, i lògicament el seu President com a màxim responsable d'aquest Govern.

En primer lloc, la té en la seva indefinició —i parlo del Govern, ja— política vers el món agrari. La indefinició és la pitjor cosa que pot passar, i, això, jo ho vaig veure en un Ministre no massa allunyat d'Agricultura del Govern central : la seva indefinició va fer que el sector agrari anés no massa bé.

En segon lloc, en la descoordinació interna de la Conselleria. Vostè té una descoordinació interna dins la Conselleria, senyor Conseller, i això fa que les seves actuacions polítiques —polítiques agràries, s'entén, les de partit les deixo a banda— no siguin tan coherents com haurien de ser.

Tot això fa pensar que el Departament està instrumentalitzat, i com a bona mostra jo voldria recordar, per exemple, el Consell Assessor que vostè té, un Consell Assessor polític el qual crec que no li fa pas massa servei en aquest aspecte. Crec que un Consell ha de ser un Consell tècnic, que el pogués orientar, donar idees clares respecte a la política agrària, i no un Consell polític.

Honorable Conseller, nosaltres voldríem, pel que queda d'aquesta legislatura, unes poques coses, no massa. Crec que el que caldria fer ja ara, dins d'aquest temps que ens queda, és una llei general d'agricultura, una llei que emmarqués una mica tota la política agrària que vostè ens va plantejar ahir, una llei marc, i a partir de la qual es desenvolupés, per decrets o per altres lleis parcials i senzilles.

Es podria portar a terme una bona part del programa agrari que es va presentar i que no s'ha complert, i no es compleix. No és sistema desenvolupar un programa fent convenis. Crec que això pot donar resultat en un temps transitori, o amb un Govern de transició, però crec que no és el moment de portar a terme la política agrària a través de convenis fets en diferents estaments...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ja ha passat el seu temps...

El Sr. ROSELLÓ : Sí, senyor President, intentaré resumir.

El Sr. PRESIDENT : Sí, sí, ha de resumir (*rialles*).

El Sr. ROSELLÓ : Resumeixo, senyor President, gràcies.

Bé, llavors, com que ja no tinc temps pràcticament, només voldria dir que per a desenvolupar un programa, en haver-hi pocs mitjans econòmics, no s'utilitzen els organismes agraris existents que li podrien donar suport i li podrien solucionar algunes dificultats econòmiques que passa la seva Conselleria, com són les cambres agràries, com són les cooperatives, les organitzacions professionals, les SATS i les APES.

Honorable Conseller, no tot ho ha fet malament, evidentment. Ha fet coses positives. Jo voldria recordar la creació del Centre d'Investigació i Desenvolupament Agrari de Lleida, crec que és una cosa positiva, però crec que, també les línies d'investigació, vostè les hauria de discutir amb les organitzacions professionals agràries. Crec que les línies que s'han de portar a terme no poden ser exclusives del Govern, sinó que s'ha d'entendre l'opinió dels altres. Les campanyes sanitàries per a la ramaderia també crec que són positives, i les creacions de zones i defensa sanitària, també. No tot ho ha fet malament, però hem d'intentar de fer moltes més coses, això no és suficient, «lo cortés no quita lo valiente». Li dic algunes coses positives, però, en general, senyor Conseller, ha de canviar de formes, d'homes si convé, i demani autonomia per a portar a terme els programes, demani més diners per a la seva Conselleria, faci que pesi dins del Consell Executiu, que el control i el balanç al final dels quatre anys serà bastant negatiu. I no em sap greu pel fet estricte en si, sinó que em sap greu pels homes i dones del camp català. Demani definició política al seu Govern, i no es deixi portar a través d'un munt d'ambigüitats.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores, senyors Diputats, senyor Diputat, faré un resum a les respostes, perquè vostè ha tocat de manera resumida però molt àmplia la presentació del nostre programa. Agraeixo la seva visió de la Conselleria, té dret a tenir-la, però jo també tinc dret a tenir la meua, per tant, sento discrepar amb vostè però això són coses d'indole interior.

Començaré pel final, per exemple. Una opinió de vostè —opinió que jo comparteixo totalment— és que està a punt d'ésser una realitat la intervenció en el món de la investigació del sector. Efectivament, en el Centre de Cabriels serà on es crearà —i ho vaig proposar jo públicament ja fa tres mesos— d'una manera institucionalitzada el grup assessor que els mateixos pagesos faran en aquest Centre d'investigació. Per aquesta línia continuarem en tots els centres d'investigació, que, malgrat tot, li puc dir que no estan en absolut apartats de la producció. Normalment s'investiga a través de la informació que arriba del Servei d'Extensió Agrària, el qual dona a conèixer al Departament les necessitats que persegueix en el camp, i aquest, amb els seus magres mitjans, malgrat que val a dir que la investigació catalana en agricultura és la més important d'Espanya, però és molt magra, indiscutiblement..., però no s'investiga el sexe dels àngels, sinó que s'investiga sobre coses positives que possiblement s'han palpat. La idea, precisament, dels centres d'investigació i desenvolupament agrari van per aquest camí, a apropar aquests centres d'investigació i desenvolupament a una realitat productiva de totes i cada una

de les comarques.

Nosaltres també estem d'acord amb vostè que no hauríem de fer política de convenis; però, per a no fer política de convenis, cal tenir un pressupost prou sòlid que permeti una llibertat d'acció total i absoluta; tal com han anat les coses, i actualment em demanen quin pressupost farem —farem l'esforç—, farem el pressupost perllongat... Veurem, quan s'aprovin el pressupost de l'Estat i les valoracions, de quina forma podrem modificar això.

Quant a assegurances, nosaltres ja estem treballant en assegurances agràries; el pressupost de la Generalitat de l'any passat, ja contemplava una línia d'assegurances, i ho fem, precisament, contactant directament amb els sindicats pagesos i amb l'entitat estatal responsable d'aquesta línia de cobertura del món pagès.

Essencialment, aquest any s'ha treballat amb el porquí i els blats, el cereal integral; són les dues línies d'assegurances a què nosaltres donem suport, perquè en aquesta línia també va la política de l'Estat, i creiem que sumar diners en aquest sentit, sempre és positiu per a l'acció que es busca.

Quant a l'empresa familiar pagesa, jo vaig dir ahir que nosaltres desenvolupàrem la normativa de l'estatut de l'empresa familiar agrària i d'accés de joves agricultors de l'Estat, però vaig marcar una sèrie de pautes, i no vaig explicar una política de fets, sinó que vaig explicar, precisament, una política d'actes. El resum d'ahir no era un resum de futur, sinó que era conseqüència d'un fet passat que reflectia el camí que s'havia de seguir en el futur.

Miri, no ha estat igual el 80 que el 81 i que el 82, i no ha estat igual perquè les transferències varen ser... Adaptació d'aquestes transferències pel nostre Govern va ser una primera tasca —treballar pràcticament un any amb pressupostos estatals—, i després anar confeccionant el nostre propi pressupost, i anar cobrint, anar complementant, precisament, el que ens venia per aquesta transferència essencial d'estructures —que és del que vostè es queixa més—, ens venia per aquesta transferència incompleta d'IRYDA, i, per tant, ens impedia desenvolupar una política absoluta en aquest sentit.

Jo espero que aquestes parts positives que vostè ha vist en el programa, se les rellegeixi en general i trobi que el programa és totalment possible, i que el que li cal és un ampli pressupost, i, quant a això, ja demanarem, al seu dia, l'ajuda al Parlament.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Agustín Luna.

El Sr. LUNA : Muchas gracias, Muy Honorable señor Presidente, señoras Diputadas, señores Diputados, con un símil de ambiente forestal, muy propio de un debate de política agraria, podría hacerse una crítica fácil a la exposición del Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, diciendo que la frondosidad de los datos puede haber impedido —como la de los árboles— ver el bosque. Pero aunque, ciertamente, pueda decirse de su largo discurso que sólo trabajosamente se centra en los aspectos básicos de la política agraria del Departamento, no es mi intención aquí poner de relieve aquellos aspectos de carácter formal —porque una crítica de carácter formal es fácil, pero no siempre es justa— de la exposición del señor Conseller, de los que mi Grupo parlamentario discreparía más significativamente.

Únicamente quiero poner de relieve los puntos concretos y

los aspectos específicos de su contenido, que nos parecen más satisfactorios, y también aquellos otros menos reconfortantes, sobre la actuación del Departamento, todo ello encuadrado dentro de una valoración de perfil general, que es, me parece, la más adecuada en un debate de política agraria.

El discurso del Honorable señor Conseller es una pieza oratoria de tipo, en buena parte, pedagógico. Minuciosa en sus análisis, con frecuencia, enumerativa, pero en la que —aunque con cierto esfuerzo, como ya decía antes— se pueden entrever los planteamientos, o, al menos, las actitudes, del Departamento sobre la política agraria a llevar a cabo en Cataluña.

A nuestro entender —y nos parece positivo este planteamiento que ha hecho el Conseller—, estos planteamientos y actitudes que se reflejan en el discurso son, de una parte, el realismo, de otra parte la modestia, y de otra parte, la modernidad; como aspectos positivos, digo, del discurso en su sentido básico.

Es de agradecer —y mi Grupo lo agradece, porque la puesta en situación es siempre buena— que el Conseller haya pasado revista a la agricultura catalana en sus aspectos más significativos, siquiera en el discurso, señor Conseller, se haya resentido de un excesivo afán de inventario de situación, que, a veces —incluso indicado como objetivo general prioritario— pueda hacer pensar que, en algún caso, a los tres años de gobierno de la Conselleria todavía no esté hecho. Espero que no sea así; espero que no sea así.

De esa postura realista, que nosotros agradecemos, y que nosotros elogiamos, deriva la modestia con la que el propio señor Conseller se presentó ante la Cámara, y presentó las posibilidades de actuación de su propio programa. Aspecto, digo, que hay que agradecer, porque, aunque el Conseller quiere llevar a cabo una política ambiciosa —ya se ha dicho antes—, quiere partir de datos de hecho, como la descapitalización del sector, como las deficiencias de las estructuras agrarias, como la necesidad de una mayor atención a la agricultura de grupo, como la endeblez de nuestro sistema agroindustrial, como el envejecimiento de la población activa agraria, o como, por decir algunos, la urgencia de un plan de orientación y ordenación de cultivos. Todo esto dentro de otros aspectos deficitarios preocupantes, de lo que el Conseller, acertadamente, llamaba «el diagnóstico».

Otro aspecto positivo de la filosofía de base —ya hablaré de la filosofía de base ulteriormente— de la exposición del señor Conseller es un aspecto de modernidad que, a mí, personalmente, me impresionó —y lo digo manifiestamente—, que trasciende de todo el discurso, con el que se podrá estar de acuerdo o no, obviamente, en cosas concretas, pero creo que ésto es un mérito del mismo que yo, en este momento, debo resaltar. Que trasciende, decía, de todo el discurso, pero que, particularmente, se manifiesta en las referencias a los aspectos de la tecnología, en los aspectos relativos a la investigación agraria, en todo el tema de la agroindustria —yo creo que bien diseñado, aunque alguna cosa le diré, ulteriormente, sobre la materia—, e incluso en lo que se refiere a la educación, al marco jurídico de la Comunidad Económica Europea, en la que quizá no entremos rápidamente, pero que, para todos, o al menos para quien les habla, es un anhelo sentido desde hace muchos años.

Estos aspectos de modernidad a que me he referido, no puede decirse que sean novedosos en un plan de política agraria, y todos recordamos textos oficiales recientes en que se les dedicaba una atención particular, pero, en todo caso, son puntos significativos de la exposición del Honorable señor Conseller que han complacido ciertamente a mi Grupo parlamentario.

Al lado de estos aspectos positivos del discurso de apertura de este debate, hay otros menos satisfactorios que quiero poner de relieve al señor Conseller y a la Cámara, con la esperanza de que sean comentados adecuadamente en una intervención, eventualmente de réplica a mí o al final del debate, del Honorable señor Conseller.

Sólo me referiré a algunos temas concretos, siquiera pienso que tienen un alcance general. De querer hacer alguna crítica global —desde luego, leve, en todo caso, señor Conseller— al discurso, yo diría que en su articulación, salvo por las referencias humanísticas, y a través del lenguaje utilizado —quizá excesivamente tecnocrático—, no se descubre fácilmente —aún sin ser, evidentemente, un discurso políticamente neutral— la filosofía de la actuación del Departamento o, por decirlo con palabras más sencillas, su hilo conductor ideológico. Pero éste, desgraciadamente, es un sesgo demasiado habitual de los discursos de comienzo de los debates parlamentarios de carácter general en esta Cámara, por lo que evitaré hacer más consideraciones de valoración genérica sobre la intervención de la mañana de ayer.

Y paso, como digo, ya, a hablar de ciertos aspectos concretos que quisiera comentar, siquiera se trate de aspectos concretos que, no obstante, no dejan de comprender ámbitos de interés agrario general, que, a mi entender, son los más adecuados en un debate como el de esta sesión.

En primer lugar, señor Conseller, se echa a faltar, en el plan diseñado por el Departamento, una visión global —insisto, global— en relación a la reforma de las estructuras agrarias, tanto en el aspecto físico o territorial de las explotaciones, como en el aspecto humano o empresarial, como en el relativo al capital circulante.

Es cierto que el Conseller nos ha hablado de la viabilidad de las explotaciones, de las dificultades financieras actuales, de una acción de concentración parcelaria, del fomento de los regadíos —y de la problemática que generan—, de la conveniencia de la modernización de las explotaciones familiares agrarias, de la progresiva solución de funciones de los jóvenes agricultores a través de los acuerdos de colaboración, de la creación de nuevas explotaciones por vía de créditos de instalación, mediante compra de terrenos para jóvenes agricultores, de los problemas de la mecanización del campo y de la necesidad de establecer controles de calidad en relación a esta mecanización, y de otros muchos aspectos.

Nosotros nos tememos, señor Conseller, que estas laudables preocupaciones se agosten y se hagan poco eficaces si no se las reduce a un plan sistemático y coherente. El señor Conseller sabe perfectamente que la adecuación de las estructuras agrarias es uno de los problemas más complejos y de más difícil solución en todos los países, y que incluso para alcanzar resultados satisfactorios muy poco espectaculares —y el ejemplo son los países europeos— se requiere un extraordinario esfuerzo de coordinación y de conjunción de actividades

complementarias de tipo contemporáneo.

Nuestro Grupo no desearía que el notable esfuerzo —que agradecemos sinceramente— del Departamento por detectar los problemas y por buscar las soluciones resultase baldío por una falta de planificación de las diversas actuaciones. Es éste un aspecto que nos parece de primordial importancia, y he de reconocer que la intervención del Honorable señor Conseller, a pesar de sus muchos méritos, no nos ha resultado tranquilizadora en este punto.

Otro aspecto, concreto, pero de ámbito general, es el que querría ahora poner de relieve, y que se refiere a la orientación y ordenación de cultivos, básico en toda acción de política agraria que se precie de ser una adecuada actuación de gobierno. Ya se ha hecho referencia a este tema, pero por su importancia, y porque quiero matizar en algunos aspectos lo que se entrevé de la política del Departamento, quisiera que fuera objeto, todavía, de reflexión por mi parte.

No es que el señor Conseller, realmente, no haya hecho referencias, en numerosas ocasiones, a la cuestión; ni siquiera que hayan dejado de plantearse, muy acertadamente a mi entender, estas cuestiones de orientación y ordenación de cultivos en relación al mercado, a los excedentes, a las exportaciones y a los costos de producción, siquiera con medidas que no se ve que puedan resultar eficaces de una manera rápida, pero lo que ocurre es que, a mi Grupo, le ha surgido el temor de que solamente se haya vuelto a repetir, aquí y ayer, estos días, que existe un problema, que hay que remediarlo, y que hay que afrontarlo desde diversas y ya conocidas perspectivas.

Yo, sinceramente, no esperaba que el señor Conseller nos hiciera una mayor concreción de lo ya manifestado en este punto, pero sí indicaciones sobre los instrumentos políticos, no solamente técnicos —los instrumentos técnico-políticos hacen referencia a la coordinación, a la filosofía en la materia de la actuación—, con los que llevar a cabo las acciones conjuntas a emprender, y, además, hacer una calificación, una calificación de estos instrumentos políticos.

¿Qué tipo de política considera el Departamento más adecuada para llevar a cabo la orientación y ordenación de cultivos? ¿Una política de mera información? ¿Una política de fomento y de incentivos? ¿Una política de planificación indicativa? ¿Una política de actuación sobre la contratación agraria? ¿Una política que se coordine con actuaciones de mercado? ¿Una política de protección y consiguiente control de las producciones? ¿Una política planificadora, de carácter más severo o coercitivo? ¿Una política de tipo sincrético que tenga en cuenta todas estas posibilidades? ¿Una política que se adscriba a alguna de estas líneas de actuación concretas, naturalmente, dentro de la política general económica del Estado?

Nuestro Grupo es partidario de una actuación moderada en este punto, pero una actuación que sea, a la vez, seria, firme e imaginativa, y le agradecería que en este punto se explicitasen mayormente los criterios de la Conselleria, con los que esperamos poder coincidir, aquellos criterios de coordinación, aquellos criterios de colaboración, aquellos criterios de acción conjunta que, en definitiva, determinan lo que se puede llamar con mayúscula la política agraria del Departamento en este sector.

El tema de la orientación y ordenación de cultivos es fundamental para la agricultura catalana, a nuestro criterio, por lo

que hemos querido poner de relieve nuestro interés y también nuestra preocupación sobre este problema y su planteamiento.

Un tercer aspecto sobre el que mi Grupo hubiera deseado una indicación de la actuación global del Departamento es el relativo a los seguros agrarios, tema que hace poco ha sido objeto de consideración por parte del señor Conseller desde esta tribuna. Yo diría que el Conseller hoy ha dicho más que ayer; ayer hizo referencias quizá excesivamente puntuales, en el tema de seguros agrarios, a propósito de la mortalidad del porcino, o a propósito de otros aspectos concretos de seguros en relación a la producción de cereales —que acaba también de repetir hoy—, y alguna otra cosa más, creo recordar, al tema del pedrisco.

En esta materia, como en todas las que se refieren a la política agraria, es necesario, en nuestros días, tener una visión global y no simplemente puntual sobre el tema de los seguros. El tema de los seguros es muy importante, políticamente, desde muchos puntos de vista, que seguro que conoce perfectamente el señor Conseller. El tema de esa organización, el tema de los mecanismos de funcionamiento, el tema de la gestión, el tema de la utilización de fondos generales de cobertura socialmente controlada, etcétera, etcétera. Es decir, aspectos generales de la propia política de un sector concreto de la actividad agraria, como puede ser el aspecto concreto de los seguros. Naturalmente habrá que tener en cuenta y actuar sobre la base de la legislación vigente con la adaptación necesaria —si para ello tenemos competencia— y habrá también que actuar en función de las asumidas competencias, las que se hayan asumido por parte de la Comunidad Autónoma. Pero en cualquier caso, a nuestro entender, en este aspecto y en otros —pero ahora se está hablando de éste, en concreto, que me parece importante, y estoy seguro que le da importancia el señor Conseller—, su exposición se ha resentido de una cierta sectorialidad, que no ha tenido en cuenta los aspectos sociales —como éste del seguro—, generales de la agricultura, aunque sean aspectos puramente parciales.

Un cuarto aspecto sobre el que quisiera también incidir es el de la fiscalidad agraria, sobre el que no me extenderé mucho, porque ya se ha planteado por la intervención de otro señor Diputado, y ha habido también una cierta respuesta por parte del señor Conseller, y no quisiera alargar mi intervención en la Cámara. Este tema es de enorme importancia, es uno de los aspectos que más preocupan hoy a los agricultores y, por nuestra parte, se quiere poner de relieve la conveniencia de que el Gobierno de la Generalidad continúe e incida más fuertemente en la línea que el propio señor Conseller manifestaba, de presión sobre el Gobierno central, pero también que cuando el Gobierno de la Generalidad tenga algo que decir, antes de que se produzcan las cosas, pueda atender más directamente a conducir estos problemas y no a buscar soluciones cuando ya haya, quizá y seguramente, poco remedio.

Un aspecto de la política agraria a desarrollar por el Gobierno de la Generalitat —y un quinto punto, concreto, pero de ámbito general— que es de indudable importancia es el que atañe a la actuación del Departamento en relación a la contratación de los productos agrarios y, en particular, por lo que se refiere a las previsiones de la Ley 19/82, de 26 de mayo, previsiones que se pueden coordinar y que hay que coordinar con las competencias de las Comunidades Autóno-

mas, en materia de agricultura. Dicha Ley estatal, que está en línea, por otra parte, con modernas leyes europeas, presenta amplios frentes de interés para una acción de política agraria en Cataluña, fomenta las relaciones contractuales en el ámbito agrario, desde el punto de vista interprofesional, aspecto importante sobre el cual el señor Conseller no ha hecho una incidencia, pero que se debe aprovechar este instrumento legal. Puede tener también amplias repercusiones en lo que se ha dado en llamar la agroindustria, tema de notable consideración por parte del señor Conseller. Puede ser un instrumento muy eficaz, muy eficaz en el tema de orientación de producciones, y concede, por otra parte, unas ventajas económicas, crediticias y técnicas que pueden contribuir a estimular el sector agrario catalán. Por todo ello y, en su caso, con las adaptaciones que se juzgue conveniente, puede ser un instrumento válido para la política agraria a llevar a cabo por la Conselleria.

El señor Conseller, decía yo antes, se ha referido ampliamente a la agroindustria, y pensamos que *in mente* tenía presente esta posibilidad instrumental de actuación, a través del camino marcado por esta Ley. Si ahora lo apuntamos nosotros es porque no hemos anotado —y eso es normal en un discurso oral de larga duración— referencia concreta a esta posibilidad, que deseamos que se aproveche en beneficio de la agricultura catalana, como esperamos que así ocurrirá.

Finalmente, señor Conseller, quisiera referirme a las iniciativas legislativas de la Conselleria. Nuestro Grupo valora y aprecia las iniciativas enunciadas ayer por el señor Conseller; algunas, a mi entender, especialmente significativas, como la Ley de investigación agraria, la Ley de aprovechamientos forestales, o la Ley de sanidad animal. Pero no voy a referirme a estas iniciativas o a alguna de las ya presentadas por la Conselleria, como la Ley de Contratos de Integración, sobre la que hablaremos en su día, sino que voy a referirme a aquellas posibles iniciativas del Departamento a las que el señor Conseller no ha hecho una mención directa o, solamente, en algún caso, como en el caso de la Ley de explotaciones familiares agrarias, ha hecho alguna referencia de tipo indirecto. En concreto, quiero referirme a las prometidas leyes de explotaciones familiares agrarias, y de arrendamientos rústicos, y a otra ley que será conveniente presentar en el Parlamento para desarrollar la Ley-marco de Alta Montaña, que sería la Ley de agricultura de montaña.

En relación a la Ley de explotaciones familiares agrarias, yo creo reconocer, de entrada, que quizá no sea una ley absolutamente imprescindible en el ámbito catalán, al menos por lo que se refiere a la conservación de las explotaciones en su integridad. Afortunadamente, el Derecho Civil catalán tiene unos resortes que no tenía el derecho castellano, por lo que se tuvo que promulgar el Estatuto de la explotación familiar agraria, fundamentalmente para aplicar a las tierras donde rige el código civil, y, en ese sentido, hay que reconocer que no es una ley absolutamente urgente, al menos en el ámbito del Derecho Civil, al menos en el ámbito de la conservación de la explotación agraria en su integridad.

Hay que tener en cuenta, sin embargo, que la Ley estatal contiene, además, una serie de aspectos, fundamentalmente administrativos, de capital importancia, como la modernización de la explotación, como las líneas de fomento y de crédito que pueden, en cambio, servirnos muy fundamentalmente.

El Conseller ha hablado de un desarrollo normativo de la Ley estatal. Yo quisiera, de alguna manera, intentar entender la explicitación posible de ese, llamado genéricamente, desarrollo normativo de la Ley estatal. A mi entender —y a pesar de lo que he dicho en algún aspecto de la Ley, que no es absolutamente imprescindible, en una parte parcial, creo que es conveniente, de todas maneras, hacerla—, es importante que se dicte una normativa que atienda más que la Ley general del Estado a los aspectos específicos y a las particularidades de la explotación familiar agraria en Cataluña, a sus modalidades propias de nuestra tierra, y, en ese sentido, es bueno que haya esa Ley por cuanto así se adaptará más perfectamente a las circunstancias sociales de nuestra agricultura, pero también porque conviene que sea más congruente la Ley del Estado con las propias problemáticas de la agricultura catalana, y porque, de esta manera, haremos, también, porque será una pieza clave importante en un sector clave para la agricultura, como es el de la explotación agraria familiar, de la propia política agraria catalana. Finalmente, señor Conseller, porque presentar esta Ley es, en definitiva, el cumplimiento de una promesa que ya viene desde antiguo.

Del discurso del señor Conseller, ya lo decía antes, se desprende, quizá implícitamente, que prepara este proyecto de ley. Se ha hablado de los pactos de colaboración, se ha hablado de la modernización de la explotación, etcétera, pero, en cualquier caso, como esto está también previsto en la legislación estatal, creo que sería conveniente que el señor Conseller nos indicase —ya lo ha hecho antes— esta intención de presentar este proyecto de ley, de antiguo prometido, como decía, así como sus criterios inspiradores. Criterios inspiradores que hay que adaptar, y no será muy posible hacer cosas muy diferentes de la Ley estatal, porque quiere mirarse modelos europeos, pero que habrá que adaptar a la agricultura catalana, por la importancia de este sector, por la especificidad de nuestro derecho civil, y por la importancia política de una actuación autonómica, en el sector de la empresa familiar agraria.

Otra ley a la que quiero referirme es la Ley de arrendamientos rústicos —ya antes ha hecho mención de la misma otro señor Diputado—, que es otra de las leyes sectoriales agrarias prometidas por el Muy Honorable señor President de la Generalitat, en su discurso de investidura, pero a la que no hizo referencia, al menos directa, que yo entendiese, el señor Conseller, en su intervención de ayer. Yo empiezo por conceder, señor Conseller, que la promulgación de una ley de arrendamientos rústicos en Cataluña no es urgente, en términos absolutos, y no es urgente en términos absolutos por ninguna otra reflexión de reserva, etcétera, sino porque la Ley estatal está perfectamente en línea —o al menos así se manifestó, y esa fué la intención, que se llegaría o no a explicitar de una manera mejor o peor— con los derechos europeos, y en definitiva no podría ser muy diferente una ley catalana, aunque atendiera directamente a la realidad del país. Esto, como visión de fondo de esta Ley de arrendamientos rústicos.

Por otra parte —y también se lo concedo de antemano al señor Conseller—, la materia es delicada, y los propósitos sociales que habrían de inspirar la Ley catalana tendrían que estudiarse muy a fondo para que una protección conveniente del arrendatario no quedase frustrada, como puede quedar frustrada en la Ley del Estado, por la propia virtualidad negati-

va de la normativa protectora, en cuanto inhibidora, potencialmente, de la celebración de este contrato. No hay, ya se sabe, peor protección que la excesiva protección. En este sentido sí que creo que además de adaptarse la Ley que se haga en el Parlamento de Cataluña a la realidad catalana —y algo más diré sobre esta realidad catalana, posteriormente—, esta Ley de arrendamientos rústicos en Cataluña, que en definitiva en muchos puntos ha de ser, creo que lo ha dicho también el Conseller, una adaptación de la Ley del Estado, ha de tener muy en cuenta esta virtualidad social, para que sea una ley que sea útil y beneficiosa para los colonos, y no una ley como me temo que produzca la ley del Estado —y porque leyes semejantes la han producido ya en otros países europeos—, que produzca bolsas de terrenos sin explotar, porque no los explota el dueño ni los arrienda, y únicamente se remedia cuando viene la aplicación de alguna legislación más extraordinaria, como podría ser la de fincas manifiestamente mejorables u otras parecidas. Es un tema delicado, y yo ya concedo —aparte de otras cosas que decía sobre aspectos generales de la propia Ley estatal— que la Conselleria tenga que tener muy en cuenta este aspecto de la bondad de la Ley, para que sirva precisamente a la agricultura catalana. Esto no quiere decir que no se deba hacer. No hay ninguna reserva en mi manifestación, sino que comprendo que será difícil hacer una legislación muy diferente a la estatal, por más que atienda directamente a la realidad catalana, porque es una ley puesta en sinfonía con la legislación europea y, además, hay que tener mucho cuidado en que la Ley sea buena para aquellos que se quiere proteger, y no mala para aquellos a los que se quiere, precisamente, proteger.

Finalmente, la ley deberá abordar, necesariamente, algunos aspectos contractuales típicos de la explotación de la tierra en Cataluña. Hay ejemplos, en nuestro derecho civil catalán, que no deben dejar de tenerse en cuenta en esta ley que prepara el Departamento. Sin embargo, esto requerirá —y no es una labor sencilla, pero que hay que abordar, necesariamente— una investigación de su práctica social en la actualidad, conveniente para que la ley sea una ley útil también en aquellos aspectos más típicos de la agricultura catalana, en el aspecto de los contratos agrarios de explotación.

A pesar de todo, a pesar de estas consideraciones comprensivas que he hecho sobre este tema, nos parece muy oportuno que en un debate de política general se aborde esta cuestión y que el Gobierno exponga ante la Cámara sus intenciones al respecto. Anticipo, en cualquier caso, que pese a las indicaciones hechas anteriormente, que en absoluto pueden considerarse ni deben considerarse como reservas, el Grupo parlamentario al que me honro en representar en este momento está sumamente interesado en que esta Ley venga al Parlamento, porque será un instrumento importante, y esperemos que eficaz, de política agraria en Cataluña, de política social agraria, en este caso, en Cataluña.

En tercer lugar quisiera referirme a la Ley de Agricultura de Montaña, una de las leyes de desarrollo sectorial de la Ley-marco —porque quisimos que fuera así, una Ley-marco de Alta Montaña—, recientemente aprobada por esta Cámara. La agricultura, sobre todo en sus aspectos y vertientes ganadera y agrícola, es una actividad económica primordial en las zonas de montaña y merece una especial atención a través de esta

Ley que esperamos que se presente. Nuestro Grupo, y en esto coincidíamos con algún otro, había presentado algunas enmiendas a la Ley-marco que luego no sostuvo en el Pleno por considerar, de acuerdo con otros Grupos y en particular, precisamente, con el Grupo que da soporte al Gobierno, que su contenido era más propio de una Ley de Agricultura de Montaña. De ahí nuestro interés, nuestra sugerencia al Ejecutivo de que prepare este Proyecto de Ley. El Honorable senyor Conseller ha hecho en su discurso observaciones, muchas atinadas, sobre la montaña y sus habitantes desde diversos puntos de vista, por lo que confiamos que sea sensible a la conveniencia de presentar este Proyecto de Ley —por otra parte necesario— para completar la Ley-marco de Alta Montaña.

Como dice el señor Conseller, estas reservas, estas indicaciones puntuales, que podríamos llamar críticas, a su discurso tienen un aspecto bastante sectorial, pero quiero poner de relieve, al menos en mi intención, que se referían a aspectos, ni siquiera sectoriales por su contenido, de virtualidad general, por su referencia y por su presencia en todo el ámbito de la política catalana. De alguna manera este hilo conductor de mi intervención también encierra una cierta crítica, también encierra una cierta crítica a la minuciosa, pero a veces difícil de seguir... —al menos para mí, que no he podido luego contrastar el texto escrito del discurso del Presidente de la Generalidad.

Quiero terminar esta intervención, muy Honorable señor Presidente, con unas muy breves consideraciones valorativas de carácter final. En primer lugar, que nuestro Grupo se alegra de haber promovido, con una propuesta de resolución al debate de política agraria del pasado septiembre, aprobada el 23 de septiembre del 82, este Debate General sobre Política Agraria. En honor a la verdad quiero indicar que se hizo por nuestro Grupo a propuesta del entonces Diputado del mismo Grupo señor Franch y que luego se aprobó con el apoyo, creo recordar, de todos los Grupos parlamentarios. No era, desde luego, el propósito del Grupo hacer un ataque frontal al Conseller ni a la Conselleria sino simplemente ejercitar una acción de impulso de la política del Gobierno, que creo que es tarea propia de cualquier Grupo del Parlamento. Además, porque sabemos de su buena fe y de su buena voluntad, que es una parte importante de la actuación política. Sin embargo, queremos decir que del discurso del Conseller se desprende, ciertamente, y por eso nos alegramos, aunque trabajosamente a veces, que hay una política del Departamento, que hay una política del Departament. Él lo ha dicho en la primera ocasión que ha tenido de intervenir, y ayer fueron sus primeras palabras en el discurso de apertura de este debate. Lo que pasa es que nos quedan ciertas dudas todavía, señor Conseller, de que el programa gubernamental de política agraria sea de verdad un programa de política agraria general y global como se decía en el texto de la Resolución.

En segundo lugar, señor Conseller, nuestro Grupo desearía que continúe informando —digo continúe—, informando sucesivamente a la Comisión de Agricultura, Ganadería y Pesca del Parlamento del desarrollo de su programa. Sabemos de su excelente disposición, con lo cual esperamos que esto se cumplirá, lo ha demostrado de una manera bien visible la semana pasada y me parece que esto sería un propio refuerzo a la actividad de la Conselleria, el que el Parlamento pueda a

través del Pleno, o en este caso de las Comisiones, pueda seguir la política agraria del Departamento. Ya digo que lo espero porque el propio señor Conseller está bien dispuesto para esta continuada información y ayuda recíproca a lo largo de la actividad parlamentaria.

En tercer lugar, señor Conseller, y con esto termino, quiero decirle que nuestro Grupo valora muy positivamente la reflexión final que el Honorable señor Conseller hizo en su discurso sobre el destinatario de la política agraria, sobre el agricultor, así como el contenido altamente humanista de algunos pasajes de su discurso de ayer, y ello, Honorable Conseller, aunque hayamos encontrado en el mismo puntos importantes de discrepancia, que por otra parte son completamente normales en la dialéctica política, e incluso entre personas o entre Grupos de los cuales no se puede decir que estén absoluta o excesivamente alejados en su valoración de las cuestiones de la organización social.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señoras y señores.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment faltaria al mínim de la cortesia si les meves paraules no fossin per a agrair el to, malgrat la crítica, el to d'intervenció del Diputat senyor Luna. Jo entenc que aquesta oposició constructiva que ha significat tota la seva dissertació és la manera, ell ho ha resumit, d'impulsar i obligar a la vegada el Govern, algunes vegades, a corregir la seva direcció o a accelerar els seus procediments. Moltes gràcies, senyor Diputat.

Jo voldria fer, en una línia molt densa, una crítica al nostre programa, en el sentit que ens adonem que som davant d'una petita agricultura —ocupa el 5% de la població activa—, que som la desena zona industrial d'Europa i, per tant, ocupem el lloc que ocupem en l'activitat agrària. Això no malmet, ni de bon tros, la seva importància, però no podem dramatitzar alguns dels fets perquè tal vegada sortiríem fora d'un text possible. Si nosaltres hem defensat en el nostre programa essencialment l'home, les seves organitzacions, la tecnologia, el medi en què es desenvolupa aquest home i, darrerament, els sectors, hem seguit tot un fil de realitzacions fetes en el passat, de realitzacions que es faran, si es pot, en el futur.

Ha fet molt d'èmfasi, el senyor Diputat, en l'orientació de conreus. Jo voldria recordar que deu fer aproximadament un any que es va enviar un document en aquest sentit al Parlament, que exposava l'opinió de la Conselleria sobre l'orientació de conreus. A grans trets, no diferia en el fons del que deia el senyor Diputat. I no diferia perquè nosaltres contemplàvem la possible inclusió a Europa, pròxima avui, llunyana demà, però sempre una fita per a nosaltres, pel doble motiu del que significa de possible mercat comprador, però, essencialment, pel que significa d'arribada de productes a casa nostra, que això ens fa estar amb una vigilància activa. Contemplàvem també, indiscutiblement, la resta de l'Estat, perquè, indiscutiblement, malgrat que cada regió autonòmica, o cada Comunitat Autònoma, o cada Nacionalitat Autònoma té, ha de tenir, la seva manera de fer la seva agricultura, això no vol dir que hi hagi una descoordinació entre les diverses agricultures a nivell d'Espanya. No ens podem fer una com-

petència deslleial, no podem deixar de col·laborar en moltes de les línies que fan l'agricultura i la ramaderia positiva.

Nosaltres hem tingut ja amb la resta de les Autonomies una reunió d'Estat, amb la presència de l'actual Ministre d'Agricultura, pel fet de començar a debatre aquest tema de l'orientació de conreus. I ho hem fet perquè nosaltres parlem en la nostra acció política, parlem, indiscutiblement, de la necessitat de reordenar el sector de la vinya, el sector de l'olivera, per exemple. I ho diem perquè gairebé 40 000 famílies viuen, aproximadament, d'aquesta activitat. És la tercera part, o potser més, dels pagesos que hi ha a Catalunya. Però és indiscutible que res no en traurem, i això ho ha insinuat un altre Diputat, res no en treurem d'ordenar la nostra política de vinya i vi si al mateix temps aquesta política de vinya i vi no s'ordena a la resta d'Espanya. És impossible portar una línia exclusiva de qualitat, quan d'altres produccions van dedicades a produir pràcticament alcohol. És impossible influir d'una manera directa sobre algun sector quan no es té a la mà la política de preus. De tota manera, vull repetir que malgrat haver-se començat a discutir la política de preus a Madrid, malgrat que nosaltres ens hem dirigit al Ministre en el sentit de voler-hi participar, malgrat que ell verbalment ens va prometre que se'ns avisaria al moment oportú, és clar que aquesta oportunitat encara no hi és, ha començat a discutir amb els sectors. Però això fa enormement difícil orientar realment els conreus d'una manera precisa, perquè no cal oblidar que el que no es pot fer de cap manera és, sense tenir aquelles armes que salven el pagès de les inclemències, que és el regadiu, per exemple, d'una manera franca i sincera, és enormement difícil fer qualsevol recanvi de conreus que sigui positiu i que la gent hi vulgui anar. I més quan es compta amb una idiosincràsia pagesa d'un voluntarisme i d'un costum que el porta fins al final.

També vaig indicar que en els nostres programes d'investigació i de comprovació de tècniques s'estan realitzant una sèrie d'assajos, precisament, per a la implantació de nous conreus com podrien ésser determinats fruiters, el noguer, el pecaner, com podrien ser determinades lleguminoses, la soja, com podrien ser determinats tipus de cereals amb més riquesa proteica que l'actual. Jo entenc que en aquest cas hem de ser enormement prudents si és que volem que l'orientació sigui seguida perquè, entrant en el tema de lleis, jo repetiré unes paraules que fa pocs dies el cap del Govern deia en una conferència de premsa : «Poques lleis i que es complexin». Fins a cert punt això és cert. No podem encotillar excessivament, i vostè també ho ha dit, el món pagès perquè el podem condemnar a la presència de bosses no explotades per no haver encertat la possibilitat real que donava el camp, en voler fer una Llei molt perfectiva.

Quant a assegurances agràries, que vostè n'ha parlat, jo estic totalment d'acord amb vostè. A més, ho hem fet públic i ho he dit abans. Hi estem treballant, però amb les nostres possibilitats econòmiques i tenint en compte que hi ha una important línia estatal d'assegurances, en la qual, per raons d'economia, per raons de cobertura i que moltes vegades, i que moltes vegades ha d'ésser vist en un sentit ampli d'Estat, per exemple tot el que guarda relació amb la cobertura de determinades malalties que són de difusió ràpida arreu de l'Estat, les mesures indiscutiblement s'han de prendre per a tot el territori.

Nosaltres treballem, com he dit abans, amb els sindicats agraris, treballem amb l'Empresa Nacional d'Assegurances, i en aquest camí estem desenvolupant, crec jo, el que pot ser una línia d'assegurances futura i positiva.

La Llei de Contractació de Productes Agraris. Jo diria que tal vegada la impressió general que es palpa, a través tant dels qui l'executen com dels qui reben l'acció de la Llei, és que efectivament és molt voluntarista però que té una efectivitat de caire relatiu. Malgrat tot, la nostra línia que hem seguit en aquest sentit de contractació de productes, l'hem feta junt amb les APAS, junt amb les APES, i l'hem feta a través de les taules sectorials, i aquestes taules sectorials nostres han estat formades especialment per industrials, per pagesos i per la mateixa Administració. Podrien recordar fins a cert punt algun *marketingboard*, però, en no tenir possibilitat d'una política de caire exterior quant a comerç, en no tenir aquesta possibilitat d'una política de preus protectora, hem hagut de treballar en aquestes sectorials obertes —es va comunicar així al Parlament—, sectorials en les quals no solament s'han admès sempre tots els representants del sector, sinó que aquell difícil encontre, enormement difícil, que havia trobat sempre l'Administració central —i vull retornar al que explicava un Diputat que l'ha precedit a vostè sobre el problema de les patates, que el vam tenir fa quatre o cinc anys, de tant en tant es planta excessivament, perquè els preus han estat bons i ve el problema de comercialització—..., quan l'Administració central va venir a intervenir amb la seva política de preus, ens va trobar a nosaltres amb tot el sector reunit i buscant unes línies de sortida, que eren les que eren possibles per a nosaltres : la promoció de la comercialització junt amb la Conselleria de Comerç, la promoció de la comercialització amb totes les organitzacions comercials, la promoció de la comercialització sobretot a través de les cooperatives. Aquesta era la nostra línia de treball.

Sobre la Llei d'Arrendaments Rústics. Totalment d'acord amb vostè, senyor Diputat. Ja vaig dir una dia en Comissió que aquesta Llei havia d'esperar tal vegada la Compilació del Dret Català per a ésser efectiva. Malgrat això, nosaltres hem continuat treballant, tenim un cos articulat sobre aquesta Llei, però tenim els dubtes expressats per vostè. La norma tipus de contractes que hi ha, molt grans, en totes les comarques catalanes fa aquesta Llei de si difícil. Esperem poder-la acabar. Esperem que després d'una enquesta socio-econòmica, com vostè deia que s'havia de fer i jo li anuncio que s'està fent, per a conèixer a fons el tema, no puguem tirar endavant amb certa seguretat que estarem creant un instrument que impedeixi els arrendaments en lloc d'afavorir-los. Però estic totalment d'acord amb vostè que, malgrat els inconvenients primers de la Compilació, aquesta Llei és possible, però aquesta Llei és difícil.

Darrerament m'ha fet vostè un comentari sobre la Llei d'Agricultura de Muntanya, i jo li vull recordar que, prèviament, exactament, a la presentació d'aquesta llei-marc, nosaltres havíem proposat ja presentar una llei d'agricultura de muntanya. Aquest Parlament va creure que era més eficaç —i jo també ho vaig creure així— fer, essencialment, primer una llei-marc de muntanya que contemplés totes les activitats possibles —no solament l'agrària— en la muntanya. Aquesta llei, ja la tenim, i és a partir d'aquesta llei que es pot desenvolupar

par una sectorial d'agricultura de muntanya, i que nosaltres, segurament, confeccionarem juntament amb la llei de zones deprimides agrícoles, que tenim ja perfectament estudiat i delimitat l'espai del que es consideren zones deprimides, i aquesta serà segurament la llei que presentarem al seu moment en aquest Parlament.

Em penso que, si fa no fa, els temes més importants que vostè em plantejava, jo he intentat contestar-los, però espero que aquest *fair play*, aquesta manera de fer oposició sigui realment positiva, malgrat que la crítica no és agradable a ningú.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria felicitar-me, per començar aquesta intervenció, pel fet que, en fi, sobre un tema tan important com és l'agricultura es pugui tenir un veritable debat. Però lamento al mateix temps que aquest debat tan important tingui lloc únicament quan s'han consumit ja les tres quartes parts del mandat d'aquest Parlament. Ens cal reconèixer, en efecte, que fins ara aquest tema només ha estat tractat d'una manera molt parcial. Podríem dir que ocasionalment, en el curs d'altres debats de política general, i recordem també, lamentant-ho, que en els debats de política general, tinguts reglamentàriament i periòdicament, s'ha parlat d'agricultura així només de passada, gairebé diria d'esquitllentes, fins al punt que jo recordo que en el darrer debat que es va celebrar en aquesta Cambra, debat de política general, em vaig permetre recordar, o retreure, al Molt Honorable President de la Generalitat que en la seva llarga intervenció amb prou feines havia fet ni tan sols esment del problema de l'agricultura.

El titular del Departament, per la seva banda, s'ha limitat fins avui —ha estat el fruit d'una mecànica parlamentària— a contestar les interpellacions, a respondre les preguntes, a intervenir en sessions informatives en la Comissió d'Agricultura, però no es pot dir que haguéssim tingut ocasió d'escoltar, com vàrem fer-ho ahir, un informe concebut amb criteris de globalitat sobre la política del seu Departament. Ara bé, aquest discurs de conjunt, de globalitat, ha respost els interrogants que els Diputats d'aquest Parlament ens havíem formulat i que, en certa manera, motivaven aquella intervenció? La meua resposta s'anirà donant en el curs de la meua intervenció, però voldria ara, de la mateixa manera que va fer-ho ahir l'Honorable Conseller, però amb molta més brevetat, donar un rapidíssim diagnòstic de la situació, tal com la veiem nosaltres, a Esquerra Republicana de Catalunya.

A nivell de l'Estat espanyol, el sector agrari té una població activa que no arriba al 16% de la població total de l'Estat. La seva producció total representa solament el 8%, aproximadament, del PIB, i, detall colpidor, la meitat de la població activa agrícola té més de quaranta-cinc anys, a causa dels corrents emigratoris del camp cap als medis urbans aquí al nostre país.

A Catalunya, el panorama no és pas més encoratjador. El sector agrari aporta aproximadament el 8% del valor afegit brut dins del conjunt de l'economia catalana, alhora que la població activa dels sectors rurals oscil·la entre el 5 i el 6%, com ens recordava l'Honorable Conseller.

A Catalunya, al nostre país, predominen majoritàriament, jo diria que amb una majoria aclaparadora —ens ho recordava

amb estadístiques i amb coeficients i percentatges el senyor Conseller—, les petites i mitjanes explotacions. Molt petites les del Maresme i el Baix Llobregat, per exemple, i mitjanes a les zones seques i menys seques del Segrià, del delta de l'Ebre o de l'Empordà. Al nostre país, sortosament per a nosaltres, finques grans de tipus latifundista són pràcticament inexistents. Això significa molt clarament que, i aquest és un fenomen a bastament conegut i que ha estat evocat successivament en aquesta Cambra per tots els senyors Diputats que han intervingut en el debat, la base de la nostra economia agrícola és l'empresa familiar agrària. Se n'ha parlat molt, de l'explotació familiar agrària. Diguin-me quin és el partit polític que no ha preconitzat l'ajut a aquesta. Quin sindicat no el situa en la preferència de les seves atencions. Quin govern, quina Conselleria, no han fet promeses respecte a això. Però, en realitat, poc o no gens s'ha fet per tal de donar més vigor i rendibilitat a aquesta veritable cèl·lula bàsica del nostre país.

El Consell Executiu ens havia promès un estatut d'explotacions familiars agràries, però, malauradament, encara no ens ha estat presentat. Han estat donades aquí algunes explicacions per l'Honorable Conseller en resposta a preguntes que se li han formulat en el mateix sentit, però el fet evident és que l'acció efectuada fins ara no s'ha traduït en un resultat positiu, i el resultat és que aquesta manca d'eficàcia es tradueix en els èxodes del camp cap a les ciutats, i que el nivell de vida de la pagesia, almenys en bona part, continua disminuint.

Jo tinc present, m'ha quedat present a la meva ment des d'ahir al matí, en el moment en què el Conseller feia el seu diagnòstic de la situació de l'agricultura catalana, una frase altament evocadora, altament emotiva, i és quan ens deia que des de fa trenta anys, cada dia, setze pagesets del nostre país abandonen el camp per anar-se'n a un altre lloc. Aquest és, efectivament, el veritable diagnòstic de la nostra agricultura: el fet que diàriament hi hagi pagesos i pageses del nostre país, que tindrien dret a una vida digna i a una digna remuneració de la seva activitat, que hagin d'abandonar, segurament amb una gran pena al cor, aquella terra que fins aleshores els havia fet viure.

Ja sabem que hi ha factors externs que han contribuït a crear aquesta situació. Hi ha la pèrdua de rendes, consecutiva a una política agrària persistent, que consisteix quasi exclusivament a practicar una política de preus negligint les reformes estructurals que poden millorar els rendiments, la qualitat de les produccions i, per via de conseqüència, la remuneració del productor. La crisi energètica, indiscutiblement, també ha provocat l'encariment d'una gran part dels mitjans de producció emprats pels agricultors, com són —ja s'ha dit— els fertilitzants, els gas-oils i altres matèries indispensables per a la vida dels nostres pagesos. Hi ha, a més —també en va fer esment ahir el senyor Conseller—, els factors d'índole natural, com són la persistent i gairebé endèmica sequera que passen les nostres terres i, per altra part, com un contrast brutal, les inundacions catastròfiques del mes de novembre, que han assolat una gran part de les terres de cultiu del nostre país.

L'àmplia documentació que ens va presentar, que ens va exposar el Conseller en la seva intervenció d'ahir, respon, efectivament, a aquest diagnòstic?, respon a aquestes inquietuds?, motiva unes esperances?, tranquil·litza els impacients?, proposa perspectives engrescadores?, en definitiva, crea una

il·lusió en el món de la pagesia? Lamentem molt haver-ho de dir, però creiem sincerament que no, tot i reconèixer la considerable dosi de bona voluntat desplegada tant pel Conseller com pel conjunt del seu Departament.

Ja sabem que se'ns dirà —ja s'ha dit, ja s'ha repetit— que les nostres competències en política agrària són limitades; que van forçosament lligades a la política econòmica de l'Estat espanyol, i que les restriccions institucionals i estatutàries ens veden la possibilitat de portar a terme una política diferenciada, autòctona, original, representativa, de la voluntat catalana. Ja ho sabem, i, en part, ho reconeixem; però solament en part, perquè una posició de lliure determinació, que és la que nosaltres voldríem, entre aquesta posició i una actitud de resignació i de supeditació a les decisions alienes, entre aquestes dues posicions possibles, deu haver-hi una tercera via de possibles intervencions prop del Govern central que, tot i respectar la llei, fessin sentir amb energia el pes de la voluntat de la pagesia catalana de millorar les seves condicions de vida.

Quina anàlisi, en definitiva, podríem fer de la llarga, de la llarguíssima intervenció de l'Honorable Conseller al matí d'ahir? Molt senzillament; nosaltres l'hauríem trobat perfecte si hagués estat pronunciada ara fa tres anys, quan el nou Departament va inaugurar les seves tasques, prenent la successió d'un Departament que ja existia, que estava organitzat, i que havia llegat eficaçment les seves tasques. Tres anys després, quan ens encaminem cap al termini del mandat d'aquest Parlament, hauríem preferit escoltar, com deia el Diputat senyor Roselló, més vegades els temps de passat i de present que no pas els temps de futur.

El senyor Conseller ens va recitar durant prop de tres hores un llistat impressionant de bons propòsits i de bones intencions; propòsits i bones intencions que ja havien estat proclamats i divulgats anteriorment, i que ara haurien d'haver entrat ja en el terreny de les realitzacions. Senyor Conseller, dir-nos, al cap de tres anys d'exercici, que cal establir programes per a incitar els joves a quedar-se al camp, que cal modernitzar les tecnologies, que cal promoure la dona en el món rural, que cal promoure la intercooperació, que cal promoure la formació professional i reciclar els professors, que cal combatre les plagues i les epidèmies, que s'ha de fomentar l'aprofitament de les aigües dels rius i de les aigües residuals, que hem de prevenir i combatre els incendis i que hem de lluitar contra l'erosió del sòl, que hem de combatre la pesta porquina, que hem de procurar salvaguardar el medi rural, que s'han de promoure els articles de qualitat mitjançant alguns organismes creats, em sembla recordar, per la present Conselleria... Això entre altres, moltes altres coses. Aleshores, nosaltres diem que tot això o és dir molt o no és dir res. És dir molt si, efectivament, aquests enunciats van acompanyats de mesures executives que portin al terreny de les realitats tot aquest rosari de bones intencions; però no és dir res si aquest diagnòstic clarivident no va acompanyat d'una terapèutica incisiva i audaç, capaç de posar el dit a la nafra.

Diguem, doncs, sense agressivitat però també sense vacil·lar, que no hem quedat satisfets. De la mateixa manera que haguérem de constatar unes notables insuficiències en les intervencions del Consell en el decurs del debat del mes de setembre darrer, ens cal ara reiterar la nostra insatisfacció, àdhuc el nostre disgust.

Se'ns han mencionat alguns punts d'actuació, ja coneguts gairebé tots ells per haver estat àmpliament divulgats. S'ha fet una enumeració, probablement exhaustiva, de les realitats concretes del Departament. Però tot plegat —ho sento molt, però així hoensem— ofereix l'espectacle d'un conjunt d'accions sectorials que mereixen, separadament, tot el nostre respecte, però que ens semblen que estan mancades, entre elles, d'un veritable fil conductor, d'una visió global i de conjunt, d'un nexce coordinador.

Ens ha fet l'efecte que l'exposició feta per l'Honorable Conseller —i no voldria de cap manera que les meves paraules fossin interpretades en un sentit feridor que, de cap manera, no poden tenir—, que l'exposició que vàrem sentir ahir és més pròpia del cap d'una diputació provincial d'una certa importància que la del Departament d'un Govern autònom, com el nostre.

Tampoc no se'ns ha parlat dels projectes legislatius del Consell Executiu, o se n'ha parlat molt poc, i jo vull dir, des d'aquesta tribuna, perquè és de domini públic, que, a part les dues temptatives malaurades de creació de les entitats professionals agràries i el seductor, però massa tímid, Projecte de Llei sobre els contractes d'integració, no ha arribat a la Mesa del Parlament cap iniciativa legislativa del Departament d'Agricultura.

On són els projectes de pesca i d'ordenació del sector pesquer, la llei d'arrendaments rústics, l'estatut de l'empresa familiar agrària? És cert, ja tenim una Llei de Muntanya, però aquesta Llei de Muntanya no és un projecte de llei; vostès recorden que és una proposició de llei, aprovada per aquest Parlament darrerament.

Un altre tema, que ha estat silenciàt, i que crec —creiem el nostre Grup— que ha d'ésser evocat en aquest debat és el de les Cambres Agràries. No voldríem ara tornar endarrera recordant la malaurada tramitació del procés legislatiu que havia proposat la substitució de les Cambres Agràries tradicionals, heretades del franquisme, per unes altres corporacions professionals, procés que va començar, com ses senyories recorden, per l'aprovació de la Resolució del 2 d'octubre del 1980, i que va acabar, almenys provisionalment, al mes de maig de l'any passat, quan la Comissió d'Agricultura va rebutjar el segon Projecte de llei d'entitats professionals agràries, que ens havia presentat el Departament d'Agricultura.

No voldríem tornar endarrera, però tampoc no voldríem que aquest important problema, la solució del qual em permeto recordar que era una de les condicions que havia posat Esquerra Republicana de Catalunya per a donar suport a la investidura del President Pujol, no voldríem, doncs, que aquest tema quedés sense resoldre en el que queda de la present legislatura. I com es presenta avui aquest tema? D'una banda, hem de constatar —és així— que la famosa Resolució del 2 d'octubre del 80 no ha estat complerta, car les dues tímides temptatives de la Conselleria per a trobar una fórmula de compromís han esdevingut lletra morta. Però, per una coincidència si més no curiosa, la congelació o el rebuig del Projecte coincidia amb l'aprovació per les Corts espanyoles de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, l'article 21 de la qual estableix l'obligatorietat, per a totes i cada una de les Comunitats Autònomes, de constituir Cambres Agràries, precisant que aquests organismes tindran caràcter d'òrgans de

consulta i de col·laboració amb l'Administració de l'Estat i les Comunitats Autònomes. Simultàniament a l'aprovació de la LOAPA, el Govern d'UCD havia preparat una llei de Cambres Agràries que no va tirar endavant senzillament per la dimissió del President Calvo Sotelo i la convocatòria d'eleccions generals. Elegides les noves Corts, ja hem vist com el partit d'Aliança Popular presentava una Proposició de Llei de Cambres Agràries que, sortosament, no ha prosperat, car no ha estat presa ni tan sols en consideració pel Congrés dels Diputats.

Ara se'ns parla d'un projecte de llei socialista sobre el mateix tema. Nosaltres hem llegit l'informe pronunciat pel Ministre del ram a la Comissió d'Agricultura del Congrés el dia 3 de febrer, i es pot constatar que ni tan sols esmenta les Cambres Agràries. És solament després de la intervenció del Diputat Gregorio López Raimundo que el Ministre diu, textualment, «en su momento, vamos a presentar una nueva Ley de Cámaras», i el Diputat Josep Pau, en una intervenció en el plenari del 8 de març, igualment al Congrés dels Diputats, afirma taxativament que «presentaremos en el próximo mes de mayo una nueva Ley de Cámaras Agrarias».

Esperem amb impaciència i amb curiositat aquest Projecte de llei socialista i esperem i desitgem ardentment que no presentarà cap contradicció amb la resolució majoritària aprovada per aquest Parlament el 2 d'octubre de 1980, i esperem també que, d'una manera o d'una altra, podrem legislar sobiranament, sense interferències, sobre un tema que tothom reconeix que és de la nostra exclusiva competència. De tota manera, i aquest és l'aspecte negatiu del problema, tres coses semblen avui dia ja evidents. La primera, que hem perdut lamentablement la iniciativa legislativa en un punt tan important com aquest. La segona, que estem submergits en una negra incertitud sobre l'avenir de les Cambres Agràries. Desapareixeran? No desapareixeran? No ho sabem. I la tercera, en fi, que probablement ens haurem de limitar a desenrotllar els preceptes d'una llei que ens serà dictada per l'Administració central en una matèria que, ho repeteixo, és de competència exclusiva de la Generalitat.

Ens agradaria que l'Honorable Conseller ens donés les explicacions pertinents sobre aquest tema i, sobretot, que ens digués quins són els propòsits del Consell Executiu per a fer respectar les Resolucions del Parlament i per a defensar l'exclusivitat de competència que ens reconeix l'Estatut i que tots els Grups han reconegut.

Lamentem haver d'adoptar un to crític, sobretot tenint en compte que el nostre Grup parlamentari ha observat durant tota la legislatura una actitud de gran comprensió envers el Govern de Catalunya. I ho hem fet perquè hem volgut assegurar, per damunt de tot, la governabilitat del nostre país i l'estabilitat de les institucions catalanes. Però també volem afirmar amb força que no cal confondre la comprensió amb la feblesa, ni el sentit de la responsabilitat amb un conformisme sistemàtic i fora de lloc. Ens hauria agradat, per exemple, que se'ns expliqués millor quines són les previsions que es fan pel que fa referència a l'aprofitament dels recursos hidràulics, quins resultats espera obtenir a curt i a mitjà termini de cara a l'assoliment d'una màxima racionalització dels regadius, de manera que es doni de beure a aquelles terres que tenen set, i ens hauria agradat escoltar la promesa d'una pròxima presentació d'una llei d'aigües. Ens hauria agradat que el senyor Conseller

ens hagués explicat detalladament la seva visió del problema capital de l'ordenació de conreus, explicació que ja ha donat, en part, quan ha contestat al meu il·lustre col·lega Diputat senyor Luna. Hauríem volgut que el senyor Conseller ens hagués parlat de les incidències que tindrà per a la nostra agricultura l'entrada d'Espanya a la CEE, i quines mesures es compta prendre per tal d'informar i d'orientar el sector agrari, preparant-lo a les estructures comunitàries, als seus preus, als seus estàndards de qualitat, però no únicament amb prospectes o amb fullets informatius, sinó realment amb una tasca informativa i preparatòria feta en profunditat.

No hem trobat suficient informació en el discurs de l'Honorable Conseller pel que fa referència als recursos financers de què disposa el Departament. Ja sabem que el pressupost d'Agricultura és insuficient, gairebé diríem que és vexatori; no arriba al 2% en un pressupost que avui dia, el pressupost global de la Generalitat, ja té uns totals, unes globalitzacions certament considerables. Aquest pressupost va ser durament criticat en aquesta Cambra; el de l'any passat. I el nostre Grup, senyores i senyors Diputats, amb una tolerància i una generositat que algú ha pogut qualificar d'excessives, va contribuir decisivament al fet que fossin aprovats. Però precisament per aquestes raons ens hauria agradat escoltar els comentaris de la Conselleria sobre les seves previsions i necessitats amb vista al proper pressupost. I, per altra part, que se'ns hagués donat compte de la utilització dels migrats recursos posats a la disposició del Departament.

Hauríem escoltat amb complaença un balanç rigorós dels traspassos de serveis. Quins són els serveis traspassats íntegrament, completament? Quins ho són només parcialment, deixant uns marges d'incertitud i d'ombra entre les administracions perifèriques de l'Estat i les nostres? Quines són les dificultats? Quines són les previsions a curt termini? Quina ha estat l'actuació de les dues comissions dites per tal d'acabar definitivament el cicle d'activitat començat fa ja més de cinc anys, amb l'eficacíssima col·laboració, per cert, d'alguns dels alts funcionaris de l'actual Departament d'Agricultura? Ens hauria agradat que se'ns haguessin dit coratjosament els punts de fricció que hi pot haver amb els romanents de les Administracions perifèriques de l'Estat a Catalunya. Hauríem estat interessats a conèixer l'ús que pensa fer la Conselleria de les dues importants lleis que ha aprovat recentment el Parlament, la Llei de Muntanya i la Llei de Cooperatives, per tal de fer-les incidir realment en llurs camps d'aplicació respectius.

Ens hauríem felicitat que el senyor Conseller hagués evocat la possible ampliació de l'Estatut d'Autonomia en els sectors que són de la seva incumbència demanant la introducció de preceptes que figuren ja en altres Estatuts i que, malauradament, no figuren en el nostre.

No s'ha parlat prou del problema de les assegurances. El Conseller, l'Honorable Conseller, a penes el va evocar ahir al matí; avui se n'ha parlat una mica més, gràcies a les intervencions d'un dels meus col·leges.

Cal que l'assegurança agrària assoleixi ràpidament nivells europeus, i que compleixi a curt termini l'objectiu de cobrir tots els riscos incontrolables o imprevisibles, garantint els costos de producció i estabilitzant d'aquesta manera els ingressos de l'empresa agrària. Què compta fer la Generalitat, què compta fer la Conselleria d'Agricultura per tal de pro-

moure aquesta activitat tranquil·litzadora i eventualment reparadora, la importància i les deficiències de la qual han estat palesament posades de manifest a propòsit de les riuades catastròfiques del mes de novembre passat? Quin criteri té la Conselleria en relació amb la fiscalitat del camp, amb la necessitat de revisar el cadastre i els censos, i amb el problema que ja s'ha evocat —en el qual no vull insistir— de les contribucions incrementades, que són motius fonamentals de preocupació avui dia en els nostres medis rurals? No volem allargar aquest memorial de greuges, i no pas perquè no hi hagi més capítols a tractar, sinó perquè el temps mana i no volem cansar més l'atenció de les senyores i els senyors Diputats.

Però sí que voldríem afegir, malgrat tot, que aquest memorial de greuges no ens impedeix de reconèixer, ans al contrari, els mèrits contrets pel Departament, i reconeixem la vàlua de tot el que ha estat fet, que és important, per les diverses direccions generals, sobretot tenint en compte la migradesa relativa de mitjans amb els quals s'ha pogut comptar fins ara. Però la nostra vocació, senyores i senyors Diputats, no és la de mantenir actituds sistemàticament encomiàstiques o conformistes, ni la de mirar amb ulls indiferents allò que no ens sembla bo o que ens sembla millorable; que ningú no posi en dubte la nostra posició magnànimament respectuosa de les institucions de Catalunya, de la qual hem donat prou proves en el decurs de la present legislatura, però cal que es compregui també que la nostra missió és la de coadjuvar que les coses vagin millor de com van, denunciant els aspectes negatius d'una gestió que no ens agrada.

Vàreu acabar, Honorable Conseller —i també acabaré jo de la mateixa manera— amb unes paraules emotives referint-vos als nostres pagesos, als homes del camp, proclamant molt justament que ells eren la principal riquesa de l'agricultura catalana. Nosaltres també n'estem convençuts; sense ells, sense el seu treball, dia a dia, sense el seu arrelament tenaç i sovint heroic a una terra a vegades ingrata i sempre difícil no s'haurien salvat moltes de les coses que s'han pogut salvar en aquest país. Però hem de ser conscients que ells ens necessiten com nosaltres els necessitem a ells. Que aquest debat serveixi per a millorar les seves condicions de vida, mitjançant un millorament de l'actuació de les nostres institucions; si aquest debat serveix per a ajudar a fer que aquells setze pagesets en un esdevenidor proper no hagin de marxar de la terra, si aquest debat hagués servit per això, aquest hauria estat almenys el desig ferment que formula en aquesta intervenció el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores, senyors Diputats, voldria començar —encara que invertint-les— amb les darreres paraules del senyor Víctor Torres, i voldria dir que nosaltres necessitem els pagesos com ells necessiten de nosaltres, aquest és el meu sentit, i em penso que és aquest ordre en què s'havien de dir les paraules o, almenys, és com jo sento que haurien de ser dites.

El senyor Torres ha començat dient que aquest era un debat tardà. D'acord. No s'ha demanat abans, havia estat demanada per un Grup —en Comissió— una sessió informativa fa sis

mesos —aproximadament—; per part del Conseller, fa sis mesos que no hi havia cap negativa per a no ésser-hi present; no es va realitzar, i amb motiu de la darrera sessió del debat general de política es va promoure el debat actual. De tota manera, també vull recordar que és el primer debat sectorial que es fa en aquesta Cambra.

En la diagnosi que el senyor Torres fa seguint el fil del que nosaltres férem, li puc aclarir —i això és bo— que la figura de setze pagesos que abandonaven la terra és una figura que ja no es refereix des de fa temps a Catalunya, ja que, a Catalunya, més aviat aquesta xifra s'ha invertit. I més aviat aquesta xifra s'ha invertit. Vull dir que hi ha gent que retorna a l'agricultura, i ell mateix ho ha contestat quan ha dit la diferència essencial entre el producte interior brut de l'agricultura catalana i de l'agricultura de la resta de l'Estat : la nostra més productiva, la nostra propietat més repartida, la nostra agricultura més tecnificada dóna ja un rendiment suficient a un tipus d'agricultura que fa que la davallada ja no es produeixi. Que estigui tranquil el senyor Diputat car estem totalment d'acord que tal vegada no es pot anar més avall, i, si es va més avall, serà perquè continuarà la decisió històrica de la societat catalana de caminar vers una societat superindustrialitzada, en comptes de caminar vers una societat agrària. Això ha influït enormement, això ha tingut una importància en el nostre procés històric i, per això, nosaltres hem requerit per als pagesos la funció i la missió estratègiques del sosteniment i del manteniment del territori i que això s'hauria de considerar no gratuïtament, sinó com una aportació molt important del món pagès a la societat catalana. L'èxode, a Catalunya, em penso, senyor Torres, que s'ha acabat sortosament. Les zones deprimides catalanes... Que no oblidí que hem dit al final que nosaltres legislarem, hem acabat l'informe, hem acabat l'estudi que durant l'any 81-82 s'ha fet per a poder classificar realment quins eren els buits depressius agràriament, i hem esperat, d'altra banda, l'aparició de la Llei de Muntanya per a poder actuar en conseqüència, i, en conseqüència, actuarem.

De tota manera, també val la pena de tenir en compte que jo ahir vaig parlar d'una manera —em sembla— globalitzadora, potser no prou entenedora, però vaig pretendre donar compte, no del que havíem de fer malgrat que parlés en futur, sinó del que pensem que hem de continuar fent com a conseqüència —no s'espantin— del que hem fet —no ho llegiré. Però aquí hi ha el que s'ha fet, però em va semblar millor fer un resum, una visió de quines eren les possibilitats polítiques de la política agrària a Catalunya que no pas fer una explicació de fets.

Jo vaig fer molt d'èmfasi, senyor Torres, en l'augment de la formació dels nostres pagesos tant en el sentit empresarial com en el sentit tecnològic, com en l'esperit cooperativista. Això són fets que ja funcionen. La població escolar en els centres de capacitació agrària, en aquest transcurs del Govern, s'ha duplicat; el nombre d'escoles s'ha incrementat en cinc; han sorgit i estan sorgint escoles especialitzades; està a punt d'acabar-se l'escola d'agricultura de muntanya de la Seu d'Urgell. Aquesta és una gran realització i entenc que abastarà i cobrirà d'una forma molt positiva el futur de l'agricultura muntanyenca, i el futur de l'agricultura muntanyenca, indiscutiblement, va més lluny de tots els qui som presents en aquesta sala. Està a punt de funcionar ja l'Escola de Preparació Forestal; és ja instal·lada en primera fase, que continuarà amb els

laboratoris, en fi, amb tot el suport tècnic que podria tenir. Li explico dades d'aquest tipus. Vostè ha parlat del coneixement del Mercat Comú europeu. Hi ha uns àudio-visuals que s'han anat expandit pels pobles a través dels agents d'extensió agrària, els quals expliquen fil per randa què significa l'entrada al Mercat Comú europeu. Hi ha un document enviat a aquest Parlament de quina és la visió del Departament de l'entrada de l'agricultura catalana dins el Mercat Comú europeu. Hi ha un estudi per sectors del qual m'agradaria recordar totes les parts, però li puc dir, per exemple, que, en l'aspecte del que és la fruita dolça, Catalunya, pel fet d'estar molt ben situada prop de les fronteres d'aquest Mercat Comú europeu, partint d'una tecnologia molt avançada en l'explotació d'aquesta fruita, partint d'unes collites primerenques, partint d'una organització comercial activa, és un dels productes que nosaltres creiem que, després que compleixi les condicions que se li imposin de qualitat, de mida, de presentació..., creem el centre d'investigació i desenvolupament a Lleida —i una de les unitats d'investigació bàsica és la investigació sobre la fruita—, hem creat aquest centre, hem potenciat aquesta comercialització. Creiem que el sector porcí és un sector feble en el sentit sanitari per a poder entrar en el Mercat Comú europeu, creem llavors l'Institut de la Carn, funciona ja aquest Institut de la Carn, no és un somni, no és una utopia, és un laboratori instal·lat, dotat dels seus investigadors, i, si vol, jo li puc detallar el nombre d'anàlisis que ha fet, li puc dir el nombre d'investigacions que està fent, en fi, li puc dir tota la tasca, i sento no haver-ho fet ahir, però la meua intenció no era d'explicar una memòria, no era de relatar uns fets, sinó de relatar una intencionalitat. En aquest Institut de la Carn, per exemple, s'estan tocant temes d'una actualitat tremenda per a la indústria càrnia nostra.

Ahir també vaig anunciar una altra cosa : vaig anunciar que hem sol·licitat —ja que no ens correspon a nosaltres, i això està en aquella línia que vostè deia, d'impulsar el Govern central a cedir-nos, en aquells terrenys en què nosaltres podem actuar— la qualificació de zones d'indústries agràries qualificades, perquè no se'ns n'ha concedit cap; tinc una carta dirigida al responsable de l'Estat en aquesta matèria, tenim una sèrie de relacions de pobles en els quals demanem la implantació d'aquestes indústries, i aquest Institut de la Carn —com li deia jo a vostè, si vol saber, per exemple, la investigació— està estudiant la influència de certs composts químics en la neteja i conservació de les tripes, està estudiant la composició química del porc, està estudiant la composició de tots els nostres embotits. I això ha portat a lloc, no una política de qualitat indiscriminada, sinó que jo li hauria de recordar, senyor Diputat, que hi ha els vins de Catalunya —no ho llegiré, ja acabaré amb això.

Volia parlar dels vins de Catalunya. Els vins de Catalunya es coneixen des que existeix la Conselleria. Abans es coneixien unes marques indiscriminades, que responien a uns noms personals, però ningú no coneixia, pràcticament, els mosts de Catalunya : els vins de Catalunya. «Els vins de Catalunya», amb aquest nom es coneixen a Itàlia, es coneixen als Estats Units, es coneixen a França, es coneixen a l'estació de Milà, on s'ha fet una exposició, preconitzada, precisament, amb totes les dificultats polítiques que significa poder sortir a l'exterior a fer una acció. Em penso, i demano perdó per no haver

llegit això ahir, però això estava a les nostres mans, dels quilòmetres de camins rurals, dels regadius privats que s'han fet, etcètera, de la política de fets que jo prego que m'eximeixin de relatar; és a la seva disposició.

Cambres agràries : aquest és un tema viu; és un tema que jo, personalment, no he aconseguit de resoldre, malgrat la presentació de dos projectes de llei, que contemplaven, sí —sobretot el segon, de manera molt definida, al meu entendre—, el que la Resolució deia. Contemplaven, d'una banda, el món reivindicatiu dels sindicats; contemplaven, d'altra banda, el món econòmic de les cooperatives, i contemplaven, a l'últim, el món de col·laboració dels pagesos amb l'Administració, amb la via asèptica del que no té cap aspecte, ni reivindicatiu ni econòmic.

Aquesta llei no va prosperar, i vostè i jo vam tenir pràcticament aquestes mateixes paraules en la sessió de setembre. I, efectivament, vostè repeteix els fets i repeteix la història, i aquests són els fets, i aquesta és la història. Però vostè coneix perfectament bé que en l'esquema de sol·licituds de transferències de la Comissió Mixta de Traspassos, el número u que se sol·licita és, altra vegada, les Cambres agràries. Jo no puc anar més enllà del que vostè ha dit; jo hauria de repetir el condicionant de la LOAPA, i jo hauria de repetir la promesa del Ministre, de presentar una llei tipus, una llei-marc, el mes de maig, que potser definirà, d'una vegada, què és el que pensen fer amb les Cambres agràries, i potser, d'una vegada, sabrem què és el que hem de fer amb la LOAPA. Però nosaltres no hem renunciat a complir la Resolució; nosaltres no hi hem renunciat, de cap manera, però creiem que aquest no és el moment legislatiu de tirar endavant, quan sabem que hi ha una LOAPA que ens condiciona, i quan sabem que hi ha un punt de vista del Ministre d'Agricultura, de presentar una nova llei que esperem que sigui amb un criteri completament diferent —no ho sabem— del que abans configurava les Cambres agràries.

Política de regadius : em sembla que vaig dir ahir que nosaltres faríem —estem fent, i acabarem ben aviat— un pla de regadius. Ja hem presentat un estudi a aquest Parlament dels regadius Segarra-Garrigues; està acabant-se l'estudi de probables regadius en el Baix Ebre, i s'està fent l'estudi global de totes les possibilitats de regadius. Ara, que Agricultura faci l'estudi de possibilitats de regadius i no pugui realitzar els regadius d'Algerri-Balaguer perquè no hi ha una transferència feta i no pugui regar les Garrigues perquè no es pugui fer la regulació del Segre, que no és de dependència nostra, això és una altra qüestió. Però, senyor Diputat, el pla de regadius de Catalunya, esperem que, abans de l'acabament d'aquest any, estigui totalment finalitzat i a disposició de la Comissió d'Agricultura, en el moment en què ho cregui oportú.

Muntanya i cooperatives : jo li podria llegir, i li llegiré, els ajuts fets a cooperatives, dos tipus d'ajuts, o tres, més ben dit. Ajuts puntuals a problemes que realment les cooperatives han tingut, d'una banda; el programa PROFOCAC, d'ajuda a les cooperatives, a les quals s'han repartit 70 milions entre les cooperatives, amb un sostre de 2 milions de pessetes, responen a unes prioritats d'ubicació d'activitat i de necessitat, i hem impulsat, de manera molt directa, la formació de la Federació de Cooperatives.

La Llei de Muntanya, agricultura de muntanya : ja ho he dit

abans, responen un altre Diputat, que era molt possible, que era molt possible que aquesta llei es veiés conjuntament amb una de zones deprimides; hem de decidir-ho i hem de definir-ho, però pensí que el desenvolupament, en part, d'aquesta Llei de Muntanya ens podria ja cobrir moltes de les necessitats agràries que poden contemplar-se amb una llei sectorial.

Hi ha dues lleis més, que també les vaig anunciar ahir, que estan pràcticament enllestides, i que esperem que en el transcurs de seixanta dies —poso dies i no mesos—..., la Llei de Pesca i la Llei d'Aprofitaments Forestals. Per què està més enllestida la Llei de Pesca? En un moment determinat, que varem començar a treballar, no teníem cap transferència, malgrat tenir facultats per a l'ordenació del sector pesquer, però només teníem —i simplement teníem— autoritat sobre aigües interiors. La definició d'aigües interiors a què es va arribar limitava qualsevol gestió d'aquest Govern. Eren les aigües entre puntes, i aquestes aigües, normalment la major part d'elles, no servien per a la pesca.

En conversacions posteriors que hem tingut, l'actual Govern s'ha compromès a una revisió del criteri d'aigües interiors, i això farà possible, no fer una llei perquè no s'apliqui, sinó, precisament, fer una llei perquè aquesta sigui aplicada. La Llei d'Aprofitaments Forestals, que nosaltres consideràvem molt important, també la varem anunciar ahir. La productivitat del bosc ens ha preocupat enormement, i ens ha preocupat en el doble sentit que dèiem, pel rendiment, d'una banda, productiu, i, d'altra banda, pel seu rendiment ecològic. Aquesta Llei d'Aprofitaments Forestals —vaig relatar quins n'eren els principis— també està pràcticament en marxa i a punt d'ésser presentada.

Em sembla que, amb tot això, senyor Diputat, més o menys, he respost les seves preguntes més interessants i les seves interpellacions més interessants. Jo només li vull dir, li vull repetir que els fets estan en el camp, que els fets estan entre els pagesos, que no ha arribat a la Conselleria cap clam de pagesos que hagin estat desatesos, que no hagin vist una acció de la Conselleria en el camp; sí que l'han vista, i l'han vista dintre d'unes possibilitats serioses, dintre d'unes possibilitats constructives, i dintre d'unes possibilitats de fer pagesia, que era la nostra feina i era la nostra missió.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Carol, miri, jo crec que, amb el seu discurs d'ahir, vostè s'installa en això que tan genèricament anomena «zones deprimides» de la política catalana. Fixi-s'hi bé : hi ha un proverbi oriental que diu que, quan hom assenyala la lluna, només aquells que no saben allò que haurien de saber miren la punta del dit. Vostè, senyor Carol, ha mirat cap a la punta del dit dels problemes del camp català durant tres anys, ha seguit mirant aquest dit en el seu discurs d'ahir, i, cosa que és més greu, pretén fer creure a tot el sector agrari d'aquest país que això és el realment important.

El Parlament de Catalunya va constatar, el dia 23 de setembre de 1982, la inexistència d'un programa global de política agrària dissenyat pel Consell Executiu de la Generalitat, i avui, sis mesos després, hem de constatar, a més, que no hi ha

propòsit d'esmena.

I no es tracta de si algun Grup parlamentari pensa demanar o no, avui, aquí, la seva dimissió, senyor Carol; es tracta que, després del dia 23 de setembre, quan el Parlament acordava això, vostè havia de ser el primer a contemplar aquesta possibilitat, quan dos anys i mig després de la seva investidura, el Parlament, expressió màxima de la sobirania del poble de Catalunya, constata la manca d'aquell programa.

Tres anys de gestió i el seu discurs d'ahir em refermen en aquesta opinió, senyor Carol: vostè ha renunciat, des de la seva Conselleria, a l'autogovern; vostè s'ha negat a portar la política agrària d'aquest país fins als sostres màxims previstos en l'Estatut; vostè és —i només això— el primer responsable del desgavell existent en l'administració pagesa de Catalunya; vostè és, senyor Carol, el primer responsable de la subsistència de les Cambres agràries en aquest país, d'una política de rutina administrativa, allunyada d'un projecte de recuperació nacional per al camp català, i, com vostè va dir ahir molt bé —i en això coincidim—, situacions greus demanen actituds enèrgiques. Apliqui's, per tant, vostè mateix, aquesta medicina. I fixi's bé que dic «primer responsable», car entenc que la responsabilitat no és exclusiva de vostè, sinó de tot el Consell Executiu de la Generalitat, i, en primer lloc, del Molt Honorable President d'aquesta. I no s'enfadin, senyors Diputats de Convergència i Unió, ni m'expliquin l'amor i la tendresa que el Molt Honorable President de la Generalitat sent —que em consta— pel camp català, però és una mostra, si més no, de despreocupació pel tema —el tema que avui ens ocupa concretament— que no s'hagi presentat en aquest debat fins fa uns moments, i que quedi clar que, per al nostre Grup parlamentari, cap visita ni cap motiu similar a aquest no excusava l'absència ahir —que la podríem entendre, en tot cas, per no compartir les tesis del Conseller Carol, segurament, de voler esgotar l'oposició amb la seva dissertació—, però, en qualsevol cas, és inexcusable i tan poc comprensible com la d'ahir la d'avui, a l'inici d'aquest debat.

D'aquesta llarga intervenció, senyor Carol, voldria destacar tan sols un petit oblit, segurament disculpable pel fet que es tracta d'un discurs de superposició de textos preparats de bell antuvi, i, a més a més, per diverses mans. Això queda clar en el moment en què s'exposen temes dues, tres i quatre vegades, amb els mateixos conceptes, les mateixes frases, les mateixes repeticions, i es manifesta en el fet que altres temes no hi són presents. Vostè, senyor Conseller, ahir va tenir un petit oblit: es va oblidar que ja fa tres anys que és Conseller d'Agricultura, i va parlar, només, de futur.

Ahir no es tractava de venir al Parlament a dir: «Farem, establirem, estem preparant, tenim uns plans...». Es tractava de venir aquí a dir: «hem fet, hem establert, hem presentat.» Vostè no va fer balanç de gestió i es va limitar a recitar un compendi de bones intencions per al futur, que, curiosament, en la seva immensa majoria, són contradictòries amb les actuacions portades a terme, fins a la data, pel seu Departament.

Era un discurs sense fil conductor —algun altre Diputat ho ha dit—, sense programa, sense balanç rigorós, en què s'anava de la lectura d'estructures provinents de manuals d'economia agrària, senyor Conseller, fins a explicacions d'administratiu de negociat, sense cap nexe d'unió entre ambdós extrems.

Un Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor

Carol, no és un ensenyant, ni és un veterinari, ni un secretari de Cambra Agrària local; un Conseller ha de parlar de política, d'objectius, de prioritats, d'opcions, ha de governar, senyor Carol, i no fer redaccions gramaticals més o menys boniques, com si es tractés d'accedir a qualsevol centre universitari a Lausana. Jo crec que aquí rau part del problema, senyor Carol. El Consell Executiu governa o administra, en el camp català? Governar vol dir afectar estructures, vol dir tenir imaginació, vol dir legislar i decretar perquè d'altres apliquin, i no limitar-se a aplicar allò que d'altres han pensat. Un Conseller no és un delegat del Ministeri, s'ha de fixar objectius i complir-los. No serveix de res, senyor Conseller, fer un llistat de coses fetes, perquè moltes d'aquestes ja es feien abans; d'altres no són, segurament, prioritàries i la majoria no serveixen per a allò que algú ha anomenat picar pedres, establir fonaments d'una Catalunya autogovernada, sinó simplement per a administrar un llegat sense voluntat d'autogovern.

Té el Consell Executiu objectius i prioritats? I, si en té, ¿on els hem d'anar a buscar? En primer lloc, senyor Carol, en el programa electoral de Convergència i Unió, el que els va donar a vostès els vots el dia 20 de març; què es diu en aquest programa? Primer, evitar la desvinculació de les Cambres Agràries de la Generalitat, ¿on era, això, senyor Carol? Segon, creació del Banc Català de Crèdit Agrícola, ¿on és, senyor Carol? Tercer, estatut de l'explotació familiar, ¿on és, senyor Carol? Quart, nou règim d'unitats mínimes de conreu, ¿on són, senyor Carol? Cinquè, exempcions fiscals per al camp català, ¿on són, senyor Carol? Sisè, llei de contractes de conreus, ¿on és, senyor Carol? Set, afavorir les concentracions parcel·laries. Vuit, assegurar el desenvolupament i l'execució de la llei d'assegurances agràries com a tasca exclusiva de la Generalitat. I tanmateix, al llarg de tot aquest document electoral, senyor Carol, el que va crear confiança, en el seu cas, en els electors que el van votar, vostès parlen, en aquell programa, d'un fil conductor obligat de la seva política. Diuen textualment: «Superar l'obligat recurs actual de pidolar als òrgans de l'Administració per a obtenir subvencions i ajudes com a mecanisme per treure el sector de la crisi». No a la política de subvencions, diuen vostès, senyor Carol. Any 1982, catorze Decrets en el *Diari Oficial de la Generalitat* que afecten estructures; deu d'aquests Decrets comencen amb la paraula «ajuts», senyor Carol. Política de subvencions: contrària a la que exposaven en el seu programa electoral.

Tenim, per tant, uns principis, uns objectius, en el seu programa, però que el Consell Executiu no ha complert en cap dels seus punts en la seva tasca de Govern. On hem d'anar a buscar, per tant, els objectius que els guien en la seva actuació? En el discurs d'investidura del Molt Honorable President de la Generalitat? Parlem-ne: llei d'aigües, ¿on és, senyor Carol?; llei de pòsits i mutualitats, ¿on és, senyor Carol?; estatut de l'empresa familiar, llei d'arrendaments rústics, llei de pesca, ¿on són, senyor Carol? Fraus a l'electorat en el primer dels casos, frau a la majoria que li va donar el seu suport en aquesta Cambra, en el segon. I, és clar, senyor Carol, el Parlament, conscient d'aquests oblit, d'aquestes mancances, va intentar superar-les excercint el que és la seva facultat, orientant la tasca de govern, creant aquests objectius. 2 d'octubre del 80, dissolució de les Cambres Agràries, amb un acord de la Comissió Mixta de Traspassos de transferir-lo a

la Generalitat, del mateix dia, ¿on és, senyor Carol? Creació de l'organisme de serveis agraris, devolució del patrimoni sindical. 11 de novembre, llei d'arrendaments rústics, ordenació del sector pesquer, orientació de conreus —i vostè va enviar un document als Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, no un document per a ser discutit en el Parlament, com era o com contemplava la resolució que la mateixa Cambra havia adoptat, i un document que, a més a més, conté valoracions generals dignes del màxim respecte en el terreny tècnic, però que més endavant passaré a comentar—, i llei d'integracions, entrada en aquesta Cambra dos anys i mig després del dia que s'havia fixat com a termini de presentació i que, en qualsevol cas, servirà, si segueix en el seu redactat actual, per a crear un registre —entengui's bé, perquè no cal forçar ningú— sempre voluntari d'aquells contractes d'integració que ja hi ha a Catalunya.

On és el compliment de les prioritats que el Parlament, per deficiències del seu Consell Executiu, els va marcar, i on són les línies generals d'actuació que el Parlament marcava? En aquest tema dels incompliments legislatius, jo voldria recordar el trist espectacle de la Llei d'Entitats Professionals Agràries, expressió de la debilitat d'una Conselleria, primer, en el marc del Consell Executiu i més endavant en aquesta Cambra. Vostè va discutir aquesta Llei, senyor Carol, amb forces polítiques presents en aquesta Cambra, senyor Carol, amb forces que li donaven suport, no totes, no totes, i possiblement amb una situada a la dreta, segons la posició que aquest Diputat té, en aquest moment, en aquesta Cambra, i amb forces, fins i tot, de les que estaven a l'oposició —i no es tractava del Partit Socialista Unificat de Catalunya. I aquests dos mateixos partits, quan arriba la Llei a aquesta Cambra, voten una esmena de retorn del nostre Grup parlamentari. On és la seva acció de govern, on són les seves valoracions, on és, en definitiva, la seva orientació? És clar que, com d'altres vegades hem sentit, sempre podrà sortir algun Diputat de Convergència i Unió a dir que els pagesos no en necessiten, de lleis, que és preferible que visquin en l'arbitrarietat, sota la protecció d'una administració paternalista i de dretes, que ja els alimentará d'estat de dret per la via del decret i la simple acció de govern. Vostès poden dir : «no hem vingut a legislar per tal tema o per tal altre, no es pot legislar sobre Cambres Agràries perquè hi ha la Llei Orgànica d'Harmonització». Conseller Carol, la LOAPA, en aquest moment, no està en vigor. Conseller Carol, l'única LOAPA que fins ara el nostre Grup parlamentari ha vist a Catalunya és el Consell Executiu, del qual vostè forma part.

¿Vol que deixem la tasca legislativa? Vol anar a l'acció de govern? I no em serveix de res que em porti una carpeta amb molts papers. Segurament si em portés tota la correspondència del Conseller, dels Directors Generals, les peticions d'ajut, de subvencions, els documents que entren i surten de la Conselleria, necessitaria vostè un *trailer* per a venir al Parlament i dir : «aquesta és la meua acció de govern». No, Conseller Carol, l'acció de govern és al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Anem a repassar-lo: 1982, tot un any, mostra suficientment representativa. Hi apareixen 135 disposicions, de les quals 48 són decisions administratives que afecten les transferències d'ICONA : en queden 87; 10 són d'estructuració del Departament, 77; 21 són de contractació de personal; en queden 56, senyor Carol; 39 són de nomenaments i cessa-

ments : en queden 17, senyor Carol; 3 són d'anuncis i edictes, 2 de concessions de beques i 2 d'avals; 10 disposicions que ens queden per a tot un any 1982, de les quals 6 són resolucions de la Direcció General de Producció d'Indústries Agroalimentàries, que afecten tractaments de plagues. On és l'acció de govern, d'un govern autosuficient, de l'autogovern, del Govern nacional de Catalunya, senyor Carol? Com es fa compatible aquella no-acció amb les expressions de modernització, tecnologia, increment de la competitivitat, capitalització, etcètera? Tot això té un punt de referència, senyor Carol : el pressupost de la Generalitat de Catalunya. ¿Vol que el repassem plegats? Capítol VII : transferències de capital, foment d'inversions per a la modernització tecnològica, tecnologia : reduït per via de transferències de crèdit en un 20%; ajuda a la capitalització d'explotacions agràries viables : reduït per via transferència de crèdit en un 43%. Projecte d'investigació pesquera : menys 16; equilibris biològics, menys 13; partitionaments : menys 24; millora de la fauna piscícola —vostè va dir que era prioritari— : menys 25; treballs de seleccionat de planters, menys 30. On van a parar aquests diners, senyor Carol? On és la política del seu Govern? Vol que li digui? Despeses d'immobles dels serveis centrals : més 21; despeses de vehicles dels serveis centrals : més 165; mobiliari del servei central : més 193. Han multiplicat per tres la xifra que el Parlament els va autoritzar.

En què quedem, senyor Conseller? Per què explica unes coses i en fa unes altres? Per què fa veure que no sap allò que hauria de saber? Per què continuem mirant la punta del dit i no mira els problemes reals d'aquest país? Acció de govern, senyor Conseller. Execució del pressupost el 30 de setembre del 82, capítol sisè, un 19%; capítol sisè, un 24%; capítol setè, un 10%. On és l'acció de govern, on és la política? Que vol fomentar l'estalvi d'aigua per a l'ús de reg? Té una partida oberta en el pressupost amb 1 000 pessetes, que no l'ha incrementada ni amb un ral per la via de transferència de crèdit. Per què no ho fa? Per què no governa? Per què la relació de funcionaris contractats continua essent d'1 a 3? Per què modifica barems en cada convocatòria de concurs de contractació?

Com esclarirem, dintre d'un any, el safareig que vostè ha organitzat en la presentació de funcionaris transferits per a les places de nova creació i les conseqüències que de tal fet es deriven? Com esclarirem la barreja de cossos que s'està produint a l'interior de l'Administració agrària de Catalunya? Quins criteris de contractació en matèria de funció pública està seguint vostè, senyor Conseller? Vol que repassem els tres últims decrets de convocatòria? 27 de gener, 16 de febrer, 18 de març. Barems : historial professional del concursant, 2 punts; valoració dels serveis prestats, 1 punt; ser marit o muller —se suposa que legal, evidentment— d'una persona que ja treballa a la zona, 3 punts, senyor Conseller. Val tant tenir el marit o la muller treballant a prop del lloc de treball que es concreta com l'historial i la valoració de mèrits que vostès puguin fer. Evidentment, això lliga amb la seva concepció de les senyores com les administradores del govern de la família pagesa al mateix temps que en la seva participació.

Per què no s'han modificat les relacions entre organismes interdepartamentals? Per què no s'han clarificat i es deixen al desgovern les relacions entre organismes autònoms i la corresponent Direcció General? Per què segueixen en la rutina dels

serveis traspassats i no governen?

Vostè podrà dir-me, sense demostrar-ho, que la coordinació és perfecta, que tot està greixat, que el PSUC vol fer volar coloms, però res d'això no tindrà credibilitat per al nostre Grup parlamentari, senyor Conseller —i entengui'm bé—, si al mateix temps no se'ns explica, alhora, per què s'encarrega a un Diputat d'aquesta Cambra, i al mateix temps Secretari General Tècnic del seu Departament, la defensa dels pressupostos en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca i se'l dimiteix uns dies més tard, sense cap mena d'explicació, precisament en uns moments en els quals es concentrava un poder econòmic i polític fonamental en aquesta Secretaria General Tècnica. ¿No hi ha desgavell, senyor Conseller? On és el Govern i on és la política agrària que vostè preconitza? On és la política pesquera? No són només les tones, senyor Conseller, són 7 200 milions de pessetes que belluga aquest tipus d'indústria a Catalunya, en aquest moment. És un traspàs realitzat el 13 de gener del 82, sense que, fins a la data, s'hagi governat; ni una llei, ni una disposició en el *Diari Oficial*, només la del nomenament del Consell Assessor, i encara a instàncies del Parlament.

Parlem de Consells Assessors, senyor Conseller? Vostè va fer cessar l'anterior i en va nomenar un de nou. Fins aquí d'acord, és el Conseller qui el nomena i és, per tant, en funció de les persones que hi fica que un pot esbrinar quina serà la tònica d'actuació d'aquest Consell i de la mateixa Conselleria. Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos: només sis pagesos pagesos, i cinc d'ells amb coneixement que es tingui carnet de determinats partits polítics dels que donen suport més directament al Govern. I al costat d'ells, ¿qui? Hi ha algun membre rellevant de la Unió de Pagesos de Catalunya? Algun membre de la seva anterior permanent o de l'actual? No. I per contra, ¿qui hi ha, senyor Conseller? La Cambra Agrària local de Lleida, la Cambra Agrària local de Mataró, la PURLOM, CELTIAGRARIA, la CECIC, la BAS, la LETONA, i el president d'una cooperativa agrària de les contrades tarragonines que té en el seu haver un gran rècord: és el conseller que fa més anys que no rendeix comptes a l'assemblea general de la seva entitat.

No contents amb això, senyor Conseller, que defineix tota una concepció de la política en el sector, a més a més aprofiten per a nomenar coordinador territorial dels seus serveis a Lleida un membre, militant de Convergència, per cert, i alhora d'un sindicat que està molt lluny de la Unió de Pagesos de Catalunya, i que és, segurament, el seu primer opositor a Catalunya. És clar que aquest no és un problema de govern, aquest és un problema de partit, que no esclareix quin model sindical planteja per a Catalunya. I quan el partit en el qual vostè està, quan el partit al qual vostè dona suport no aclareix quin model sindical vol, és clar, el Conseller té dificultats per a la seva política en relació amb la representativitat dels sindicats agraris.

Com concreta aquesta política, senyor Carol? El pagès no ha notat avui a Catalunya que l'autonomia li sigui útil, no s'ha millorat el seu nivell de rendes, no s'ha millorat el seu nivell de prestació de serveis i no veu una política clara del Consell Executiu que permeti a Catalunya bloquejar els aspectes negatius que pugui tenir la política de preus de Madrid. El Conseller ens deia ahir que ens hem coordinat a Madrid sempre que

ha estat possible. I quan no ha estat possible, ¿què hem fet? ¿Hem vingut al Parlament a plantejar-ho? Com s'han reunit amb els sindicats agraris? Com han fet cara a aquesta no voluntat de Madrid de coordinació amb la Generalitat? El Consell Executiu, responent a aquella mancança apuntada a Convergència i Unió, no té criteris de cara a la relació amb els sindicats pagesos. Això s'explicita en els criteris de distribució de les partides destinades al finançament del sindicalisme agrari. Com pot tenir el mateix tracte la Unió de Pagesos que un altre sindicat —USAC, Joves Agricultors—, que no té altres locals, tret d'un o dos, que els propis de les Cambres i que no presta altres serveis que els que hi ha en aquestes mateixes Cambres. Quins barems han utilitzat el Molt Honorable Conseller i el Consell Executiu de la Generalitat per a aquest finançament, de cara a l'establiment d'ajudes al Sindicat de Ramaders o a l'Institut Català de Sant Isidre? Això s'explicita en els criteris de composició de les poques —quasi cap— taules sectorials que varen començar a dibuixar, on, al costat dels sindicats, apareix tot un garbuix d'organitzacions, com un element més d'aquelles taules, que res no tenen a veure amb el futur econòmic d'aquestes. Això s'explicita quan el Conseller no discuteix, previ l'inici de la negociació de política agrària i preus que comença, precisament, aquests dies a Madrid, què cal defensar des de Catalunya, i això ho converteix en patrimoni del Consell Executiu, dels sindicats agraris, dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

No és governar, senyor Carol, el manteniment de les Cambres Agràries, parlar que els sindicats han de donar serveis, mantenir la dispersió dels actuals organismes prestataris d'aquests i, alhora, estimular els que puguin generar, amb diners de la seva obra social, determinades caixes d'estalvis. Quina opció fa vostè —perquè això és governar—: serveis privats, serveis públics, cambres agràries, sindicats? Com enfoca aquest tema? S'enfronta sol amb Madrid? S'enfronta conjuntament amb els sindicats catalans al Govern de Madrid? Per què no ha cercat vies per a superar les limitacions i condicionaments d'aquest marc estatal? No em digui que ja ho ha fet.

El cens agrari va dir vostè ahir, que ens servirà de base per al futur de casa nostra. Novembre del 81, a pregunta del Partit Socialista Unificat de Catalunya, vostè contesta: estem tenint contactes amb l'Institut Nacional d'Estadística que fins ara no han fructificat; tanmateix, fins ara val a dir que no s'han obtingut resultats positius. Cens agrari, la base. És que vostè, senyor Conseller, no sap que hi ha comarques a Catalunya on més del 30% de pagesos no han fet la seva declaració al cens agrari per por a la modificació de barems d'estimació objectiva singular de l'impost sobre la renda? Des d'on governa vostè? Quan un Conseller no sap això, malament pot dir que utilitzarà aquest cens agrari de cara al futur i com a base del diagnòstic de la nostra situació.

Per cert, senyor Conseller, no és de la seva competència, d'acord, però com ens enfrontarem —si és que vostè realment ho vol— amb el Govern central a l'hora de demanar que aquell pagès que fins ara no pagava res per la declaració de renda i que haurà de pagar enguany més de 60 000 pessetes, com a mínim, en aquestes zones que vostè anomena depri-mides, i més 300 000 en aquelles zones que no ho són tant...? Com li ho direm? Què li direm que està fent la Generalitat per

tal d'anar davant del Govern de Madrid, plegats Govern de Catalunya i Sindicats agraris de casa nostra, per a la defensa d'aquests temes? Com portem l'Estatut fins al sostre, senyor Conseller? Com fa realitat l'autogovern a Catalunya?

No són paraules meves, són d'un ex-Diputat d'aquesta Cambra, avui Diputat al Congrés per un partit dels que donen sistemàticament suport al Consell Executiu, que deien textualment: «La lectura que nosaltres fem de l'Estatut diu que la Generalitat tindrà competència exclusiva en matèria d'agricultura; per tant, no cal esperar traspàs; el contrari seria fer una interpretació restrictiva de l'Estatut. Per què s'ha renunciat a fer aquest exercici?» Aquest Diputat parlava d'un tema concret: les Cambres Agràries. El nostre Grup parlamentari tampoc no vol repetir el debat que ja hem tingut en aquesta sala en d'altres ocasions en relació amb el tema, però és evident que aquesta és una qüestió o expressió de la capacitat de govern del Consell Executiu. Mentre existeixin les Cambres no serà possible l'arrelament d'un sindicalisme a Catalunya que sigui vehicle de relació clar, concret i rigorós entre l'Administració i el pagès en el tema dels serveis. Serà molt difícil que l'Administració pugui atansar-se als administrats amb coherència i amb rigor. Senyor Carol, per què fa fer feines que no els corresponen als agents del Servei d'Extensió Agrària, i, alhora, se segueix negant sistemàticament a la creació de l'organisme de serveis agraris?

Les Cambres frenen la devolució del patrimoni sindical, frenen l'exercici dels ajuntaments de competències que avui estan en mans de la Generalitat o del Govern central. I no em digui que vostè no està d'acord amb aquesta qüestió dels ajuntaments, i no em digui, com pot haver explicat en alguna ocasió a tercers, que només aquesta qüestió fa inviable la coincidència de criteris entre el PSU i l'actual Consell Executiu de la Generalitat. Li llegiré unes paraules: «Cal enfortir les hisendes municipals per tal que siguin els municipis els que puguin resoldre per ells mateixos una part dels problemes del sector agrari.» Això no és el programa electoral del PSU, és el seu programa electoral, senyor Agustí Carol, en la perspectiva de les eleccions del 20 de març a Catalunya. Per què no fa cas d'aquell programa electoral? On és el seu autogovern? El Consell Executiu no va tenir prou energia enfront d'un Govern a qui va votar per accelerar el traspàs de Cambres. I ara, enfront d'un govern que no va votar, no col·loca el tema en primera línia, quan l'acord de la Comissió Mixta ja està adoptat. Per què no ha aconseguit resoldre aquest tema, senyor Conseller? No tenia majoria en aquesta Cambra? No és un Govern que disposa d'aquesta majoria per a tirar endavant temes com aquest i d'altres? Calia haver exigít aquest traspàs? Calia haver legislat sobre aquest tema a Catalunya? Calia haver creat l'Organisme de Serveis Agraris, reforçar el paper dels ajuntaments i obrir noves perspectives al sindicat.

I això no és tan sols l'exigència d'un partit o d'un sindicat, és també l'exigència en alguns casos ja de les Cambres Agràries. O no ha rebut vostè un escrit de determinades Cambres Agràries de les comarques de Tarragona dient-li que, en matèria de tractament i en matèria de plagues, elles no es consideren representatives i que parlin vostès amb la Unió de Pagesos de Catalunya? Què ha fet vostè, senyor Conseller, davant d'això? Això és voluntat. Enviar a través d'aquests organismes el tractament i que aquests organismes, la voluntat

de dissoldre dels quals ha estat manifestada per aquest Parlament, hagin d'escriure al Consell Executiu de la Generalitat, a tots vostès, dient que ells no són ningú, i que parlin vostès amb la Unió de Pagesos de Catalunya. I mentrestant nosaltres, què fem, senyor Conseller? Això és voluntat de dissolució de les Cambres? Això és rutina, senyor Conseller, és administrativisme, és falta d'imaginació, és renunciar a l'exercici de l'autonomia, cosa que és, evidentment, el nucli central de la nostra crítica en aquest tema.

Com no es pot acceptar el traspàs de l'IRYDA i de l'ICONA, que limita la nostra sobirania, retalla l'Estatut, ens en deixa la gestió però no l'execució, que ens deixa la major part dels temes pendents de conveni, i que, per tant, pot impedir la pràctica d'una autèntica política d'estructures a Catalunya. La seva acceptació, senyor Conseller, és responsabilitat del seu Consell Executiu, en aquest moment no és pot acceptar que vostè vingui i digui: no ho puc fer. No ho pot fer perquè va acceptar un traspàs mal fet amb la seva signatura. Peix al cove, em dirà vostè, però un peix que només serveix per a fer un bullit, i que en qualsevol cas no pot alimentar les necessitats actuals del sector a Catalunya. I, és clar, hi ha temes, i amb això acabaria, en els quals segurament vostè ni ha pensat. Senyor Conseller, Honorables membres del Consell Executiu, la Caixa de Crèdit Agrícola és un tema que està plantejat en aquesta Cambra des de l'inici. Vostè parla de desfinançament, vostè parla de descapitalització, vostè parla de problemes. Envadant! Per què no s'ha creat? Sense aquesta Caixa de Crèdit no hi ha sortida al cooperativisme, senyor Conseller, i això vostè ho sap, perquè estima el cooperativisme i em consta. Sense aquesta Caixa de Crèdit no hi ha mecanismes de finançament possibles per al cooperativisme modern, per a un cooperativisme amb voluntat de competir en els mercats tant nacional com internacional. L'Institut Català del Sòl Rústic. Vostè va dir ahir: el preu de la terra és un fre. Per què no han creat un institut d'aquest tipus que permeti el control de mercat de la terra amb intervenció sobre els seus preus?

La Llei de Finançament del Sindicats Agraris, senyor Conseller L'orientació de conreus. No com un document de bones intencions, sinó com a exercici de govern. En el document que vostè va lliurar als Grups parlamentaris parla de dos sectors als quals els és més desfavorable l'ingrés a la Comunitat Econòmica Europea. Són, per exemple, el porquí i el boví. Doncs molt bé, 79-81 temps de gestió, des de l'inici del 80 fins al 81, del seu Consell Executiu. Caps de porquí a Catalunya: 2 500 000, 2 700 000. Hem crescut, senyor Conseller. Carn de boví, caps: 324 000, 334 000. L'orientació de conreus és en qualsevol cas per a orientar això, no per a fer una declaració o un exercici d'estructura agrària davant del Parlament de Catalunya. L'aplicació de les exempcions fiscals previstes en les mateixes Lleis de l'Estat: no s'ha fet res. El banc de terres, la política de vedes de les confraries, etcètera. Podríem seguir fins a l'infinit.

Senyor Conseller, vostè ha renunciat, com deia al començament, a l'autogovern, i crec que això ha quedat ben palès davant el Ple de la Cambra. Vostè té una certa por davant del Consell Executiu, davant d'aquest Parlament i, segurament, molta més davant del Govern de Madrid. I això és dolent, en un període constituent a Catalunya. Vostè no ha permès, no ha fet res per a permetre que les rendes en el sector agrari mil-

loessin. Vostè ha caigut en una rutina administrativa, que és l'espècie més allunyada de l'autogovern de Catalunya. Vostè ha caigut en un continuisme en els serveis, en una manca de decisió i de fermesa enfront d'aquest Govern central, en una no definició de la seva relació amb els sindicats agraris i en l'incompliment de tots els programes presentats fins ara : l'electoral, el d'investidura, el programa d'actuació econòmica i les resolucions del Parlament. Ja fa tres anys, senyor Conseller, que vostè ocupa la cadira del Departament d'Agricultura i no serveix que ens vingui a explicar que té plans o que ha creat comissions. Hi ha incompliments pressupostaris, hi ha manca de política, hi ha manca de govern. Jo voldria dir-li, senyor Conseller, com a conclusió de tot el que he dit fins aquí, que deixi de mirar aquesta punta del dit, que tanqui els ulls, que reposi i que deixi, en tot cas, que d'altres facin allò que vostè fins a la data no ha fet i que aquest Consell Executiu tampoc no li permeti que aprengui a fer.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, des de fa una estona és entre nosaltres a la Tribuna d'honor el President de la Xunta de Galícia, Excel·lentíssim senyor Gerardo Fernández Albor, acompanyat del Conselleiro d'Indústria, Energia i Comerç, Excel·lentíssim senyor Ramon de Vicente, i diverses persones que ocupen alts càrrecs a l'Administració gallega i que els han acompanyat en llur viatge. Jo els proposo que els adrechem un aplaudiment. (*Aplaudiments perllongats.*)

Señor Presidente, bienvenidos a esta casa. En nombre de todos los Diputados del Parlament de Catalunya me complazco en saludarles muy cordialmente y a través de su persona, señor Presidente, en saludar al pueblo gallego, con quién el pueblo de Cataluña se siente unido por profundos lazos de amistad y afecto que duran desde hace ya muchos siglos a través de un contacto humano ininterrumpido. Señor Presidente, es un honor y motivo de alegría para todos nosotros recibir hoy su visita.

I ara té la paraula, continuant el debat, el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, unes paraules molt breus, i no pas per a defensar d'aquests atacs que veig que dirigeixen al Conseller i a la política del Consell Executiu, i, sobretot, no per a defensar el Conseller, sinó per una raó molt simple. Senyores i senyors Diputats, el dia que el President de la Generalitat vulgui tenir un Conseller capaç de fer discursos brillants, discursos brillants i de vegades potser menys arrelats a la realitat pagesa i a la realitat dels pagesos de casa nostra del que pot semblar a través de la seva brillantor, aleshores, aquell dia, evidentment, triarem un Conseller que no sigui l'Agustí Carol. I el dia que vulguem algú que sigui capaç de fer volar coloms, triarem algú que no sigui el senyor Agustí Carol. I el dia que necessitem algú amb una gran aparença de suficiència, d'autosuficiència, cridarem algú que no sigui el senyor Agustí Carol. Però, mentre el que vulguem siguin homes que realment entenguin el que és, per exemple, la comercialització de les flors o de les hortalisses, per exemple, que és política pagesa —pot fer somriure, però això és política pagesa—, o mentre ens convingui molt tenir algú que realment entengui de debò en el testatge o en la inseminació

artificial, que és política pagesa, o en el que és una política de donar a conèixer els vins de Catalunya, o bé en el què és —i celebro que s'hagi dit que se l'estimava— el cooperativisme agrari, no solament tindrem el senyor Agustí Carol, sinó que, a més, no necessitarà que el defensem, perquè ell es defensarà aquí i potser sobretot encara més fora d'aquí. Jo he pujat, per tant, simplement per donar una explicació a aquest Parlament, pel fet que sé que per més d'una avinentesa s'ha interpretat negativament la meua no presència ahir i a primera hora d'aquest matí en aquest Parlament. I no voldria de cap manera que això es pogués considerar una desconsideració envers el Parlament. Passa que un President de la Generalitat té unes determinades obligacions, que moltes vegades s'han d'establir amb uns calendaris fets amb molta anticipació, que ja es procura fer-ho de tal manera que segons què es faci els dimarts, perquè normalment el Parlament els dimarts no es reuneix, però que, evidentment, no el podem canviar, no el podem canviar d'avui per l'endema si un bon dia es decideix fer una sessió en dimarts.

En tot cas, a partir d'ara, anuncio que demanaré que la Mesa del Parlament, amb algunes responsabilitats netament institucionals, no pas de partit ni de rutina de Govern..., doncs jo procuraré que es tinguin en compte alguns compromisos que un President, seriosament, tampoc no pot deixar de banda.

Per tant, jo els he de dir que jo ahir no vaig poder assistir a aquest Parlament per la senzilla raó que, com a conseqüència d'un programa establert molt de temps abans i procurant a més que s'escaigués en dimarts el viatge que em duia lluny de Barcelona, vam ser a la Seu d'Urgell, amb el President de la Xunta de Galícia, vàrem visitar el Pont de Bar, vàrem visitar l'escola, precisament, de capacitació agrària que està construint la Generalitat al municipi de Montferrer, vàrem tenir una llarga conversa amb els pagesos de la comarca, vàrem visitar una cooperativa, ens vàrem interessar pels problemes de la llet. I, en darrer terme, el que els vull dir és que va ser, evidentment, una política molt agrària, i que estic segur que els pagesos de l'Alt Urgell varen agrair ahir la presència evidentment del President de la Xunta de Galícia, però també la del President de la Generalitat.

En tot cas, amic Carol, i senyores i senyors Diputats, el que sí que voldria és explicar una petita anècdota, després de justificar... (*remor de veus*). Puc seguir...? Bé, després de justificar la meua absència ahir per aquestes raons netament institucionals i de compromisos anteriors, i és una que en un moment determinat en aquesta reunió van dir, quan van sorprendre's de l'índex elevat d'inseminació artificial que hi ha en el bestiar vaquí, que es practica al bestiar vaquí —i permeti'm que parli d'aquestes coses tan pageses, tan concretes, i que afecten tant el nivell de vida dels pagesos, i en la seva qualitat de vida—, van dir : no, efectivament aquí tenim un grau d'inseminació molt elevat, però això és degut que fa vint-i-cinc anys va venir un personatge, que, evidentment, no era Conseller d'Agricultura, que es deia Agustí Bassols, i ens ho va ensenyar, i no solament ens ho va ensenyar tècnicament, sinó que ens ho va ensenyar —és Agustí Carol, perdó—, ens va convèncer que ho havíem de fer.

Res més. Tinguin la certesa absoluta i total que el respecte meu pel debat és absolut i total, que ahir no vaig poder venir pel que he dit, que avui a primera hora, a les deu, dos quarts

d'onze, tampoc no he pogut venir per una impossibilitat de tipus institucional lligada amb la visita que els he dit, però que, evidentment, el que compta, aquí i a tot arreu, molt més fins i tot que l'Executiu, és el Parlament, i nosaltres sempre actuarem d'acord amb aquest respecte.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores, senyors Diputats, senyor Maties Vives, agraeixo el seu proverbi oriental de «mirar la lluna i llavors mirar-se el dit», però jo no seguiré el seu consell : miraré la terra, no m'interessa el meu dit i m'interessa molt menys la lluna que vostè em pinta. I vostè aquí m'ha pintat una lluna, i amb aquesta lluna de vostè jo no hi estic conforme.

És vàlid que vostè tingui una manera de regir l'agricultura al país, és molt vàlid, i és molt vàlid que vostè pugui donar una orientació, segons el seu entendre i segons la seva ideologia, al món pagès. Perfecte. Però vostè no és al Govern i jo sí que hi sóc. Aquesta és la diferència essencial i bàsica. Aquests són els meus encerts i els meus errors i aquestes són les seves crítiques. Els dos punts de vista estan situats en dos plans diferents. Vostè no sé si mira la lluna; jo miro la terra. Ens fa considerar les coses d'una manera molt diferent i potser amb un realisme, jo dic hipotètic, per part de vostè, i potser excessivament pragmàtic per part meua.

Vull centrar-me només en dues qüestions que vostè ha esmentat. Una, el sindicalisme. Jo entenc que, en plural, el sindicalisme és necessari en el camp. Jo entenc que, en plural, el sindicalisme ha d'ésser potenciat. Jo entenc que, en plural, aquesta Conselleria ha ajudat, ajuda i ajudarà a la implantació del sindicalisme.

Vostè critica els sistemes electius per ajudar aquest sindicalisme. Miri, nosaltres hem obrat amb la més recta de les concepcions, amb la informació més àmplia possible que els diversos sindicats han fet arribar a les nostres mans, i, en virtut d'això, hem decidit unes ajudes.

Si mirem enrera, si mirem el passat, abans d'aquesta línia d'ajudes econòmiques, les portes de la Conselleria han estat constantment obertes a la presència sindical i l'opinió sindical ha estat escoltada i s'han executat —i li posaré alguns exemples— alguns actes com a conseqüència d'aquesta intervenció sindical dintre de casa i d'altres en el Govern central.

Essencialment l'any darrer, i aquest any també és així, quant a la política de preus, i especialment en el sector del vi, un document elaborat pel sector i essencialment i especialment apuntalat en aquests moments pel sindicat que vostè ha anomenat tantes vegades, va ésser tramès i defensat per nosaltres en el Ministeri d'Agricultura. El Conseller que ara parla, en conversa mantinguda fa una vintena de dies amb el Ministre d'Agricultura, li recordava l'actualitat encara d'aquell document i el suport sindical que aquell document tenia.

Vostè sap perfectament bé —ha citat la Cambra Agrària de Tarragona, però no ha citat, per exemple, que, d'acord i amb la col·laboració de la Unió de Pagesos de Tarragona, i aquí sí que vull precisar, perquè és un fet escrit, que s'està fent la campanya de promoció d'un dels fruits secs més difícils en aquest moment de promocionar, com és el de l'avellaner. Per

tant, sí que tenim en compte, senyor Diputat, els sindicats, sí que col·laborem amb els sindicats, sí que tenim les portes obertes, sí que hem tingut una reunió amb els sindicats per parlar de l'augment de la contribució rústica, sí que hem recollit les seves opinions, les hem plasmat en un document, hem fet una acta, signada per cadascun dels sindicats presents —i hi eren tots—, i aquesta acta ha estat tramesa al Ministeri d'Hisenda i al Ministeri d'Agricultura, on es recullen aquelles opinions que són solidàries de tots els sindicats. El que no podia, de cap manera, recollir la Conselleria eren les opinions parcials de cadascun dels sindicats. En això, creiem que aquelles qüestions que els mateixos sindicats veien de manera diferent, ells tenien prou autonomia i tenien prou vigor polític per a fer la seva pròpia defensa a través de les seves organitzacions.

Cambres Agràries. Miri, les coses no avancen, de vegades, perquè al riu se li acaba l'aigua, i això és el que va succeir en aquesta Cambra. Vostè ha fet molt bé la història d'un document que només va deixar de signar un sol partit, el que vostè representa, i que després, per motius que no entro a classificar, aquell document no va prosperar. Però sí que aquell document de Cambres Agràries —ho repeteixo per no sé quantes vegades en aquesta Cambra— representava àmpliament l'esperit de la resolució, la potenciació del món sindical, la potenciació del món cooperatiu i la desaparició de les Cambres Agràries. Una altra cosa, senyor Diputat, és que vostè vulgui un tipus d'organisme agrari que les substitueixi; això és una altra cosa completament diferent. Que vostè i jo no estem d'acord en la forma de fer funcionar la Conselleria i com l'estructurem em sembla una cosa molt natural. Vostè té el seu convenciment, vostè té la seva opinió, nosaltres tenim la nostra. Nosaltres hem modificat la constitució de la mateixa Conselleria i no guardem una relació mimètica amb els serveis que hem rebut. El que hem fet és aprofitar al màxim els funcionaris, intentar incloure'ls en l'ambient autonòmic, fer-los entendre —senyor Maties Vives, això era una dificultat d'entrada— què era l'Administració d'una autonomia, i a través d'unes direccions generals, que no són mimètiques, precisament, tirar endavant la tasca agrària. La tasca legislativa l'hem comentat manta vegades aquí. He donat explicacions prou evidents i em penso que no val la pena d'insistir-hi.

Volia tocar especialment aquests dos temes : estructuració de la Conselleria, sindicalisme i Cambres Agràries.

Aquesta és la meua resposta, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per comentar, en primer lloc, la intervenció de l'Honorable Conseller, que jo sé que entén el to de la meua intervenció perfectament i, per tant, que és bo que es jugui amb llunes i amb terres. En qualsevol cas, els proverbis orientals no ens és donat de modificar-los en aquest Parlament, de moment, i, per tant, el proverbi era el que era i no era un altre, i vostè sap perfectament quan jo he dit «lluna» a què m'estava referint. M'estava referint, a més a més, senyor Conseller, i ho he fet al llarg de tota la meua intervenció, no a la il·lusió del PSU sobre un programa de govern, no a les propostes del PSU per a governar Catalunya en aquests moments, que no estem discutint això; m'he referit constantment al seu programa electoral, al seu programa d'investidura, als seus pressupostos, a les

resolucions d'aquest Parlament, que vostès havien d'aplicar, i de tot això no s'ha complert fins a la data ni un ral. I, per tant, si vostè considera lluna el que jo he parlat, lluna és l'actuació del seu Consell Executiu.

Sindicalisme. Jo he dit, senyor Carol, que no era un problema de govern; he dit que era un problema de partit, pel qual vostè venia condicionat. I, és clar, amb un partit darrera que no sap quina estratègia sindical seguir —o que sí que la sap, i, per tant, està en diverses institucions sindicals a Catalunya— a un Conseller li és difícil tenir bones relacions amb els sindicats.

Política de preus? Un document sobre el vi? Sí, senyor Carol, nosaltres l'hem signat aquest document, no es tracta d'això. Es tracta de l'oli, es tracta de tots els productes regulats, es tracta de la negociació global de política agrària. És bo que s'hagi fet en un sector, però es tractava de referir-se a la totalitat.

Campanya de promoció de fruits secs amb la Unió de Pagesos? Sí, senyor Conseller, si és una esmena del PSU de Catalunya als pressupostos, aquesta. No era una decisió ni una voluntat del Consell Executiu de la Generalitat quan ens els van portar.

Contribució rústica? Jo no n'he parlat, senyor Conseller. Jo he parlat d'impost sobre la renda de les persones físiques i de manteniment —millor dit, d'increment— de les taules d'estimació objectiva singular.

I miri, senyor Conseller —i amb això acabo, perquè crec que el que ha succeït des de la meua intervenció fins ara m'obliga a dedicar, segurament, més espai a la resta de la intervenció—, quan l'aigua d'un riu se li acaba, a un govern, ha d'anar al Parlament a fer una majoria suficient com perquè li doni aigua, i, per tant, en el tema de les Cambres Agràries vostè podia haver fet això i no ho ha fet. Vostè no ha exercitat la seva sobirania, vostè ha renunciat a l'autogovern, i aquesta és la principal crítica del nostre Grup parlamentari a la seva gestió de tres anys i al discurs d'ahir.

Hem aprofitat els funcionaris, ha dit vostè. Segurament. El que succeeix és que al costat n'hem contractat 282, dels quals 85 són caps. Per tant, estructuració del Departament, aquesta, la que vam discutir en el debat de pressupostos.

Seguim, per tant, senyor Carol, en el seu torn de rèplica, que no s'ha referit al que és el nucli central de la nostra crítica, que no han complert res, des del 20 de març fins a la data, del que vostès van dir en els seus programes i del que aquest Parlament ha aprovat. Vostè no ha contestat cap dels meus plantejaments.

Jo voldria, finalment, dedicar un breu, brevíssim comentari, a les paraules que m'ha fet l'honor d'adreçar-me el Molt Honorable President de la Generalitat en primera persona, per dir-li, senyor Pujol, que aquest Diputat, que és un home relativament jove, segurament, i que va venir a aquesta Cambra amb una determinada il·lusió, sent vergonya de la seva intervenció avui des d'aquesta tribuna, senyor Pujol. I dic sent vergonya perquè jo no he volgut fer un discurs brillant, jo no he volgut fer volar coloms, jo li he llegit el seu discurs, el seu discurs, d'investidura. Els he llegit el seu programa electoral. He parlat dels pressupostos que vostès han d'aplicar; he parlat de *Diari Oficial*... (Per un tall en el fluid elèctric no ha estat possible de transcriure els mots que seguien.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat pot continuar

perquè mentre aquests llums laterals estan encesos disposem de quinze minuts de gravació.

El Sr. VIVES : Deia, per tant, que aquest Diputat sentia vergonya de la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat, del President de tots els catalans en aquest moment; i, ho repeteixo, no hem fet volar coloms, no hem fet discursos brillants; hem parlat dels seus programes, del *Diari Oficial de la Generalitat*, hem donat xifres, hem donat estadístiques, hem repassat totes les seves propostes i totes les Resolucions d'aquest Parlament, i, d'aquí, n'hem tret el nivell d'incompliments; no de tal o de tal parcel·la d'això, sinó de la totalitat : des del programa electoral fins al dia d'avui.

I vostè ha sortit aquí, senyor Pujol, amb allò que en llenguatge taurí es podria dir a fer una «chicuelina», i a intentar, amb la capa, portar el brau cap a un altre lloc de la plaça. I això no ha estat bé. Jo he dit, i després de la seva intervenció vostè m'acaba de donar la raó, que, en aquest moment, no hi havia a Catalunya altra LOAPA que el seu Consell Executiu de la Generalitat. És que la política agrària, senyor Pujol, es fa a Pont de Bar, i se n'hi fa una part petita, però no la fa, en qualsevol cas, amb visites ningú, sinó la gent que viu i treballa en aquelles contrades, i no la fa el Parlament de Catalunya? És que vostè considera que tal o tal activitat del President de la Generalitat està per damunt de l'activitat del Parlament, que és d'on surt la seva, en tot cas, capacitat d'acció, que és qui l'escull i que és l'organisme màxim de representació sobirana del nostre poble? En aquests moments, senyor Pujol, la seva absència ahir, el seu retard aquest matí, no es justifiquen amb anècdotes. El *Diari de Sessions* d'aquest Parlament n'és ple, d'anècdotes, del Molt Honorable President de la Generalitat, des de l'abril del 80 fins a la data. Però, en qualsevol cas, el nostre Grup parlamentari no vol una acció de govern feta d'anècdotes; vol una acció de govern feta de pedres, feta de fonament, de manera que, d'aquí a un any, quan aquesta legislatura s'esgoti, ocupi qui ocupi el Govern de la Generalitat, es trobi amb els pilars i amb un edifici sòlid des del qual governar. I si he estat parlant al llarg de trenta minuts de renúncia a l'autogovern, molt més després de la seva intervenció, senyor Pujol. Què vol vostè? Que ens n'anem a discutir de política agrària tots plegats a Pont de Bar i tanquem aquest Parlament? Què ens està exigint que el Parlament retardi un dia més l'inici de les seves activitats i comencem dimecres perquè vostè pugui seguir amb el seu torn de visites, amb la seva campanya electoral permanent, amb coses que vostè ha de fer —i, evidentment, el poble de Catalunya l'ha de veure, a vostè, com a President de la Generalitat, pels carrers i per les places de les nostres viles. Però, vostè, quan el Parlament discuteix temes que afecten profundament la seva estructura de govern i el seu programa d'actuació, vostè ha de ser al Parlament, hi hagi qui hi hagi en aquell moment a Catalunya. I això no vol significar cap mena d'actitud de menysteniment de cap autoritat, sinó que vostè ha de respondre en tots i cadascun d'aquests moments al que el Parlament de Catalunya li demana.

Senyor Pujol, si no és perquè vostè és el Molt Honorable President de la Generalitat i jo un Diputat d'aquesta Cambra, la seva intervenció m'hauria fet riure. Com que jo vaig venir aquí amb una il·lusió, i la continuo tenint, de fer de la reconstrucció nacional de Catalunya un dels eixos del meu treball polític i en la societat, la seva actuació d'avui, la seva inter-

venció, l'únic que em produeix és vergona.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Hauria contestat, senyor President, des de l'escó mateix, si no fos que, amb la manca de megafonia, deu ser més fàcil que se'm senti des d'aquí.

Dos punts : primer, el respecte de l'Executiu i el respecte del President referent al Parlament ha estat explicitat en la meua intervenció, no un cop, sinó dos, i això, hi haurà la transcripció en la qual es podrà comprovar, i, després, el que vull dir és simplement una cosa, i és que quan jo he parlat de fer volar coloms o de discursos brillants —que, d'altra banda, és un elogi, això dels discursos brillants—, per cap motiu no l'he citat a vostè, senyor Maties Vives; per tant, he de pensar que, en tot cas, vostè deu tenir cua de palla. *(Rialles.)* Res més.

El Sr. PRESIDENT : *(El senyor Vives demana per parlar.)* El senyor Maties Vives té... No.

El Diputat senyor Gutiérrez Díaz té la paraula per a un torn de rèplica.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ : Molt Honorable senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ja sap vostè que els torns de rèplica estan proporcionats als temps de les intervencions.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ : Molt bé, seré brevíssim, senyor President.

Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, dit siga amb el degut respecte parlamentari, hi ha intervencions que un preferiria no sentir i no haver de replicar en aquesta Cambra. En tot cas, volem expressar la nostra disconformitat que, des de la Presidència de la Generalitat, es confongui l'exercici de la democràcia amb fer volar coloms; que, des de la Presidència de la Generalitat, es confongui la brillantor amb el rigor de les xifres incontestables, i, finalment, és lamentable que es confongui la inseminació artificial amb la voluntat d'esterilitzar aquesta Cambra.

Moltres gràcies. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, donada l'hora que és i el fet que, a més a més, disposem ja d'una poca estona d'autonomia, continuarem el debat... *(fortes rialles)* —volia dir d'autonomia elèctrica, s'entén—, continuarem el debat aquesta tarda, amb les intervencions dels Grups que encara no hi han participat. Aquesta tarda mateix, després, un cop acabats els torns de rèplica dels Grups que encara no els han utilitzat, suspendrem la sessió a fi que els Grups parlamentaris puguin presentar les seves propostes de resolució. És previst que la sessió es reprendrà, per poder començar el termini de mitja hora per a presentar resolucions, a dos quarts de nou del vespre. *(Pausa.)* No, no; parlo de després del debat.

La sessió, aquesta tarda, es reprendrà a les cinc.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts i sis minuts de dues del migdia i es reprèn a un quart i mig de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, el President de la Xunta de Galícia, el senyor Fernández Albor, m'ha encarregat d'agrair-los a tots vostès la

demostració d'afecte que aquest matí la Cambra li ha dedicat, a ell i al poble de Galícia. M'ha dit que ho transmetrà personalment al Parlament gallec.

Continuant amb l'ordre del dia, encara amb el Debat general sobre política agrària, correspon ara la intervenció del Grup Socialista.

En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, per al Diputat que els parla sempre ha estat molt grat parlar d'agricultura. És per això que, en condicions normals, hauria estat per a mi un motiu de profunda satisfacció poder adreçar-me a aquesta Cambra per a exposar les línies mestres que els socialistes tenim sobre l'agricultura catalana. Ara bé, després d'haver sentit, en la sessió d'ahir, el discurs del senyor Conseller, aquesta satisfacció va convertir-se en una profunda tristesa, una tristesa que ve de constatar que, una vegada més, no se'ns ha parlat d'agricultura, sinó d'impotències; no se'ns ha parlat de solucions, sinó de propòsits i d'iniciatives que, després de tres anys d'inoperància, han nascut totalment desautoritzades.

Avui, però, després d'haver assistit a la intervenció de la primera representació de la nostra Institució catalana, la tristesa ha deixat pas a una profunda preocupació. Per això dic que parlar d'agricultura seria per a mi un motiu de satisfacció, però haver d'assistir a les justificacions ja conegudes de l'Honorable senyor Conseller em produeix un cert desassossec i, per què no dir-ho, una certa vergonya com a parlamentari d'aquesta Cambra. Perquè una cosa és segura : la majoria dels Diputats d'aquesta Cambra, fins i tot del partit del Govern, la premsa, l'opinió pública en general i la pagesia en particular saben que l'Honorable senyor Conseller va presentar-se ahir davant de tots nosaltres totalment desautoritzat. Desautoritzat per la Resolució número 13, aprovada pel Ple d'aquesta Cambra celebrat el 23 de setembre de l'any passat, en què es constatava, dos anys i mig després de la seva presa de possessió com a Conseller, la inexistència d'un programa general global de política agrària. I quan dic aprovada pel Ple, vull recordar que va ser amb els vots del mateix partit del Govern. Desautoritzat per quasi totes les intervencions dels Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula; desautoritzat per la seva mateixa gestió en el si de la Conselleria, i fins i tot per la dimissió del que ara era el Secretari General Tècnic de la Conselleria, desplaçat voluntàriament, no pas a un altre lloc de l'organisme autònom, sinó molt més lluny, sinó als serveis, precisament no traspassats, de l'IRYDA. Desautoritzat pel seu discurs d'ahir, un discurs que aquesta Cambra ja ha tingut la paciència de sentir en tres ocasions al llarg de la legislatura; un discurs que intenta situar-se per damunt del temps i de l'espai, i que no té en compte que fa tres anys, senyors Diputats, tres anys, que l'Honorable senyor Conseller és al Govern. Tres anys en què l'agricultura catalana ha estat esperant solucions, tres anys perquè el senyor Conseller tingui la gosadia de pujar ahir, a aquesta tribuna, i tornar a fer les promeses i a declarar unes intencions més pròpies d'un discurs d'investidura que d'un discurs de compliment de gestió, com el que se li demanava en la sessió d'ahir, a part de mostrar quin era el programa general i global d'agricultura. Desautoritzat pel mateix President de la Generalitat en la seva intervenció d'avui, aquí.

Vostè, senyor Conseller, ha disposat de tres llargs anys per a escriure una plana de la història de Catalunya. Avui podem constatar que la seva serà una nova plana en blanc que anirà a afegir-se a aquest llibret migrat i dissortat que ha anat escrivint tot el Consell Executiu al llarg del seu mandat.

En el seu discurs d'ahir, l'Honorable senyor Conseller ens va demostrar el seu coneixement de la situació agrària a Catalunya. El que el senyor Conseller ens deia que era un diagnòstic pot trobar-se en qualsevol llibre d'economia agrària. En paraules populars, el que ahir ens va dir el senyor Conseller, ho dirien diàriament tots els pagesos de Catalunya. Que l'agricultura catalana està descapitalitzada, això ja ho sabem, senyor Conseller; que la Catalunya agrària té problemes, això ja ho sabíem, senyor Conseller; per això vostè està al lloc que està, per a resoldre aquests problemes, per a fer realitat les promeses del Consell Executiu, que ja el President Pujol va anunciar-nos en el seu discurs d'investidura. Però, en canvi, ahir vam haver de sentir una vegada més una declaració d'intencions, talment com si el temps no hagués passat. D'aquí la meua vergonya com a parlamentari.

M'avergonyeix que, després de tres anys de pretesa gestió, l'Honorable senyor Conseller tingui la sang freda d'anunciar a aquesta Cambra que la Conselleria està a punt de fer, volen fer, estan estudiant, estan preparant, estan investigant, estan fent experiències i tot un llarg etcètera.

El poder, senyor Conseller, no és pas una joguina. El poble de Catalunya, la pagesia, els consumidors, els ramaders, els pescadors del nostre país tenen pressa, massa pressa perquè vostè ens anunciï les bones idees que continua tenint. Amb idees únicament no s'avança, les idees que es limiten a la lletra impresa. Totes aquestes idees, precisament, es fan molt velles.

L'agricultura catalana, i sense realitzacions, també es fa vella i també es desanima. Res del que va dir ahir vostè no dóna confiança al pagès de Catalunya. Com vol que li tinguin confiança, senyor Conseller, si vostè ens ha fet aquestes promeses tres vegades i pràcticament no n'ha complert cap, com ja s'ha demostrat en el conjunt d'intervencions dels senyors Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Vostès van fer aquestes promeses en el seu programa de govern; vostès varen ratificar-les en el debat d'investidura del President Pujol; varen insistir una vegada més en aquestes promeses en el transcurs del debat de política econòmica, i han estat moltes les altres ocasions en què, totalment o parcialment, s'ha posat de manifest l'incompliment de mocions o de resolucions en matèria d'agricultura, aprovades per aquesta Cambra.

Perquè, què es desprèn, senyors i senyores Diputats, de la intervenció d'ahir de l'Honorable senyor Conseller? No se'n desprèn únicament un menyspreu tàcit a aquesta Cambra, en reiterar-nos el que ja havíem sentit altres vegades; se'n desprèn també la inexistència de cap visió de futur que el Consell Executiu hagi pogut programar per a l'agricultura catalana per a aquest final de segle. Aquests tres anys, esmerçats en no res, haurien hagut de servir per a dissenyar aquesta política de futur. El pagès de Catalunya no vol sentir més explicacions de com és el camp català; vol sentir com serà i què es pensa fer, o, millor encara, què és el que s'està fent ja ara per a aquesta política agrària, quins són els fonaments que s'estan posant per al futur, quina serà l'estructura de l'explotació agrària en el

futur, quins productes seran els més competitius per a l'agricultura catalana, quina mecanització es preveu, quin desenvolupament agrícola experimentarà l'alta muntanya ja ara, quins mercats seran els prioritaris per a l'agricultura catalana. Res d'això no se'ns ha dit, res d'això no se'ns ha dit. I res d'això no se'ns dirà si el Conseller es digna respondre amb tan poc. Res no ens dirà. I, si ho digués, dubtosament podríem confiar en vostè, perquè seria la tercera vegada que ens ho diria, i per tercera vegada ho incompliria. L'autosuficiència de l'Honorable senyor Conseller li fa creure que el simple fet d'explicar Catalunya és una manera d'explicar la seva política de govern. Jo insto el senyor Conseller que ens expliqui les diferències de la Catalunya agrària que ell va trobar i amb la que qualsevol de nosaltres es trobarà avui, i, sobretot, la que trobarà en el futur : una Catalunya agrària molt migrada. Aquesta Cambra comença a sospitar que si no fos per la voluntat de treball dels mateixos pagesos catalans —com vostè mateix reconeixia—, aquests tres anys del senyor Carol serien en el sentit literal i en el sentit figurat una autèntica travessa del desert, un balanç negatiu, un balanç negatiu.

El Molt Honorable President de la Generalitat en moltes ocasions ens parlava de sumes i de restes. En aquest cas, no han estat ni sumes ni multiplicacions, tan sols han estat restes i divisions. Jo no repetiré en aquesta Cambra el conjunt de promeses que vostès havien fet al seu dia; jo no les repetiré perquè han estat repetides fins a la sacietat pel conjunt de Diputats que han intervingut en l'ús de la paraula abans que jo mateix. Des de tots els incompliments respecte a les lleis que vostès havien de presentar, respecte al compliment de les mocions que vostès havien d'haver complert, que estaven aprovades, en molts casos, per majoria en aquest mateix Parlament, i incloent-hi, d'una manera molt clara, els eixos fonamentals d'una política agrària que vostès ens havien esmentat aquí : fomentar i consolidar el model d'explotació familiar pagesa viable, el que vostè ens deia en el seu discurs i que ja ens havia dit —perdó, en el debat de política econòmica—, i el President de la Generalitat ens ho havia dit en el debat d'investidura; l'orientació i foment de les produccions i de la distribució i exportació; la millora del medi rural, amb especial atenció a una veritable política forestal; el reequilibri territorial, amb especial atenció a l'agricultura de muntanya i a l'agricultura periurbana; l'adequació del sector agroalimentari a la Comunitat Econòmica Europea. No faré una altra vegada el llistat de tot el que s'ha incomplert.

Passaré, d'alguna manera, a alguns dels temes que amb una mica de profunditat i per la manca de temps intentaré desenvolupar. El tema de les transferències, tema del qual vostè va parlar molt de passada. Estan molt incomplertes les transferències que s'han fet en aquests moments a Catalunya en matèria agrària. Les transferències en matèria d'agricultura s'han fet sobre la base d'una falsa assimilació; s'han ficat conscientment o inconscientment en connexió els conceptes d'agricultura i ramaderia amb el Ministeri d'Agricultura i amb serveis dependents d'ell. Amb això vull dir que les transferències en agricultura només han arribat en alguns serveis al Departament estatal sense comprendre altres immediatament relacionats amb les mateixes matèries, que actualment depenen d'altres organismes : indústries agràries, fires i mercats, medi ambient, sanitat animal, etcètera. La conclusió és evident : els

traspassos no han estat fets per blocs orgànics complets de matèries, sinó practicant una tècnica d'arrencament puntual de competències, organisme per organisme, amb la qual cosa s'ha trencat l'oportunitat de reorganització administrativa inherent al procés de transferències i a la mateixa autonomia, i la Conselleria ha assumit la irracionalitat de l'Administració quasi mimèticament. Simplement han fet una traducció al català del mateix que ja hi havia.

Caldria parlar també de la falta d'habilitat negociadora, habilitat que no s'ha de confondre amb gestos dramàtics i sensacionalistes, o amb raptures extemporànies que no són més que fugides d'estudi més o menys propagandístiques. Per habilitat negociadora entenem purament i simplement una aplicació estrica de les regles de distribució de competència, combinada amb criteris de funcionalitat i racionalitat administrativa. En els traspassos realitzats és quasi obsessiva la retenció, per l'Administració central, d'algunes competències d'administració directa i de gestió que vostès han consentit, que vostès han consentit. Ha de quedar clar, i el Conseller d'Agricultura és l'encarregat de corregir-ho, que l'Estat ha de reduir les seves funcions de gestió directa dels serveis del sector agrari al mínim indispensable, projectant la seva acció ordinària mitjançant les funcions legislatives reglamentàries de planificació i coordinació que li corresponguin. Però aquesta és una altra mancança que cal especificar.

Vostès actuen com si es pogués operar un tall sec i net separant netament els camps d'acció de les Comunitats Autònomes i l'Estat, però, a més, vostès actuen amb una precipitació que arriba, fins i tot, a la frivolitat. Han volgut aconseguir el màxim de traspassos amb el mínim de temps, independentment del contingut i de la forma del traspàs. Resultat : no han aconseguit ni una cosa ni l'altra. La interconnexió, el cruïllament, la provisionalitat són regles característiques dels traspassos aconseguits que indueixen i comporten conflictes i confusions. Gran part dels traspassos estan subjectes a conveni, i el conveni és una tècnica de col·laboració i coordinació contra la qual, en principi, no hi ha res a objectar. Però si quan aquesta tècnica es converteix en un mitjà ordinari d'administració i en un tercer nivell de concreció competencial, llavors és una forma encoberta de rebaixar la mateixa transferència. És clar que això eliminaria la imprecisió i la confusió que en aquest moment precedeixen el procés, car és ben sabut que mentre hi hagi confusió el Consell Executiu sempre podrà dir que s'han assolit els traspassos sobre tal o tal matèria.

Per no parlar en el buit, m'agradaria donar-li tot un conjunt d'exemples. No ho faré amb tota la seva extensió perquè faria massa llarga la meua exposició. Ho podria fer amb investigacions agràries i ho podria fer amb ICONA, però com que el Partit Socialista va presentar al seu moment una interpellació en la qual vostè reconeixia que els traspassos no estaven assolits i es comprometia, també, en aquesta Cambra, a convèncer, a renegociar aquells traspassos i no s'ha fet, jo em centraré en un de sol, perquè a títol d'exemple serveixi a aquesta Cambra per a valorar tot el que he estat dient sobre el tema dels traspassos : en el traspàs de l'IRYDA.

En principi, cal dir que no és tal traspàs. Pomposament es parla d'un traspàs en matèria de reforma i desenvolupament agrari, però en la pràctica aquest traspàs es redueix a les competències de l'organisme abans esmentat, i no pas a totes. És

un traspàs incomplet i parcial. Res no es diu de la referència a la qualificació de sectors industrials agraris d'interès preferent, ni a la declaració de zones de preferent localització industrial agrària, ni a les matèries d'intervenció pública en els arrendaments rústics ni, finalment, a la conservació i millora de conreus agrícoles. Però anem al que s'ha traspassat —ho podríem dir amb una certa ironia— o, millor dit, al que no s'ha traspassat. L'Estat es reserva totes les actuacions en grans zones d'interès nacional o redistribució de terres per causa d'interès social. Pensem, per exemple, en la zona del canal Algerri-Balaguer, zona d'interès nacional, en el delta, en moltes altres zones de Catalunya que són importants per la seva importància econòmica i social per a aquest país. No hi ha cap diferenciació entre legislació i execució. Entenem que a l'Estat se li reserva la potestat legislativa, inclosa la determinació concreta de l'obra, però no l'execució que pot correspondre a les Comunitats Autònomes. En aquest traspàs tenim un exemple d'aquesta tècnica expansiva dels convenis. Tots els expedients d'auxili a les explotacions agrícoles seran qualificats per les Comunitats Autònomes, però s'establirà l'oportú conveni per a la seva resolució. Per a dir-ho d'alguna manera, vostès estan treballant i nosaltres estem pagant.

Per últim, ni tan sols les funcions executives corresponents a l'IRYDA i a l'ICONA, a la llei de finques manifestament millorables, han estat traspassades. Si això —després d'aquestes manques que són competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya— es pot considerar com un traspàs, vostè mateix. De la mateixa manera ho podríem dir en el tema de l'ICONA, que està subjecte a un conveni que converteix aquest traspàs en una mera utopia. Ho podríem dir en investigacions agràries i ho podríem dir en pràcticament tots i cadascun dels traspassos.

Perdonin que vagi passant tot un conjunt de planes, però no em voldria repetir en el que ja s'ha anat dient al llarg de tot el dia d'avui. Permetin-me que els parli de la consolidació de l'Administració autònoma, una altra de les grans fites que es deien en el programa del partit que dona suport a l'actual Govern de Convergència i Unió, en el debat d'investidura i que també s'havia dit en el debat de política econòmica. Una consolidació de l'Administració autònoma; en aquest cas, de l'Administració agrària. A part que la Conselleria d'Agricultura havia de fer un dels ridículs més espantosos al President de la Generalitat en la inauguració de la Fira de Sant Miquel de Lleida, quan li feia assegurar i prometre una direcció general per a Lleida, una direcció general d'agricultura per a Lleida, que demostrava clarament que vostès no tenien un model d'administració agrària per a Catalunya, que possiblement aquell programa d'agricultura que vostès havien fet per a la campanya electoral era simplement una mera còpia d'altres programes o un mer conjunt de paraules per a enganyar el poble de Catalunya.

Ja hem dit abans que l'actual sistema de transferències —i evidentment que aquesta direcció general d'agricultura a Lleida ni s'ha fet ni penso que racionalment es podria posar, tret que realment el procés de descentralització administrativa sigui un altre del que és en aquests moments—..., ja hem dit abans que l'actual sistema de transferències té una conseqüència evident : el mimetisme de l'actual Administració autonòmica envers l'Administració perifèrica estatal i l'assumpció del

grau d'irracionalitat d'aquesta última com a deficiència estructural. Les úniques innovacions establertes en els serveis són l'INCAVI i l'INCACARN, ambdues creacions de la Generalitat provisional. No esperem res més, no hi ha cap projecte de reorganització de serveis ni cap plantejament global de reorganització competencial de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Però hi ha quelcom que encara és molt més greu: no hi ha cap projecte de reorganització territorial. El Departament estructura la seva acció sobre el territori en els mateixos nivells que ho feia l'Administració perifèrica de l'Estat, l'Administració agrària no s'ha comarcalitzat i desconexem l'existència de possibles estudis sobre la base dels models més avançats que estan experimentant altres Comunitats Autònomes, com les del País Basc o Navarra, que sí que han reorganitzat tot el seu procés administratiu agrari, descentralitzant-lo, modernitzant-lo, desburocratitzant-lo, posant-lo realment al servei dels pagesos, i, sobretot, comarcalitzant-lo; allò que vostès parlaven de comarcalisme s'ha convertit en no res, en no res.

Però és que, a més, aquesta és una Administració inflacionària i centralitzada en matèria de personal. En els pressupostos del 1981, el 52% del total eren despeses de personal, enfront d'un 35% d'inversions reals. En els del 1982, les despeses de personal eren un 39% de tot el pressupost del Departament, enfront d'un 34% de les inversions reals. És evident que hi ha una gran inflació de personal. Però hem de dir, a més, que aquest personal es caracteritza pel seu grau de concentració als serveis centrals, al Departament de Barcelona, i per la seva distribució orgànica en forma de piràmide invertida. Així, el 1981, el personal d'infraestructura era de 90 persones; l'any 1982, aquest personal passava a ser de 282 persones —és a dir, un increment de 192. Aquest increment de personal queda totalment localitzat als serveis centrals de Barcelona, representant el 67%, mentre que solament el 33% restant es destina a la resta de les quatre províncies, Barcelona inclosa. Pel que fa referència a la distribució orgànica en forma de piràmide invertida, només cal dir que de les 192 persones que es van contractar el 1982, 52 eren a nivell de cap; és a dir, gairebé un cap per cada tres persones. Tant de bo tinguéssim un cap que pensés, a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per a fer una vertadera política agrària.

Però, a més, vostès deien que l'Administració agrària que volien fer havia de ser transparent, havia de ser transparent. Permetin-me que li posi un exemple, a manera d'incís, en el meu propi discurs. Es va nomenar Cap de Relacions Agràries de la Conselleria d'Agricultura, el dia 1 de juliol de 1980, en Narcís Torrentó. Es va acceptar la dimissió el dia 31 de desembre de 1982. De tota manera, continua mereixent la confiança del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè se l'envia a representar aquesta Conselleria i el mateix Conseller a algunes reunions.

Dins del programa d'ajuda a la reconversió industrial, la CARIC, apareix, al *Diari Oficial de la Generalitat* de 5 de març de 1982, la concessió d'aval de la Generalitat a set empreses, integrades en el subsector de ramaders productors de llet, fins a un import global de 350 milions, és a dir, 50 milions de pessetes per empresa. La nostra sorpresa va ésser quan en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 10 de novembre del 1982 es concedia un aval fins a un límit de 50 milions a cada una

d'aquelles set empreses, el qual havia d'ésser formalitzat previ un informe de viabilitat de l'empresa Productos Lácteos Freixes, Societat Anònima, en la qual participen les esmentades entitats, informe que havia d'emetre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que compta, per tant, amb el senyor Narcís Torrentó com a Cap dels Serveis de Relacions Agràries. Bé podem veure que per un cantó es volia donar de manera disfressada a Productos Lácteos Freixes, Societat Anònima, un aval de 350 milions de pessetes, cosa que vulnerava el límit màxim establert pel Decret 114/81 del 2 de maig, i d'altra banda, que aquests informes de viabilitat s'havien de fer a les set empreses per separat i no únicament a l'empresa RANIA. És clar, això té una explicació. En primer lloc hem de tenir en compte, senyors Diputats, que aquestes set empreses que tenen aquest aval, a tres d'elles —Societat Agrària de Transformació Pedraforca, Societat Agrària de Transformació Corominas Explotacions Agropecuàries, Unión de Ganaderos de Productores de Leche Sociedad Anónima— hi tenen una participació directa el senyor Torrentó i els seus germans, els senyors Torrentó i Calmet, essent President fins i tot d'una d'elles el mateix Narcís Torrentó. Les altres dues encara no ho he pogut comprovar; de cinc, tres. Jo també, ja que estem en la transparència del mateix Departament, estalviaré a aquesta Cambra la quantitat d'ajudes, subvencions i crèdits atorgats i aprovats per diferents Departaments de la Generalitat de Catalunya a aquestes SATS, societats agràries de transformació, que esmentava abans, o la creació de noves societats agràries de transformació, al mateix lloc i per la mateixa persona física, per a accedir als crèdits. Per a explicar-ho d'una altra manera, és una vella tècnica esgotar tots els crèdits i subvencions que pot esgotar una persona, després encobrir-se en forma de societat agrària de transformació, i quan aquesta mateixa societat agrària de transformació ha cobert els crèdits als quals podria tenir dret, convertir-se en cooperativa, que és també el que aquest mateix senyor i els seus germans han demanat en aquests moments, la constitució d'una cooperativa.

Que serveixi, encara que només sigui perquè no siguin atorgats, un petit detall de la persona que, d'alguna manera, té la confiança del senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en un dels llocs més importants de la mateixa Conselleria. En la proposta d'acord per a la concessió de telèfons rurals, un d'aquests serveis tan importants amb els quals d'una manera addicional s'han de donar als pagesos de Catalunya un conjunt de serveis, a més a més de les seves mateixes rendes, el mateix senyor Narcís Torrentó demana una subvenció de 104 700 pessetes per a un telèfon, la demana una de les SATS de la qual ell és president, Corominas Explotacions, Societat Anònima de Transformació; en Jaume Torrentó Calmet, una altra de 80 000; una altra en Lluís Torrentó Calmet; una altra en Jordi Torrentó Calmet; una altra en Marcos Torrentó Calmet, totes de 80 000 pessetes, tret d'una de 104 000 pessetes. Que serveixi almenys la meua intervenció per a evitar que se'n donin tantes. Si els plau, donin-ne una de sola i que serveixi per a totes les seves funcions.

Tot això ho dic amb una certa indignació. Jo no dic que sigui illegal el que s'està fent aquí, no ho estic dient, estic dient que no és transparent aquesta Administració i estic dient quelcom més que és més important. Un pagès de la vora de casa meua,

una explotació familiar, que en diuen «Cal Plats» —no sona massa bé, aquí el millor seria dir el nom i els cognoms. Miri, escolti, aquest senyor l'altre dia va venir-me a dir que des de fa un any i mig té demanat un crèdit d'1 500 000 pessetes, i encara no se li ha concedit. Això és el que m'indigna realment.

No parlaré de la reforma administrativa, n'he posat un petit botó de mostra, que no és l'únic, ni de bon tros; tant de bo que fos l'únic, seria una flor, i una flor no fa estiu.

Anem a veure què ha succeït amb la reforma legislativa que vostès volien portar aquí. Tornar a parlar del tema de les Cambres Agràries, jo penso que està més que esgotat, parlar del reguitzell de lleis que vostès havien promès, i que no n'han acomplert ni una de sola, penso que seria, com a mínim, repetitiu.

Parlem de l'explotació familiar pagesa de la qual vostè, senyor Conseller, es va omplir la boca parlant-ne: aquesta explotació familiar pagesa que necessita els ajuts de l'Administració, aquesta explotació familiar pagesa que ha de ser el pilar fonamental de l'agricultura catalana del futur, aquesta explotació familiar pagesa que vostè acompanyava de la muller, de la dona, de la mestressa, que vostè en deia, a aquesta explotació familiar pagesa no se l'ha ajudat ni molt menys, i dubto molt que la política agrària del Consell Executiu, de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la vulgui ajudar, perquè tenim demostracions clares, i també en donaré almenys un exemple, que vostès no han ajudat l'explotació familiar pagesa.

En això, el que s'ha fet, fonamentalment, és l'obertura d'unes línies de crèdit destinades a subvencionar directament les empreses agràries o a subvencionar una part determinada del cost de la inversió que aquests pretenien realitzar. Es tracta d'ajudes destinades a la millora i a la innovació tecnològica o a la capitalització agrària. D'aquestes subvencions ens preocupen avui diverses qüestions. Sabem que l'agricultura catalana és diversa, estructural, sectorial i territorialment diversa, però creiem que no és impossible definir en les seves principals característiques el que es considera avui com una empresa familiar agrària viable. Vostès encara no han fet tots els decrets de referència, tot el que havien d'haver fet. Tots els decrets de referència ens diuen que es considera explotació familiar agrària aquella que reuneix els criteris jurídics establerts per l'article 2 de la Llei 49/1981, del 24 de desembre, sobre l'estatut de l'empresa familiar agrària. Però el criteris estructurals i agronòmics queden, senyor Conseller, sense definir. I jo li pregunto: vostè concediria, per exemple, a la família del senyor Trias Fargas, una família agrària, una explotació familiar pagesa? Vostè consideraria, per exemple —jo entenc que sigui una bona família dins de Convergència i Unió—, però vostè consideraria com a explotació familiar pagesa la del senyor Trias Fargas? Vostès li van concedir una subvenció de 2 800 000 pessetes a fons perdut, d'un crèdit sol·licitat, entre altres que no vull pas anomenar, per a la posada en reg d'una explotació. Però aquesta és l'explotació familiar que vostès volen posar a la pràctica? Mirin, jo els diré amb tota la claredat que vostès tenen una política clara, i he dit contínuament que no tenen política general o global, he dit que no tenen una bona política general o global —caldría dir-ho—, una política sí que la tenen: vostès fan de repartidora, vostès van acontentant aquí i allà, i ho dic amb tota la claredat, vostès consideren

aquesta explotació familiar pagesa, li podria donar tal quantitat d'exemples, que són llargs d'enumerar i no ho vull fer —ho dic amb tota la claredat—, perquè no s'interpretin les meves paraules com alguna cosa que no volen pas ser.

També podria parlar de l'explotació familiar: que ens preocupa que es comencin a establir línies de subvenció diferents que persegueixen els mateixos objectius. Per exemple, el Decret 272/82, del 5 d'agost sobre ajut, per a empreses familiars agràries de caràcter pilot i el Decret 331/82, del 27 de setembre, pel qual s'estableix una línia d'auxili econòmic per a la modernització i la innovació tecnològica d'empreses agràries familiars. L'objectiu és el mateix: la modernització i la innovació tecnològica de l'explotació, per la qual cosa una mateixa explotació pot ser beneficiària de les dues ajudes.

Voldríem recordar l'exemple francès: concentració de les inversions en unes quantes empreses progressives i avançades en un marc d'empreses tradicionals que conformen el conjunt del sector. Des de la mateixa perspectiva ens preocupa l'absència de criteris territorials a l'hora de concedir les subvencions. També creiem que el conjunt de les subvencions no s'ha de concretar en determinades empreses, creiem que ha d'afavorir aquelles situades a les àrees més deprimides i endarrerides i aquelles que realment necessiten aquests diners per a convertir-se en explotacions familiars pageses, aquelles que ja no els necessiten, aquelles que realment ja no són pageses, aquelles no han de rebre les ajudes de l'Administració. Perquè, evidentment, això seria oblidar quelcom que és fonamental. A qui ha d'anar realment destinada l'ajuda i la subvenció?

Política forestal, permeti'm que li parli de la política forestal. Catalunya és un país urbanitzat i industrialitzat. Un país de clima mediterrani que exigeix una protecció extraordinària del medi físic i en especial de les masses forestals. La degradació del bosc a Catalunya és una de les més grans d'Europa; la pèrdua constant de superfície forestal és deguda als incendis, a les urbanitzacions, a les rompudes agrícoles, a la manca tradicional d'una adequada resposta pública. Davant d'aquest factor essencial de desequilibri, què fa el Consell Executiu de la Generalitat per tal de preservar el bosc? Quina resposta ofereix davant d'aquest immens repte per a la Catalunya d'avui i, sobretot, del futur, del dia de demà? La resposta és realment desoladora: pràcticament res, amb un capteniment més típic d'un país subdesenvolupat que no d'un país europeu, amb un pressupost absolutament insuficient, amb la persistència crònica d'actituds continuïstes tímides i burocratitzades.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat ha excedit ja el seu temps, li prego que resumeixi.

El Sr. AYGUADÉ: Moltes gràcies, senyor President. Evidentment, el que m'agraria dir de política agrària quedarà retallat per la manca de temps. M'agradaria explicar-li que en la política forestal vostès no han fet res, només deixim dir-li dues dades. Vostè sap, per exemple, que a Suïssa hi ha un enginyer forestal per cada 4 000 hectàrees de bosc? Que aquí a Catalunya en tenim un per cada 80 000? Vostè sabia que no hi ha ni un enginyer forestal que visqui a menys de 150 quilòmetres del bosc, perquè vostè no els desplaça? Saben vostès que la província de Tarragona en deu anys ha perdut la tercera part del poc bosc que li quedava? Així, li aniria fent tot un conjunt de preguntes sobre dades que, evidentment, vostè ens va

contestar en la sessió informativa de l'altre dia a la Comissió d'Agricultura. Quan li preguntàvem què pensava fer vostè perquè el sector s'organitzés, per la transformació de la fusta, per la mecanització, per la millora del bosc, vostè ens deia que havia iniciat converses. La política de replantacions, pràcticament, la podríem centrar en el dia de l'arbre. Vostè, realment, li ho haig de dir amb tota la claredat, no té política forestal.

Jo aniria parlant de tot un conjunt d'elements. Podria parlar del mercat de flors, podria parlar de la finca del Castell del Remei. Deixi'm fer, molt de passada, una petita remarca sobre aquest tema. Vostès parlen de banc de terres. Vostès saben què és un banc de terres? Un banc de terres és una figura que compra terra i la posa a disposició, no venent-la, sinó arrendant-la a aquells que la volen cultivar. Jo, la veritat, no coneixia la vessant nacionalitzadora de Convergència i Unió. Una altra cosa és la creació de consorcis, la creació d'instituts, la creació d'altres organismes, que permetin, això sí, intervenir en el mercat de la terra.

Vull acabar parlant d'alguna manera i passant molt per alt, tot un conjunt de temes en què m'agradaria haver entrat en profunditat. No necessito més temps per a insistir en la incompetència palesa que ha demostrat la Conselleria que ara ens ocupa. Probablement no tindrem cap més ocasió de parlar d'agricultura amb tanta intensitat com avui; en el fons no deixo d'alegrar-me'n. Pels que sentim profundament els problemes de la terra no és gens agradable haver d'assistir a la cerimònia de cobrir amb bona voluntat el manllevament de tres anys de govern. La bona voluntat és una material polític que el Consell Executiu ens sol passar per la cara quan es veu contra les cordes. El senyor Carol ens parla de bona voluntat, el senyor Rigol ens parla de bona voluntat, el senyor Coll i Alentorn també sol esgrimir la bona voluntat, fins i tot el Molt Honorable President de la Generalitat fa ús de la bona voluntat en determinats moments. Jo els puc assegurar que, malgrat les circumstàncies ideològiques que ens separen, no he volgut dubtar mai d'aquesta bona voluntat franciscana de la qual ens fan ostentació. Els previnc però, que el temps els va en contra. Els homes del camp, ho vaig dir en una altra ocasió, saben distingir entre els bons marxants i els xerraires de fira. Disposa d'un any per a fer el que havia de realitzar en quatre. Altrament, si vostè no es veu amb cor d'assumir aquesta responsabilitat també pel bé del país i pel prestigi de la institució, li recomano que reconsideri la seva continuïtat al davant d'una Conselleria de què la pagesia de Catalunya espera bastant més que bones intencions.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, ha bufat un aire de «maccarthisme» dins d'aquesta sala, per a mi no gens agradable. Probablement, jo no entraré a la inversa en aquesta caça de bruixes, i podria entrar-hi, però considero que aquesta no és la nostra política; considero que tampoc no és la política del Partit Socialista.

L'exemple del fet individualitzat i apartat del tot és l'exemple més pobre que es pot demanar que s'exhibeixi per a confirmar uns fets. Sostreure una sèrie de noms perquè porten el mateix cognom de la seva ubicació —en la qual cosa jo no

entro ni en surto— i del seu individualisme i del seu trencament amb una família composta de diverses unitats, això és una persecució, per a mi, que m'ha sorprès enormement.

Sostreure el salvament de l'empresa RANIA, sostreure el redreçament de mil sis-centes famílies pageses, que estaven en el món de la producció làctia a Catalunya, més les que eren a Lleó, les que eren a Zamora, les que eren a Navarra, no em sembla massa elegant. Sobre aquest fet no vull insistir més, perquè m'ha dolgut prou haver-lo de sentir.

Fer al·lusions a una fira de Sant Miquel i a una circumstància determinada quan hom esperava —tot aquest Parlament— que unes diputacions no hi fossin l'endemà, pràcticament, em sembla que és burxar nafres que fan massa mal.

D'altra banda, són tantes i tantes les crítiques que ha fet a tants fets individualitzats, de transferències, que jo li voldria recordar que tal vegada, a través del Govern actual, haurem de reconsiderar de bell nou, però a la inversa, la transferència d'ICONA. Aniré saltant de tema a tema, com ell ho ha fet, perquè cal, per recordar-li de nou la LOAPA, i, per què no tornar a parlar de Cambres Agràries? Parlem-ne, de Cambres Agràries. No és un fet que haguem de deixar al marge. I vull recordar-li les paraules del Secretari General del PSOE, actual Cap de Govern, que deia que uns problemes es poden reconsiderar i canviar d'opinió en un moment determinat. Només li dic això.

Recordar-li també unes altres paraules que deien que des de l'oposició es podia construir. El parlament del senyor Diputat em sembla que ha estat exemplar del que es podia fer des de l'oposició per a destruir. Jo no volia fer caure aquesta Cambra en el fet de relacionar una sèrie d'accions que s'han fet en el transcurs d'aquest temps. No em semblava bé llegir la cartilla, però, naturalment, si se'ns posa un exemple que s'ha fet això, jo també puc posar com exemple que la Conselleria d'Agricultura va optar pel salvament, per exemple, de l'avatar de València d'Àneu, l'avatar més important de Catalunya i dels més importants d'Espanya, per salvar aquella part de bosc. El que passa és que no ho hem venut això, ho hem fet simplement.

Dir quina és la situació dels enginyers forestals de Suïssa és, indiscutiblement, posar-nos un caramel a la boca. Hi estem totalment d'acord, però Suïssa, si no ho recordo malament, té tres-cents enginyers i Catalunya en té setze. La diferència és essencial i és bàsica. No recitem la resta de personal perquè és impossible recitar-ho. Tant de bo poguéssim tenir un servei forestal com és el servei forestal suís.

Jo tinc davant meu una carta adreçada al Departament corresponent del Ministeri d'Agricultura que reclama la qualificació de zones industrials agràries, i aquestes zones són les integrades a la zona 1 : l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Noguera sols en part, el Solsonès, la Vall d'Aran, el Berguedà, l'Osona, sols en part, l'Empordà, la Garrotxa i el Ripollès. Zona segona : la integrada per les comarques de la Conca de Berguedà, el Segrià, el Baix Camp, les Garrigues, el Priorat, l'Anoia sols en part. Zona tercera : la integrada per les comarques del Baix Ebre, el Montsià, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre. Hi ha una llarga relació de pobles, que els la estalvio, que són els que són inclosos en aquesta zona i que són contemplats pel mateix document.

Ara em permetran..., i demano perdó, perquè jo, el fet que

un Diputat s'arrogui la propietat del món pagès, la representativitat màxima del món pagès, el que sobre les seves espatlles suporta tota la pagesia catalana, m'admira enormement. Jo no sé en virtut de quina mena de votació parla o de quina mena de delegació o de quina mena de funcions li han estat encomanades, però jo vaig molt tranquil, senyor Diputat, i em moc molt tranquil per Catalunya, i les portes de tots els pagesos de Catalunya, les tinc totalment obertes i fins ara no me n'han barrat cap, de pas. El futur, suposo, serà amb mi molt més dolç que no ho ha estat vostè. Joestic admirat perquè veig que avui és el dia de la superhonestitat en aquest Parlament. Tothom se'n dona vergonya, de tot. Jo també me'n dono vergonya d'algunes coses, però no vinc al Parlament a explicar-les.

Hem fet, hem estat fent, dintre de la tasca encomanada a Agricultura, crec jo, una tasca almenys digna, o, almenys, noble. Ens hem pogut equivocar, no n'hi ha cap mena de dubte, tots ens podem equivocar, però, pel que fa a les acusacions de certes males intencions o de certes desviacions pressupostàries en un sentit o un altre, ens sembla, senyor Diputat, que no hi ha lloc. Ara els llegiré diverses accions fetes per aquest Departament —no una, moltes—, i demano perdó una altra vegada.

En el Servei d'Investigació Agrària —ho xifrarem amb xifres— l'increment de recursos, del 1979 fins ara, ha estat un 385,7%. L'increment dels camps d'experimentació al Servei d'Extensió Agrària ha estat del 300%. Per a la promoció del món cooperativista, les sol·licituds han estat ja 112, que han generat unes inversions totals de 1 400 milions de pessetes en el camp cooperatiu. De finques de caràcter pilot —ens ha explicat molt bé el model francès, no cal passar la frontera—, en tenim seixanta només; vam començar l'any passat, hem començat a petit grau, indiscutiblement, però vostè, que ve de pagès i que sap que l'evolució de les coses del camp no és per ruptures ni per trencaments, sinó que és per vertadera evolució, i que s'han d'explicar les coses amb molta calma, i que el mimetisme moltes vegades en el camp és el que fa evolucionar, jo entenc que seixanta unitats, a nivell de Catalunya, que puguin ésser exemplars, com a finques-pilot familiars, és un gran pas per a ser fet en un any sol.

En capacitació agrària, l'alumnat en el 79-80 era de 287 deixebles. L'alumnat, reglat s'entén, en el 82-83 és de 528. En l'ensenyança no reglada s'ha triplicat el nombre d'alumnes. Durant l'acció d'aquest Govern s'ha pogut realitzar un vell desig, que comença amb en Prat de la Riba, que és portar a Catalunya la facultat de veterinària. L'evolució ramadera a Catalunya, la demanda d'un suport tècnic de formació de tècnics propis, de tenir una base universitària per a defensar aquesta ramadera, s'ha realitzat durant el Govern actual. En modernització d'empreses agràries, les subvencions directes han estat 423 expedients, 44 milions de pessetes de subvencions, l'any 81. L'any 82, 766 expedients, 168 milions de pessetes. Crèdits subvencionats a millores rurals: 6 530 milions de pessetes sobre 2 512 expedients. En comarques d'ordenació, el 81, 246 expedients; l'any 82, 322 expedients. Tots tenen nom i cognom, i no es diuen Trias Fargas. Fora de comarques d'explotació, 18 explotacions, 50 expedients.

Medi natural. L'ajuda forestal l'any 1981, igual a zero; el 1982, 1 260 expedients per valor de 114 milions de pessetes.

Lluita contra incendis : increment d'un 9%; lluita contra l'erosió : increment, del 81 al 82, del 85%. Acció sobre espais naturals, 84%. Infraestructura de la ramadera extensiva, 543%, i, acció sobre la fauna cinegètica, el 126%.

Quant a producció, abans de tenir cap transferència sobre sanitat animal, perquè les transferències s'han fet amb el ritme, malgrat tot, no volgut per nosaltres —tal vegada, però, hauré de revisar algun dia si encara vam córrer poc—, abans de tenir els traspessos de sanitat fets, vàrem fundar els centres de sanitat ramadera, en els quals, per primera vegada, ja una comissió gestora en cada un d'aquests centres —després li recitaré tots els que són— formada pels mateixos ramaders, formada pels tècnics de la comarca i formada per la mateixa Administració. Aquests centres de sanitat ramadera són a Girona, a Vic, a la Seu, a Pobla de Segur, a Tortosa, a Reus i a Lleida, que és en preparació.

En el món de la patologia vegetal, de la lluita contra plagues, l'establiment d'estació d'avisos : la de Figueres, la de Lleida i la del Baix Llobregat. Coneix perfectament bé el senyor Diputat quina és la funció d'aquests centres, i això és una realització actual.

Agrupacions de defensa sanitària. Pràcticament nou a tot l'Estat, perquè em penso que n'hi ha dues en tot l'Estat espanyol. Què vol dir una agrupació de defensa sanitària? No vol dir un simple acte administratiu que aparegui en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Vol dir contactar directament amb el món ramader, fer-lo adonar de quins són els seus deures i de quins són els seus drets, despertar-hi el sentit de civisme i intentar lluitar solidàriament amb l'Administració contra les malalties que flagellen el món animal i que després poden ésser contagioses per a l'espècie humana. Això és un exemple per a la resta de l'Estat i així ho accepta el Ministeri d'Agricultura. Se n'han creat dues a Osona, el TEREB —que agafa la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Priorat—, un altra —a Llorenç del Penedès— està a punt de firmar-se a Artesa de Segre.

Aquestes agrupacions de defensa sanitària, que són una veritable mostra del comportament pagès, tindran el suport d'estacions desinfectores, i l'esperit de col·laboració d'aquesta Conselleria, que no discrimina, de cap manera, les persones ni les entitats, li puc dir, amb molta satisfacció, que es fa amb un ajuntament socialista com és el de Girona.

A Morells, a Girona, nosaltres vàrem trobar, senyor Diputat, decretat un institut de la carn, però nosaltres l'hem fet. El vàrem trobar sense edifici, el vàrem trobar sense tècnics, el vàrem trobar sense funció; li hem donat edificis, l'hem equipat, li hem donat tècnics i són ja milers les anàlisis fetes.

Hem creat les estacions de control de maquinària agrària : una a Alfarràs i una altra a Lleida. Es controla, com vaig expressar ahir, la qualitat de la maquinària perquè la simple informació comercial no sigui la que valgui, sinó que hi hagi un vertader control i una vertadera comprovació de l'eficàcia. I s'ha instituït el Servei de control del reg per goteig.

A Lleida també s'ha constituït el Banc de Dades de Sòls. Aquest Banc de Dades de Sòls és, precisament, el que ha proposat, a la resta de l'Estat, el model de sòls per a Espanya.

En el món de la qualitat es va demostrar al seu moment, i en el control de frauds s'ha anat actuant intensivament amb la Conselleria de Sanitat i amb la Conselleria de Comerç en el control d'olis, en el control de vi, en el control de la llet, etcè-

era, i derivats.

Ens vàrem trobar amb vuit escoles de capacitació agrària, quam vàrem arribar; en aquest moment, hi ha tretze centres de capacitació agrària. Una sola escola, la del Farràs; en aquest moment, s'està acabant la de la Seu; es posa en funcionament el 6 d'abril la de Santa Coloma de Farners; està programada ja la d'horticultura i floricultura del Maresme; es construeix, hi ha el solar, la primera pedra està posada, està contractada ja, la de Lleida, la de Borges Blanques; funciona la d'Amposta, i es posarà en marxa la de Tàrraga.

En el terreny de la investigació, en què vostè podria dir moltes coses, jo també en puc dir. Li puc dir, per exemple, que la Generalitat ha entrat en possessió de les línies d'investigació de MAISA, fent un salt endavant quant a la investigació cerealística, que ens permetrà posar-nos a primera línia de l'Estat espanyol.

Ens podem haver equivocat, no n'hi ha cap mena de dubte; sempre ho haig d'acceptar, però aquestes són línies de treball.

Hem fomentat, per primera vegada, en el cor de Barcelona, Expo-aviga, amb representació d'animal viu, amb felicitació massiva de totes les organitzacions ramaderes d'Espanya; estem en fase de construcció del mercat de flors del Maresme. I, a l'últim, li podria dir moltes coses més, però li diré, per exemple, que hem duplicat la xifra de diner invertit en sanejament del bestiar, etcètera.

Aquestes, com diria aquell senyor cardenal : «aquests són els meus poders», jo podria dir «aquestes són les nostres obres»; les obres fetes al costat del pagès, no l'obra d'un seguiment malintencionat d'accions que, indiscutiblement, si són errònies, es rectifiquen, que per a això són al Parlament, per a fer-nos rectificar quan convingui i per a fer-nos tirar endavant per la línia que cregui més positiva, i això és la nostra tasca, senyor Diputat. No és cap més que aquesta, la nostra tasca, i esperem, com li deia abans, no haver de tirar endarrera quant a les transferències, no frenar-nos en el sentit d'arribar-hi, perquè vostè coneix que la Comissió Mixta ha intentat, de bell nou, reprendre converses; més ben dit, ha reprès converses, i les facilitats no han estat pas massa clares pel Govern actual de l'Estat.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Ayguadé, per al torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui el senyor Conseller ha confós el que és una crítica parlamentària, un seguiment parlamentari, amb una persecució. Però és que, a més, ha dit algunes coses com «persecució malintencionada», «una persecució malintencionada». Miri, escolti, li ho diré amb tota claredat : vostè justifica un objectiu, utilitzant els mitjans que siguin? Els mitjans no eren ni legals ni transparents. El resultat final no va a la solució tan sols de X milers de persones que treballen en un lloc; també a servir interessos econòmics molt concrets, personals i individuals. De la mateixa manera que el que jo li estic discutint en aquests moments no és l'actuació d'una persona i d'una família, ni estic discutint d'un conjunt de persones o d'unes famílies; li estic parlant o li he exposat aquí un conjunt d'exemples pràctics que il·lustren, d'una manera pràctica i clara, perquè absolutament i totalment tothom ens entengui,

que això no funciona.

Per a completar el conjunt de desautoritzacions que durant tot el dia, des de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, han fet a la seva gestió, com a Conseller de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i al resultat de la seva gestió, aquí ens pot explicar un conjunt de realitzacions, però no ens explica el resultat d'una política global, i posar els pilars fonamentals d'una política agrària de futur. Escolti, amb una sèrie de milers de milions de pessetes d'inversió es poden fer tot un conjunt de temes, però vostè no posa les fites per al demà d'aquesta agricultura. Continua havent-hi milers de pagesos sense formació professional; continua havent-hi, en aquests moments, la descoordinació administrativa entre els conjunts de serveis, i continua havent-hi una manca total de política forestal, o una manca total de política de pastures, a pesar que vostè ens digui que han fet una prova experimental en dos pobles del Pirineu. Això no vol dir que hi hagi una política de pastures! Això no vol dir que hi ha una política forestal, si vostès salven una determinada zona forestal del país. Una política forestal o una política de pastures o el conjunt de polítiques sectorials dins el món de l'agricultura o de la ramaderia és una altra cosa.

Vostè ens parla d'unes àrees de defensa sanitària : molt bé; però vostè sap perfectament, com jo mateix, que ni els virus ni les bacteries no tenen fronteres, i que una política d'àrees de defensa sanitària ha d'anar acompanyada d'una política sanitària global, de rigor. I miri, en algunes de les àrees de defensa sanitària hi ha encara granges il·legals. L'actuació de tots els serveis administratius en algunes d'aquestes no és tan correcta com hauria de ser. En algunes de les àrees de defensa sanitària, en aquests moments precisament, hi ha el nivell sanitari més baix dels últims deu anys de Catalunya. En aquests moments, en algunes de les àrees de defensa sanitària, com per exemple a Vic, s'estan sacrificant animals de pesta porquina africana; hi ha glossopeda... Bé, en fi, hi ha tota una tirallonga de malalties —que no vull cansar—, en aquests moments, i d'una manera més intensa que precisament en els últims anys, precisament en aquests moments —i ho torno a repetir, que en els últims anys—, i que d'alguna manera significa el fracàs absolut d'una determinada política.

Vostè ha d'entendre que la crítica a la seva persona no ho és tal, a la seva persona; és una crítica determinada a la Conselleria. Vostè no se l'ha de prendre a títol personal. Vostè ha d'entendre que aquesta és una crítica a una manca total i absoluta de política agrària en el Departament.

Vostè em ve aquí i em diu : «És que vostès em critiquen, és que vostès ens ataquen, vostès... Què fa, senyor Pere Ayguadé, vostè em persegueix, vostè persegueix els meus amics, vostè persegueix els meus companys? No sé si és això o és alguna altra cosa. No ho sé.» Miri, des de l'oposició, la meva tasca, com vostè l'ha definit : una tasca d'oposició per a destruir. Jo ho lamento profundament. Fixi's vostè que la meva tasca ha estat quant a fer preguntes, quant a fer interpel·lacions, que algunes vegades han estat amb mocions, que sempre hem pogut arribar a acords per al compliment d'aquestes, com el Pla d'Escorxadors Municipals de Catalunya, que va tardar més d'un any i mig a complir-se, que jo podia haver dit mil vegades que vostès no complien alguna cosa que vostès havien aprovat conjuntament en aquesta Cambra; no

ho vaig dir mai, al revés, ajudar en el que era possible.

De la mateixa manera, a l'hora de presentar una esmena a la totalitat al Projecte de Llei de Cambres Agràries, tant en la primera com en la segona entrega que vostès ens van fer en aquest Parlament; entrega i retirada subsegüent, un dels ridículs espantosos que van fer vostès en la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no l'oposició. Aquell Projecte de Llei no va poder tenir una majoria perquè era un mal projecte de llei. Nosaltres, a més a més, vam presentar un projecte alternatiu, un text alternatiu. En aquell text alternatiu no tan sols es donava una solució al tema de les Cambres Agràries, també es marcava tot un model de nova administració agrària a Catalunya, que vostès no han ni agafat; és igual, no tenen l'obligació d'agafar-lo, poden tenir el seu model d'administració agrària, poden mantenir el mateix que tenien, però precisament en aquest cas, la «Revista de Joves Agricultors», per exemple, o la mateixa Unió de Pagesos, considerava aquell model d'administració agrària com un bon model d'administració agrària. I en altres zones i Comunitats Autònomes de l'Estat espanyol s'estan portant ja a terme reformes d'administració agrària que fan aquesta molt més útil al pagès.

Vostès continuen igual que sempre. Vostè em tracta de passada el tema de la investigació agrària, un altre exemple: vostè em parla de MAISA; jo tinc la seguretat que més endavant parlarem de MAISA, li puc assegurar que parlarem de MAISA amb profunditat, no sé si amb vostè o amb un altre Conseller, això és un altre tema; però li puc assegurar que parlarem de MAISA.

Però, per exemple, els treballs d'investigació sobre energies alternatives que es desenvolupen en el Servei d'Investigació Agrària, i que són portats a terme a Caldes per l'investigador Manuel Pijoan; he agafat un de sol dels fulls que tinc del Servei d'Investigació Agrària, en el qual està en la situació administrativa de contractat per la Generalitat de Catalunya per a fer aquesta tasca d'investigació. Energies alternatives rep finançament de l'Estat atès que és un projecte d'investigació que l'Institut Nacional de Investigaciones Agrarias (INIA) ha considerat «relevante y urgente». A més, hi ha finançament propi de la Generalitat. Allí, vostè té un digestor abandonat que val milions de pessetes; abandonat totalment, sense utilitzar. Les tasques de recerca es porten, i ho dic amb tota la claredat, d'una forma molt poc ortodoxa. Així, el digestor aquest està totalment abandonat. Després dels experiments amb el digestor, es van iniciar uns experiments amb l'alga clorella a l'aire lliure. O sigui que les pluges i l'evaporació deguda a la insolació modificaven les concentracions de nutrients, i amb la intervenció de factors aliens a la mateixa recerca. Miri, jo precisament estava de visita, per altres qüestions, a l'escola de Caldes, quan vaig veure el mateix gos de l'escola de Caldes com es banyava en el lloc on vostès fan aquesta magnífica investigació sobre l'alga clorella.

En l'actualitat, es fan créixer una quarantena d'individus del gènere tilàpia, que és un peix que menja qualsevol cosa, transformant-lo en proteïnes, i en una peixera de 300 litres d'aigua que, en aquests moments, està abandonada. El mateix senyor Manuel Pijoan, en aquests moments, està de permís —qüestió una mica insòlita però legal— precisament al Brasil, el que passa és que en els mesos que coincideix de permís per a estudiar precisament el gènere tilàpia al Brasil coincideix

amb els carnavals de Río, suposo que per a estudiar els moviments d'aquests peixos (*rialles*) que siguin més o menys heretables.

Miri, escolti, hi ha també una qüestió que també la hi podré dir amb tota la claredat. Vostè, al començament de la seva intervenció, m'ha parlat d'una caça de bruixes.

Miri, jo no hi crec, en les bruixes. Jo crec en moltes coses, jo crec en els bons professionals, en els bons pagesos, en els bons consellers, que també n'hi ha, poquíssims, però també n'hi ha algun (*rialles*). Miri, escolti, li diré amb tota la claredat: també crec en moltes altres coses; també hi ha professionals de l'embotit per aquests mons de Déu; hi ha de tot, hi ha de tot, però en les bruixes, precisament, no hi crec, i jo, de caces de bruixes, no en faig. El que passa és que l'administració que vostès porten dels diners, que són de tots, en la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, va destinada en quantitats extraordinàries a aquells que no els necessiten, a aquells que no els necessiten, i en aquests moments hi ha molts pagesos a Catalunya que necessiten aquestes enormes quantitats de diners.

Miri, vostè m'ha dit que un Diputat s'arroga d'alguna manera la representació pagesa de Catalunya; miri, jo, l'únic que sóc és un pagès. Jo no he vingut aquí a fer un discurs brillant, no en sé, què vol que hi fem. Jo no en sé de fer discursos brillants. He vingut a explicar alguna cosa que crec, de què estic convençut. He conegut altres agricultures, he viatjat, m'he interessat en alguns moments, i vostè em coneix des de fa molts temps, per les taules, per la lluita sanitària d'aquest país. M'he enfrontat amb multinacionals, per exemple; m'he enfrontat amb sectors caciquils d'aquest país i em sembla molt bé, era la meua obligació. Però que vostè em digui que m'arrego la representació pagesa de Catalunya... Moltes gràcies per haver-me-la donat vostè, ho entén bé? Moltes gràcies per haver-me-la donat vostè. Jo, simplement, he vingut aquí a parlar de política agrària. En cap cas no m'he arroгат cap representació, en cap moment no he parlat dels pagesos, en cap moment.

Miri, jo li seguiria parlant de tot un conjunt de temes. N'hi ha un que és prou important. En la política agrària general de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hi ha una descoordinació tal entre tots els seus serveis que jo, que tinc l'oportunitat de voltar molt per Catalunya, perquè aquesta és la meua obligació com a Diputat, de parlar no tan sols amb pagesos, sinó amb personal que depèn directament o indirectament en alguns casos de la seva pròpia Conselleria, en la meua vida no havia vist —i ho afirmo aquí amb tota claredat— una degradació tan gran com la que en aquests moments els serveis que vostè dirigeix —si es pot dir «dirigir» al que vostè fa— estan patint en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja d'intervenir novament?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Una simple resposta des de l'escó. M'ha agradat aquesta segona intervenció del Diputat perquè hem retrobat una miqueta el Pere Ayguadé amb què ens enfrontàvem a les multinacionals, amb què lluitàvem contra els mateixos problemes. I m'ha agradat perquè no ha estat en el nivell acadèmic

i agressiu anterior.

Miri, senyor Ayguadé, si s'utilitzen dades moltes vegades s'han de valorar de forma profunda. Vostè diu molt bé que a Osona hi ha més pesta porcina que mai, i té vostè tota la raó. Però vostè sap per què se n'ha assabentat, d'això? Per una raó molt senzilla, perquè per primera vegada els pagesos compleixen amb el seu deure i denuncien els casos de pesta. No hi ha ocultació en general, quan l'ocultació era massiva i important. El seguiment que es fa des que s'ha fundat l'ADS ha permès localitzar algun problema en escorxadors, que són sotmesos al corresponent expedient. Quant al que vostè ha dit d'escorxadors, jo li agraeixo que ho hagi citat per una molt senzilla raó: el primer document pràcticament fet de tots els que s'havien de fer, es fa ja en aquest sentit, ha estat el document que ha sortit, que ha entrat, més ben dit, al Parlament de Catalunya.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Ayguadé?

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*) : Sí, d'una forma molt breu. Li agraeixo que accepti precisament les meves paraules que, si ho torno a dir, són simplement a títol d'exemple, perquè podria anar-ne seguint tot un conjunt. Que en aquesta zona d'Osona hi hagi més pesta porcina africana que mai, ho ha dit vostè; que quedi clar a la Cambra. Però és que, a més, que em digui que, d'això, me n'he assabentat perquè ara els pagesos compleixen amb la seva obligació... Per desgràcia, als pagesos l'obligació, des de fa molts anys, ja se'ls fa complir; des de fa molts anys. El que passa és que hi ha unes persones que no són pageses que no la compleixen, la seva obligació. I ara, a més, li ho diré més clar. ¿Vostè no s'ha fixat que el preu del porc, per exemple, es va abaixar durant un petit període de dues setmanes? És de la quantitat de porcs que s'han portat a l'escorxador perquè s'havien de treure d'una manera precipitada, no solament perquè a la zona hi hagués pesta porcina africana, sinó perquè era l'única manera de no declarar-los i que els tanquessin la granja i, per tant, poder-la entrar com més aviat millor.

Per donar-li un exemple... És que vostè no se n'assabenta del que passa en aquest país. Aquest matí el senyor Maties Vives li ha dit que vostè des del lloc que governa no s'assabenta del que està passant en aquest país. No se n'assabenta. I li agraeixo que vostè recordi que hem recuperat en Pere Ayguadé que vostè coneixia. Jo el que li vull recordar és que vostè en aquelles taules sempre estava callat i no deia res. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Queda ara la darrera intervenció en aquest debat, la del Grup de Convergència i Unió. En nom d'aquest Grup, té la paraula el Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA : Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, jo, humilment, pujo a aquesta Cambra una mica preocupat. Preocupat pel transcurs i per moltes de les intervencions d'aquest debat. Primer de tot, vull aclarir una cosa que han repetit aquí diversos Grups. S'ha dit que aquest debat d'agricultura era un debat que es feia perquè no hi havia política agrària. Això no és veritat. Si nosaltres hem acceptat, si el nostre Grup ha acceptat de fer un debat de política agrària és perquè el respecte que ens mereix l'agricultura fa possible i creiem necessari que s'hagi tocat aquest tema tan important. És la primera vegada que hi ha un debat concret.

Ara, també esperàvem que no arribés als nivells a què han

portat moltes de les intervencions, i, pel que fa a aquestes intervencions, em refereixo a les dels Diputats socialistes i comunistes.

Senyors Diputats, escoltades aquestes paraules em queda el dubte de si han estat dirigides a cercar solucions sobre el sector agrari, objecte d'aquest debat, o bé formen part d'una crítica per a criticar, per a portar a la desorientació, per a confondre l'opinió. Si desgraciadament fos així, les seves intervencions solament contribuirien a radicalitzar un sector —el món pagès, em refereixo—, que sempre s'ha caracteritzat per la seva moderació dintre de la nostra societat catalana.

Senyores i senyors Diputats, un servidor, si avui es troba aquí en aquesta Cambra, com a membre d'aquest Parlament, és prioritàriament per a intentar la defensa dels interessos de la pagesia del nostre país. Estic plenament convençut que la meua dedicació al món agrari és a favor de la millora de les llibertats, de la justícia per la moltes vegades atropellada nostra professió. Crec que algunes de les seves intervencions, senyors Diputats, no han anat en la línia dels meus objectius, que acabo d'expressar, i això em preocupa tristament.

Els senyors Diputats que componen el Grup parlamentari de Convergència i Unió, una vegada escoltat l'informe de l'Honorable Conseller d'Agricultura del dia d'ahir, ens vàrem sentir molt satisfets. Primer, pel rigor en l'anàlisi partint d'un realisme, d'un diagnòstic. També perquè ens satisfà la feina realitzada, portada a terme per aquest Conseller i el seu Departament, en aquests quasi tres anys de legislatura. Però a mi, senyores i senyors Diputats, com a home de partit i en part també responsable del programa agrari d'aquest, em satisfà el fet que se segueix, per un cantó, el programa de Govern anunciat pel Molt Honorable President de la Generalitat en el seu discurs d'investidura, i, a més, d'acord amb el nostre programa de partit.

I és per això que fins i tot m'he permès de portar aquí, en aquesta tribuna, escoltades algunes de les seves intervencions, les paraules de l'Honorable, del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya. Però analitzant una mica el diagnòstic, analitzant les grans línies d'actuació, veiem que el Conseller d'Agricultura ha partit d'una anàlisi realista, ha partit d'unes grans línies d'actuació creient en l'home, en el pagès de casa nostra, en les seves organitzacions, en les seves agrupacions; i és per això que veiem que en aquestes grans línies trobem el programa de foment i de suport a l'empresa familiar agrària i al cooperativisme agrari a Catalunya. Hi trobem també el foment i la formació professional agrària i la incorporació dels joves a l'agricultura: dotze escoles de formació professional ho justifiquen. Hi trobem també el foment del desenvolupament tecnològic, i la potenciació de la investigació agrària, i el conjunt de centres ho justifica, la millora del medi rural, dels factors bàsics de l'agricultura al món real. També la conservació i la defensa del medi natural, la política agrària sectorial, els programes d'orientació, foment, millora de les produccions en totes les seves línies: la forestal, la ramadera i l'agrícola. El programa de desenvolupament del sector pesquer; la creació de les confraries de pescadors arreu de Catalunya; el Consell Assessor de Pesca; el Foment de l'Agroindústria; la promoció dels productes agroalimentaris.

És per això que quan aquí s'ha dit que no teníem política agrària crec que és totalment injustificat. Això ho demostra, i

ara, basant-me en el que en moltes intervencions s'ha criticat, llegiré algunes de les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat en el seu debat d'investidura el 22 d'abril del 1980. Deia, aleshores, el Molt Honorable President : «Volem una agricultura forta, en primer lloc, per una raó de justícia; en segon lloc, perquè és imprescindible per al reequilibri del país. Ens proposem de potenciar un tipus d'empresa agrària familiar que ha de reunir uns tipus de mesures de caire fiscal i jurídic de crèdit, potenciar el cooperativisme agrari. El Projecte de Llei de Cooperatives tindrà especialment en compte el sector cooperativisme agrari.» Aquestes eren paraules del Molt Honorable President pronunciades el 22 d'abril en aquesta Cambra.

Però, a més, m'he portat també aquí, després de sentir aquestes crítiques, el programa agrari que en part ja ens ha recitat —el que a ell li ha interessat— el Diputat comunista senyor Maties Vives. Nosaltres dèiem i diu el nostre programa per a les eleccions al Parlament de Catalunya de l'any 1980 : «Catalunya ha de posar atenció prioritària en la solució dels seus problemes econòmics i socials, la competitivitat i el manteniment en la nostra agricultura per al millorament de les nostres bases i actuacions, en aquells aspectes cabdals de la recerca i les activitats d'innovació i desenvolupament. Això significa una font de transformació de les explotacions agrícoles, pesqueres, forestals, tot l'àmbit que s'anomena agroindústria i marc-indústria. Es refereix també a harmonitzar i superar les diferències entre la Catalunya urbana i la Catalunya rural, entre els nuclis industrials i els petits centres agraris, entre les àrees costereres i les pirinenques, entre la Catalunya pobra i la Catalunya rica.» Això s'ha fet considerablement des d'una política global en el món agrari. El nostre programa deia : «La política agrària s'orientarà en aquest cas en aquests grans fronts : assolir les transferències de competències de serveis que són bàsiques per a l'agricultura catalana.»

Senyores i senyors Diputats, crec que, quant a transferències, no ens podem queixar, aquesta eina essencial per a poder fer política agrària, d'acord amb el que ens diu l'article 12.4 de la Constitució, que ens dona competència exclusiva en agricultura.

Tenim ja, en aquests moments... I quant a les que no tenim, convidó, convidó en especial el partit Socialista, que ara disposa també del Govern de Madrid, que amb aquelles transferències que no hi estigui d'acord, ens ajudi i hi col·labori—..., però, en tenim els dubtes.

Continuant amb el nostre programa, presentat a les eleccions del 1980, deia : «L'elaboració del Parlament d'aquelles lleis més necessàries, l'adopció de les mesures que facilitin la integració futura de la nostra agricultura a la Comunitat Europea; assumirà el traspàs de les Cambres Agràries, estabilitzar les modificacions que calguin per a evitar la seva desvinculació actual de la Generalitat. El Govern de la Generalitat mantindrà el diàleg amb els estaments representatius del camp, tant sindicals com cooperatius i professionals.»

Parlem-ne, d'això, també. Cambres agràries. En podem parlar llarg i ample. La nostra posició ha estat coneguda de sempre. Se n'ha parlat molt, en aquesta Cambra, i avui també, i avui també en vull parlar jo, perquè crec que, en aquests moments, se'n pot parlar, se'n pot parlar, i no és pas per passar-los la pilota a vostès; és perquè ara qui governa a Madrid no és,

precisament, el Govern que hi havia el 1980, quan hi va haver una resolució. Del setembre ençà, governa el partit Socialista, i si tanta voluntat tenia a portar-nos els traspassos, avui dia ja els tindríem, i, a més a més, la seva posició, mantinguda al llarg de tres anys, amb aquesta voluntat, que ens diuen que no és de posar pedres a la roda, sinó que és de col·laborar, fent esmenes a la totalitat, amb rebuig alternatiu, ara també s'hauria pogut donar amb una iniciativa parlamentària, i aquesta iniciativa parlamentària, no la veiem, i la posposen fins al mes de maig.

Si tanta urgència hi hagués —perquè, a més a més, podem parlar que les eleccions conflictives de l'any 1979 van cloure el seu termini l'any passat, aviat en farà un any, i estan retardant-ho, això... O és que realment fan por unes eleccions en el món agrari? Perquè, és clar, si es presenten el mes de maig, tindrem, encara que segons vostès no són demostratives del camp, per a un any més encara les Cambres agràries actuals.

Aquesta és la realitat. Per tant, crec que la nostra posició, donant suport al Govern de la Generalitat, ha estat coneguda sempre, a través de dos textos alternatius, i els diré més : aquest segon text, espero que, després dels traspassos, després de la resolució que el Parlament espanyol donarà a aquest tema, es pugui tirar endavant.

Senyores i senyors Diputats, tinc encara la necessitat de continuar amb el nostre programa electoral, perquè aquí s'ha intentat dir, al llarg de moltes intervencions, que ens n'havíem apartat, i amb això no hi estic pas d'acord, i el nostre Grup, tampoc.

Respecte al desenvolupament legislatiu —abans d'entrar en la qüestió específica—, deia : «De les lleis a presentar al Parlament de Catalunya, convé indicar l'aspecte agrari d'algunes de les línies que promulguin, i el seu desenvolupament pot venir condicionat pel dret civil català, que faci el Parlament d'acord amb la competència exclusiva que li atorga l'article 9.2 de l'Estatut.» Seria el cas de les lleis com la de contractes de conreu, l'estatut de l'empresa familiar pagesa, el conegut de la fase de l'agricultura catalana és l'explotació de tipus familiar i la importància que Convergència i Unió hi dona, com a pilar de la producció agrària catalana.

Ara també podem parlar d'aquestes lleis. Perquè, jo, senyores i senyors Diputats, sóc pagès, també, i tinc arrels, per tots els quatre costats, rabassaires, de pagesos que volen, també, que es faci una llei de contractes de conreu, però la realitat fa que, en aquests moments, per més voluntat que hi posem, no aconselli haver-la pogut fer. Per tant, d'un cantó veiem que no tenim encara la compilació del dret civil català. En segon lloc, no disposem encara d'aquestes dades, d'aquest conflictiu cens agrari del 82. També estem treballant —o està treballant, concretament, el Departament— en l'elaboració d'un estudi sociològic que, amb participació dels diversos organismes, ha de col·laborar a donar llum a la realitat sociològica del món agrari. I, tercer, l'assessorament jurídic se'n va manifestar negativament per a la seva realització.

Llei de l'empresa familiar agrària. Per algunes causes anteriors, a més de no disposar, al nivell d'Estat, del Reglament de la Llei aprovada 1982, i jo també desitjo, i espero amb urgència, que aquesta llei es posi el seu reglament. Ja podria estar en marxa, i aquesta és una eina que, per a nosaltres, els pagesos, ens té una urgència. Per què? Perquè ens parla de crèdits, ens

parla de desgravacions fiscals, i això és important, i les desgravacions fiscals, nosaltres no les podem establir, senyores i senyors Diputats.

Continuant amb el programa, dèiem : «El cooperativisme és el principal instrument de l'agricultura de grup. Propugnem, en aquest sentit, que es presenti al Parlament una llei de cooperatives inspirades en els principis de l'aliança cooperativa internacional.» En això, senyors, crec que hem complert. A més a més, dèiem que aquesta llei havia de tenir una forta incidència en el món agrari. El pressupost de la Generalitat dedica diners per a les cooperatives agràries; línies especials d'ajut i de subvencions segons sectors; emissions de deute públic per a les cooperatives i caixes rurals. Tot això crec que justifica la voluntat d'acció a favor de les cooperatives.

La política agrària, dèiem, es consolidarà donant suport tecnològic i precís als centres d'investigació anomenats aquí, en aquesta Cambra, en aquests dies, de Monells, de Lleida, de Mas Bover, de Cabriels, el d'INCAVI, que estan donant resposta —i d'altres que me'n deixo— en la línia de la investigació.

L'especialització en produccions com a casa nostra. Em pregunto què més voldrien les diferents Comunitats que disposar en aquests moments d'aquest ajut tecnològic —que encara en aquests moments hem de potenciar, hem d'ampliar—, tan criticat en aquesta sessió del Parlament. Què més voldrien la resta de Comunitats Autònomes que poder disposar, com disposem en aquests moments, des de la Generalitat de Catalunya, d'una eina tan important com és aquesta!

Dèiem també : «Hem d'assenyalar la creació d'una xarxa d'informació comptable agrícola, sense perjudici, i sense que això signifiqui cap incompetència amb la xarxa estatal d'informació comptable.» S'ha fet també la nostra pròpia xarxa, des del Departament d'Agricultura. És una eina bàsica per a planificar, per a realitzar les seves accions. Aquest és un compromís que també hem assumit.

El pla d'actuació en les zones d'agricultura de muntanya i zones deprimides. S'ha aprovat també en aquesta Cambra, i és una vella il·lusió, no solament del Parlament de Catalunya, sinó fins i tot de Minoria Catalana, des del Pacte de la Moncloa, en el qual nosaltres ja parlàvem de la necessitat d'una llei d'agricultura de muntanya al nivell d'Estat, i és per això que ara no se'ns pot reclamar encara, tot just quan fa tan sols una setmana que es va aprovar la Llei General de Muntanya, una llei d'agricultura de muntanya. Crec que està en la línia de poder-hi treballar ara, i de poder-se fer.

El nostre programa continuava dient : «Donar preferència a les inversions que millorin la productivitat, la competitivitat i la balança comercial de l'agricultura catalana.» En aquest sentit, crec que també s'han organitzat bastantes coses; s'han fet, per exemple, i s'estan fent, el mercat de la flor, s'han organitzat tot el protocol de l'oli, totes les fires de promoció del vi i d'altres productes. Veiem que ara s'ha començat també la de fruita seca; està en la línia del compromís que havíem assumit.

El pla de promoció i orientació i ordenació de produccions agràries. Aquest pla, dèiem que havia d'incloure un programa de millorament i de defensa de la qualitat; denominacions d'origen, programa d'adaptació a la tecnologia i condicions de producció autònoms; elaboració de criteris agraris i de mercats orientadors; un programa de producció i mercats, i de política al consumidor. En aquest sentit, senyores i senyors Diputats,

es va presentar en aquesta Cambra, fa molt de temps, un document d'orientació de conreus com a eina per a poder orientar totes les produccions agràries a Catalunya. S'han organitzat les denominacions d'origen, i en això vull fer un incís, que ha estat primer a Catalunya que no pas a la resta de l'Estat espanyol on s'ha posat en marxa, i això ha partit de la iniciativa de la creació de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, que ho ha organitzat puntualment, i ha reclamat a Madrid, d'una forma puntual, que es posés també en marxa el referent a les institucions, tot el que fa referència a l'INDO al nivell d'Estat.

El Departament està treballant en la millora i la recerca de les races autònomes. S'han promogut fires i mercats arreu de Catalunya. Cal destacar, com ha dit l'Honorable Conseller, EXPO-AVIGA, participar en l'Alimentària, l'INCAPORC, fires del vi, etcètera.

La Llei de Regulació de Vendes Especials, aprovada també recentment per aquesta Cambra, assegura també la promoció i la venda dels productes agraris arreu de tots els pobles i de tots els mercats del nostre país.

Després d'aquest petit resum, crec que queda més que justificat que la línia del programa de Convergència i Unió, que es va presentar a les eleccions del 1980, s'ha seguit amb tota profunditat. I tot i que, d'un cantó, no s'ha pogut esgotar la seva realització, ha estat per problemes que fan impossible legislar, fins ara, en aquests moments; altres impossibiliten realitzar per dificultats econòmiques, però el que queda ben clar, i aquí afirmo que el nostre Grup parlamentari, i jo com a Diputat i pagès que sóc, continuarem impulsant i donant suport, i no en desistirem, per a fer cara i donar aquesta confiança que ens va dipositar —i que esperem que ens mantingui— el poble de Catalunya en les eleccions del 1980.

Jo, al llarg d'aquests dos dies, senyores i senyors Diputats, a part del gran discurs —i profund— de l'Honorable Conseller d'Agricultura, he sentit, a més, algunes intervencions de la resta de Diputats, i haig de dir que no totes tenen el balanç que li donen finalment comunistes i socialistes. Per exemple, el senyor Corral ha començat fent una crítica. És clar, ell defensa un programa que crec que no és el nostre. No ho sé, no hi podem coincidir. En canvi, per exemple, el senyor Ramon Franch ens ha dit que volia una política de canvi. Jo crec que la política que ha fet l'Executiu, al qual el nostre Grup dona suport, és una política de canvi. I ens ha parlat de contribucions rústiques. A mi també em preocupa molt, aquest tema de les contribucions rústiques, perquè ens pot eixugar la butxaca a tots, però, senyor Diputat, crec que hi hem d'anar conjuntament; hem de portar-ho a un altre lloc, no és precisament a aquesta Cambra on ho podem portar.

La intervenció del senyor Pere Roselló. Ens ha parlat d'un conjunt de coses positives que estava fent el Govern de la Generalitat, i jo li ho agraeixo.

Ens ha parlat també de les assegurances agràries que crec que l'Executiu està impulsant, però crec que és necessari, també, que per a poder tocar fons en el tema de les assegurances agràries, des del Govern de l'Estat —i així esperem que es faci— es doni més, en el pressupost general, es doni més per a aquest capítol, per a poder portar a terme unes assegurances agràries molt necessàries en el nostre país, que cobreixin gran part de les explotacions. Creiem que això no es fa de bell nou, que no partim d'una realitat, que hi havia una inexisten-

cia total de protecció per part del Govern, de les comunitats, quant a les assegurances agràries. I, per tant, per a imposar el que representa una protecció total, necessària en assegurances agràries, no veiem que es pugui fer d'avui endavant. Crec que s'està treballant en aquesta línia, i nosaltres, també, com a Grup, impulsarem que cada vegada més es puguin acollir més produccions, es pugui representar més barat per al pagès, i creiem que l'agricultura moderna té un sector important a cobrir.

Haig de destacar una intervenció, la del senyor Luna. Realment ha estat un discurs molt pedagògic, molt profund, molt il·lustratiu del realisme, de la modèstia, d'una manera de fer una crítica, una crítica apuntant solucions concretes. Crec que va per la línia de la coherència. També ens ha parlat d'assegurances agràries, d'iniciatives legislatives, però ha analitzat també un conjunt de problemes en què després veiem que diferents Grups parlamentaris també han incidit.

El senyor Víctor Torres. El senyor Víctor Torres ha fet, amb tota la realitat, una anàlisi crítica, des d'una crítica constructiva, una crítica d'aquelles coses que ell voldria que es poguessin fer, perquè també les seves arrels, el seu problema de conèixer el món agrari, com molts de nosaltres, l'inquieta i el preocupa. Jo crec, senyor Víctor Torres, que realment s'està treballant en la línia que vostè estava criticant, però hi ha coses que vostè sap molt bé que no s'han pogut portar a terme, tot i que no s'abandonen. Aquesta és la realitat. També ens ha parlat d'una política de creus. Una política de creus que nosaltres voldríem que també —de preus, perdó, senyor Diputat— (*rialles*), que també voldríem que canviés, perquè en depèn el sou.

Senyores i senyors Diputats, no sé si el que dic fa riure o no, però jo ho dic amb molta serietat i amb molta responsabilitat. Gràcies. Sí, perquè, entre d'altres coses, d'una política de preus depèn el sou dels pagesos, i aquest sou se'ls marca a l'hora, precisament, de posar uns preus agraris, i, precisament, avui mateix —aquí no, perquè no es pot fer a Catalunya, què voldríem nosaltres sinó, o almenys jo, personalment—, a Madrid, s'està parlant de les negociacions de preus, i joestic d'acord, senyor Víctor Torres, que és preocupant la cosa dels preus, perquè no hi veiem, no hi acabem de veure la llum, però és allà on s'ha de solucionar. Crec que nosaltres, i jo personalment, també, com a sindicalista, estic preocupat per aquest tema, perquè es millori. Però són precisament els sindicalistes, els partits polítics a Madrid, és també el Departament d'Agricultura —que crec que ha demanat la seva participació per a poder-hi incidir, tal com està previst en l'Estatut. I és que, fins ara, no hem rebut tampoc una resposta positiva en aquest aspecte. Esperem, doncs, que la política de preus canviï.

I després, jo haig de parlar d'unes altres intervencions que no m'han agradat tant. No m'han agradat tant perquè crec que han anat en una línia d'una crítica, d'una crítica que no sé si pot aportar massa en bé, en bé d'aquest Parlament i en bé de l'agricultura en general. Jo, el que demanaria a aquests senyors és que reflexionessin, que moltes d'aquestes crítiques que han fet estic plenament convençut que són injustes, que són innecessàries, que poden posar una radicalització en el camp que no hi és, que aquí el que s'ha dit no és el sentir general dels pagesos. Jo sóc pagès i també conec la pagesia del nostre país, arreu de les seves produccions i de les seves

comarques, i us dic sincerament i elevo a aquesta Cambra que el pensar general de tot aquest sector no és en la crítica que vostès han fet i no és d'aquest descontentament. Que hi ha moltes necessitats?, que hi ha moltes reivindicacions? D'acord. Tots en tenim, de reivindicacions, però crec i estic plenament convençut —i això m'ha estat demostrat i se m'està demostrant cada dia en trepitjar el país, en trepitjar els terrossos de la terra— que hi ha una confiança i una il·lusió posada en aquesta Cambra, en aquest Parlament i en aquest Executiu actual. I és per això que jo, encara que hagi sentit moltes crítiques, surto d'aquest Parlament esperançat i il·lusionat, perquè crec fermament que des d'aquí contribuirem tots al bé dels pagesos, els uns des del Govern, els altres des de la crítica de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Amb la intervenció del senyor Parera ha acabat el debat i anem ara a suspendre la sessió per a reprendre-la exactament a dos quarts de nou d'aquest vespre, moment en el qual obrirem el termini de presentació de projectes de resolució. De manera, doncs, que interrompem fins a dos quarts de nou del vespre.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a mig quart de vuit del vespre i es reprèn a dos quarts i mig de nou.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. D'acord amb l'article 120, declarem obert un termini de trenta minuts en el qual els Grups parlamentaris podran presentar propostes de resolució davant de la Mesa. Aquest termini començarà ara mateix, és a dir, a les vuit quaranta i acabarà a les nou i deu. Aleshores, voldria dir simplement als senyors Diputats que la Mesa es reunirà immediatament, a les nou i deu, per examinar les propostes de Resolució i determinar la seva congruència amb el debat. Un cop considerades congruents per la Mesa les propostes de resolució presentades, seran distribuïdes entre els representants, els Portaveus dels diversos Grups parlamentaris o les persones que ells designin i, aleshores, fins demà al matí, a les deu, hi haurà temps perquè els Grups puguin presentar, eventualment, propostes transaccionals, que significaran, evidentment, la retirada de les propostes transaccionades. A les deu del matí es reunirà la Mesa i examinarà si aquestes propostes transaccionals signifiquen realment una transacció, si no s'ha introduït cap concepte nou, etcètera. Un cop examinades per la Mesa, aleshores, la Mesa també establirà les qüestions, els punts que puguin tenir comuns les diverses propostes en peu, i començaríem el debat. La sessió es reprendria a les deu quaranta-cinc del matí. Aquest termini de tres quarts és un termini mínim car esperem que no haurem de retardar-nos, però l'experiència demostra que és un termini mínim perquè la Mesa tingui temps de veure, realment, si les esmenes transaccionals compleixen les condicions i fins a quin punt hi ha duplicació, per tal de poder ordenar el debat adequadament.

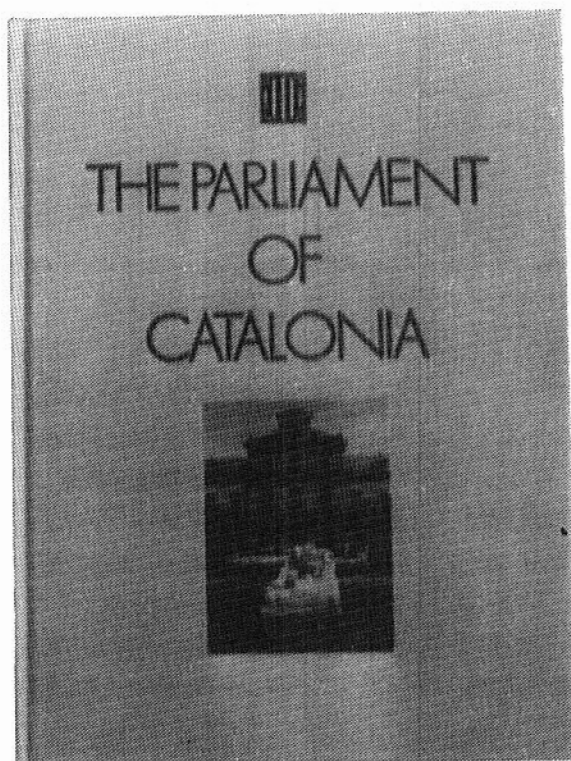
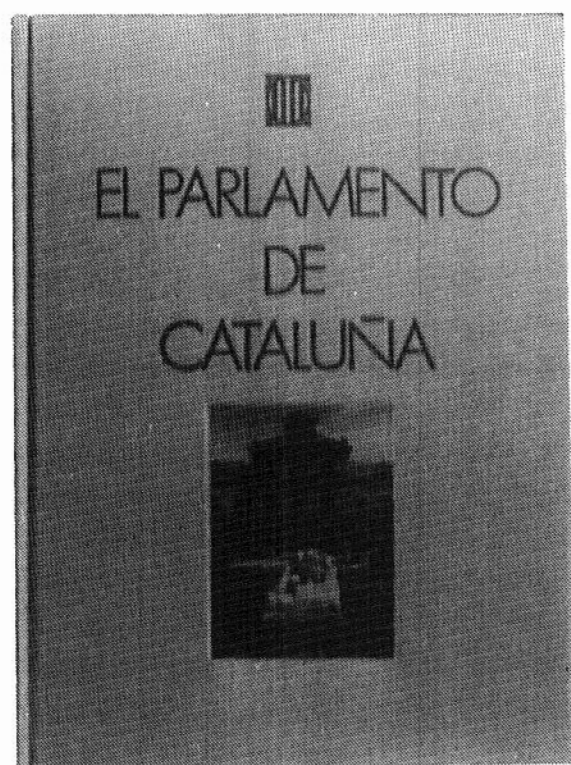
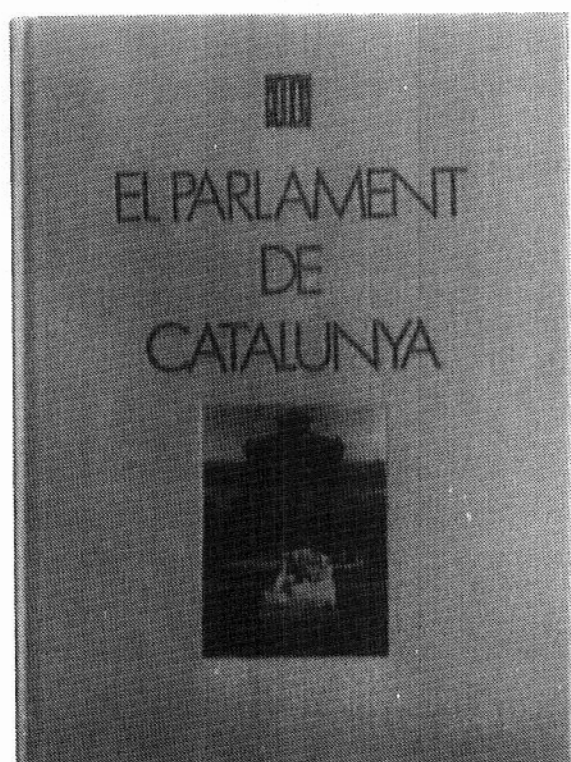
Em sembla que això queda clar, a partir d'aquest moment, doncs —ara són dos quarts i deu minuts de nou—, comença el període de mitja hora per a presentar les propostes de resolució. Recordo també a les senyores i als senyors Diputats que els primers deu minuts es consideren neutres, és a dir que totes les propostes que es presentin durant aquests primers

deu minuts es consideraran presentades simultàniament, i l'ordre de presentació serà establert per sorteig, i les que es presentin després, naturalment, seran debatudes i votades per ordre de la seva presentació.

Em sembla que tota això queda prou clar; són, d'altra banda, les normes seguides en altres debats.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i onze minuts de nou del vespre.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Relligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya
La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries
Distribució: L'Arc de Berà, SA, Lluç, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3